

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Timoleon

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι παράλληλοι

ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ.

Α μὲν Συρακυσίων παρὰ τὸν Τίμολεοντος εἰς Σικελίαν ἀποστολῆς οὕτως εἶχεν. ἐπεὶ Δίων μὲν ὄξελθας Διονύσιον τὸν τυράννον, ὁ δὲ δὴν ἄλλοις δόλω, καὶ διέστησαν οἱ σὺν Δίῳ Συρακυσίοις ἐλευθερώσαντες ἢ τὴν πόλιν, ἄλλον δὲ ἄλλοις με-

παλάσσεια στωεῖως τυράννον, ὑπὸ πλήθους κακῶν μικρὸν ἀπέλιπεν ἔρημος εἶναι τῆς δὲ ἄλλης Σικελίας, ἢ μὲν αἰάσματος καὶ ἀπόλις πόμπασιν ἢ δὴ ἀφ' οὗ ποῖς πόλεμοις ὑπὸ ἡρχεν, αἱ δὲ πλείσται πόλεις ὑπὸ βαρβάρων μιγάδων καὶ στραπωτῶν ἀμείδων κατεῖχοντο, ῥαδίως παρσημεθίων τὰς μέγιστολας τῶν δυνάστων Διονύσιος ἔπει δεκάτῳ ξένους στωαζαγῶν, καὶ τὸν τότε κρατιώτατον Συρακυσίων Νησάμον ἐξελάσας, ἀμέλαβε τὰ παρὰ τὸν Τίμολεοντος, καὶ κατεστῆκε τυράννος ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἀλόγως μὲν ὑπὸ μικρῆς δυνάμεως τῷ μεγίστῳ τῶν ποτε τυραννίδων ἀπολέσας, ὡς ἀλόγως περὶ αὐτῆς, ἐκ φυγάδων καὶ πατεινῶν τῶν ἐκβαλόντων κυρίως ἡρόδοτος. οἱ μὲν οὖν ὑπομείναντες ἐν τῇ πόλει τῶν Συρακυσίων ἐδούλουν οὐτ' ἄλλως ὅπως εἰκεῖ τυράννον, καὶ τότε πόμπασιν ὑπὸ συμφορῶν ἀπηρησώμεθα τῷ ψυχρῷ οἱ δὲ βέλπτοι καὶ γνωριμώτατοι παρὰ Ἰκέτιον τυράννοντες, τὸ δυνάστων ἄντα τῶν Λεοντίνων, ἐπέτρεψαν αὐτοῖς ἐκείνῳ, καὶ στρατηγὸν εἶλοντο τῶν πόλεμον, βελτίῳ μὲν ὁσθένος ὄντα τὸ ὁμολογημένως τυράννον, ἐτέραν δὲ οὐκ ἔχοντες ἀποπροφίλῳ, καὶ πρὸς βίαια Συρακυσίῳ ὁ ἄλλος ὄντι, καὶ κεκτημένῳ δυνάμει ἀξιόμαχον παρὰ τὸν τυράννον. ἐν τούτῳ δὲ Καρχηδονίων σὺν μεγάλῳ τῶν ἀγρομέλων εἰς Σικελίαν, καὶ τοῖς παρὰ τὸν Τίμολεοντος ἐπαγεμένῳ, φοβηθέντες οἱ Σικελιώται, παρσημεθίαν ἐβούλοντο πέμπειν εἰς τῷ Ἑλλάδα, καὶ τῶν Κορινθίων βοήθειαν ἀπαιτεῖν, οὐ μόνον ἀφ' οὗ τὸ συχθένον, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἢ δὴ πολλάκις διεργάτερον πεισύνοντες ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ καθόλου τῷ πόλιν ὁρῶντες φιλελεύθερον καὶ μισοτύραννον οὖσαν αἰεὶ, καὶ τῶν πόλεμον τοῖς πλείστοις καὶ μεγίστοις πεπολεμηκῶν, οὐχ ὑπὸ ἡγεμονίας καὶ πλεονεξίας, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας. οἱ δὲ Ἰκέτις, αἵ δὲ τῶν στρατηγῶν ὑπόθεσιν τῷ τυραννίδα πεπονημένους, ἐπὶ τῷ Συρακυσίων ἐλευθερίας, κρύφα μὲν ἢ δὴ παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις διείλετο, φανερώς δὲ τοῖς Συρακυσίοις ἐπέμει, καὶ τοῖς παρσημεθίοις εἰς Πελοπόννητον στωεξέπεμψεν. οὐ βοουλόμηνος ἐλθεῖν συμμαχίαν ἐκείνῳ, ἀλλ' ἐδὴ (ὅπως εἰχὲς ἔω) οἱ Κορινθιοὶ ἀφ' οὗ τῶν Ἑλλήνων παρσημεθίας καὶ ἀσολίας, ἀπείπωσι τὴν βοήθειαν, ἐλπίζων ῥα οὐδὲν τοῖς Καρχηδονίοις τὰ παρὰ τὸν Τίμολεοντος μεταξείν, καὶ χρησάσθαι συμμαχίαν καὶ στωαζωνισαῖς ἐκείνοις ὅτι τοῖς Συρακυσίοις, ἢ καὶ τῶν τυράννου. ταῦτα μὲν οὖν ὀλίγον ὕστερον ἐξηλέγηθη. τὸ δὲ παρσημεθίων τῶν ἀγρομέλων, οἱ Κορινθιοὶ κήδεσθαι μὲν αἰεὶ τῶν ἀποικίδων πόλεων καὶ μάλιστα τῆς Συρακυσίων εἰωθότες,

PLVTARCHI

vita comparata

TIMOLEONTIS ET PAVLI ÆMILII.

TIMOLEON.

PVD Syracufanos ante Timoleontis in Siciliam expeditionem hoc modo se res habebant. Postquam Dion qui Dionysium tyrannum exegerat, breui post dolo sublatu, & dissentio orta est inter eos qui

Dionis in liberandis Syracufanis socii fuerant, atque ex assidua aliorum ex aliis tyrannorum vicissitudine tantis demersa miseris vrbs, parum vt abfuerit, quin deserta, reliqua vero Sicilia in totum vasta iam incultaque per bella esset, pleraq; autem oppida a barbaris mixtistenerentur & militibus vagis, qui proni erant ad conuersiones dominatus, Dionysius anno decimo conscripsit externum militem, ac Nysæo qui id temporis Syracufarum potiebatur, eiecto, recuperauit imperium, & tyrannus denuo factus est, ac qui mirabili modo maxima omnium quæ vnquam fuerunt tyrannide a parua manu exutus fuerat, mirabiliore exul & abiectus euasit iterum illorum qui ipsam expulerant dominus. Igitur qui in vrbe Syracufana hæserant, tyranno seruibant nec alias moderato, & tum a cladibus animi semel efferati. Optimates & nobilissimi quiq; Icetem Leontinorum dynastem respexerunt, eique se permittentes ducem belli cepere, nihilo quidem manifestis tyrannis meliorē, verum quia refugium non erat aliud ad manum, eius fidem, quod esset Syracufis oriundus, & validas copias ad resistendum haberet tyranno, sunt sequuti. Quum interea Carthaginenses magna classe Siciliam appulissent, atq; intulæ immineret, perculsi Siculi, decreuerunt legatos in Græciam ad opem a Corinthiis petendam mittere. Quibus non tantum ob necessitudinem, & quia multa iam beneficia in se eorum extabant, fidem habebant, sed & quod plane libertatis amantem, & infestam semper tyrannis viderent eam ciuitatem esse, plurimaq; & maxima bella non pro imperio & dominatu, sed pro Græcorum suscepisse libertate. Ictes vero, qui ducatus sui argumentum tyrannidē præstituerat, non Syracufanorum libertatem, occulta iam colloquia habuerat cum Carthaginensibus. Syracufanos tamen palam laudauit, adiunxitq; in Peloponnesum, legatos, non quia auxilia inde desideraret accire, sed si Corinthii, (quod erat verisimile) ob tumultus Græciæ & occupationes abnuerent suppetias, quod facilius res ad Pœnos inclinaturum speraret se, sociisq; his atq; auxiliariis aduersus Syracufanos vel tyrannū vsurum. Id quod paulo post compertum fuit. Nam postquam aduenerunt legati, Corinthii coloniarum suarum perpetuo curam præcipue Syracufanorum soliti agere,

nec villo negotio ipsi tunc Græciæ forte implicati, sed in pace & otio agentes, prompte decreuerunt auxilium. Quū dux quæreretur, suggererentq; & subiicerent magistratus eos ciues qui inclarescere studebant, vnus de vulgo exurgens Timoleonem nominauit Timodemii filium, qui rem publicam nondum attigerat, neq; in eam venerat spem vel institutum, sed nimirum Dei alicuius instinctu. Tantus ibi statim in designando eo effulsit fortunæ fauor, & alia eiis gesta ad decorandam virtutem eius tam secunda prosequuta est aura. Parentes habuit Timodemum & Demaristem, illustres ciues. Fuit patriæ amans & mirifice placidus, nisi quod tyrannis esset & improbis admodū infestus. In armis tam bene & modice temperato erat ingenio, vt insignis in iuvene prudentia, & virtus in senectute non minor in rebus gestis eluceret. Fratrem Timophanem habebat ætate maiorem, longe sibi disparem, stolidumq; atq; dominandi libidine à prauis amicis & militibus extraneis, quibus semper cinctus erat, corruptum, feruidum (vt videbatur) in expeditionibus, & periculorum contemptorem: qua re ciuium gratiam emeritus quasi bellator & strenuus ad imperia adspirauit. Atq; hinc in rebus erat ei Timoleon adiutor, qui peccata eius aut prorsus obtegebat aut offuscabat, dotes vero à natura collatas cohonestabat amplificabatque. Quum dimicarent cum Argiuis & Cleonæis Corinthiis, stabat Timoleon inter pedites. Ibi Timophanes præfectus equitibus, in anceps discrimen incidit. Equus vulnere afflictus excussit eum inter hostes. Sodales eius partim metu dissipati, qui substiteret, pauci cum multis dimicantes ægre restabant. Vbi Timoleon eam fortunam animaduertit, properauit opem ferre, atq; tegens iacentem Timophanem clypeo suo, multis iaculis multisq; cominus ictibus corpore & armis exceptis, magno labore repulit hostes, & fratrem eripuit. Porro veriti Corinthii ne in idem relaberentur mali quo ante, quum per socios amisissent urbem, decreuerunt quadringentos milites conductitios alere, atq; his imposuere Timophanē. Qui omni posthabito honesto & bono, rationem inire protinus cœpit quemadmodum urbem sui arbitrii faceret, ac magno numero principum ciuitatis indicta causa necato, declarauit semetipse tyrannū. Id grauitè ferens Timoleon, atq; illius improbitatem in suam ratus perniciem vergere, annisus est agere cum eo, & monere vt ommissa ista vesana & importuna libidine, aliquam rationem quæreret eluendorum apud ciues eommisforum suorum. Quo repellente & repudiante monitionem suam, asciscit tandem sibi ex necessariis fratrem vxoris Timophanis Æschylum, atque ex amicis vatem, quem Satyrum Theopompus, Ephorus & Timæus Orthagoram vocant, atque intermissis paucis diebus ascendit iterum ad fratrem, circumfistentesq; hi tres eum, tunc saltem respiceret inuenteretq; se, obsecrauerunt. Sed quum eos Timophanes primum rideret, deinde in iram irrumperet & indignaretur, recessit Timoleon paululum à fratre, obuolutoque capite, conficit lacrymabundus, illi strictis gladiis hominem confestim obtruncarunt.

οἱ τρεῖς κατὰ κράτος, ἀλλὰ νῦν γε χρησάμενον λογισμῶ μεταβαλέσθαι τὸ δὲ Τιμοφαιεύς παρῶτον μὲν αὐτῷ κα-
 γελαστός, ἔπειτα δὲ πρὸς ὀργῆν ἐκφραζόμενος καὶ χαλεπαίνοντος, ὁ μὲν Τιμολέων ἀποχωρήσας μικρὸν αὐ-
 τῷ καὶ συγκαλυφάμενος, εἰσήκει δακρύων· ἐκείνοι δὲ τὰ ξίφη ἀπασάμενοι, ταχὺ διαφθίσειαν αὐτόν.

A ὁ δὲ τὸν δὲ αὐτῷ τότε τῷ Ἑλληνικῶν καὶ τύχῃ παρε-
 χλωῦτος, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ ἀφ' ἑσθ' ἄρ' ἔπειτα, ἐψηφίσαντο
 παρῶτον μὲν βοηθεῖν. ζητοῦντες δὲ στρατηγὸν, καὶ τῷ δ' ἐρχόν-
 των γραφόντων καὶ παρβαλλομένων τοῖς ἀδικοῦμεν ἐν τῇ
 πόλει ἀπουδάροντας, εἰς ἐκ τῶν πολλῶν ἀσαστῶν ὠνόμασε
 Τιμολέοντα τὸν Τιμοδήμου, μήτε παρῶτον τοῖς κεινοῖς ἐπὶ,
 μήτ' ἐλπίδος τοιαύτης ἠρόμενον ἢ παρῶτον, ἀλλὰ θεοῦ
 πινος (ὡς ἔοικεν) εἰς νεῦν ἐμβαλόντος τῷ ἀνδρὶ παρῶτον
 καὶ πρὸ τῶν ἀρεσῶν δι' ἡμῶν ἐλαμψεν τύχης δι' ἡμῶν, καὶ ταῖς
 ἄλλαις παρῶτον ἐπηκολούθησε χάρις, ἐπιπροσέειπε τὸ
 B ἀρετῶν τῶν ἀνδρῶν. ἡ μὲν οὖν γενέων ὅτι φαιεῖται ἐν τῇ πό-
 λει Τιμοδήμου καὶ Δημαρείης, φιλόπατρις δὲ καὶ παρῶτον
 ἀφ' ἀφ' ἑσθ' ἄρ' ἔπειτα, ὅσα μὴ σφόδρα μισοτύραννος εἶναι καὶ μισο-
 πόνητος. ἐν ᾧ τοῖς πολέμοις ἔτι καλῶς καὶ ἐμαλῶς ἐκέ-
 κχετο τὸ φύσιν, ὡς πολλῶν μὲν ἐν νεῶν σιῶσαν, ἐκ ἐλαττω
 δὲ γρηῶντος ἀνδρείαν ὅτι φαιεῖται ταῖς παρῶτον. ἀδελ-
 φὸν δὲ εἶχε Τιμοφάειον, παρῶτον, ὁ δὲ ἀπὸ παρῶτον
 μοιον, ἀλλ' ἐμπληκτον, καὶ διεφθαρμένον ἐρωτὶ μοναρχίας
 C ὑπὸ φίλων φαύλων καὶ ξένων στρατιωτικῶν ἀεὶ πρὸ αὐτόν
 οἴων, ἔχειν τὴν δόξαντα βαγδαῖον ἐν τῇ στρατείᾳ καὶ φιλεκί-
 νητον ὡς καὶ τοῖς πόλεσι παρῶτον γέννητος, ὡς αἴηρ πολεμικός
 καὶ δραστήσιος, ἐφ' ἡγεμονίαν ἐπάτητο. καὶ πρὸς ταῦτα Τι-
 मोλέων αὐτῷ σιωπῆσαι τὰ μὲν ἀμείψματα πύρρατα σιν
 ἀποκρύπτων, ἢ μικρὰ φαίνασθαι ποίων, ἀδὲ ἡ φύσις ὄξε φε-
 ρεν ἀρετῆ κατὰ κράτος καὶ σιωπῆσαι. ἐν δὲ τῇ πρὸς Ἀρ-
 γείους καὶ Κλεωναίους μάχῃ τῷ Κορινθίων, ὁ μὲν Τιμολέων
 ἔτυχε ἐν τοῖς ὀπλίταις τεταγμένος, τὸν δὲ Τιμοφάειον τῷ
 ἵππεων ἡγεμόνον καταλαμβαίνον κίνδυνος ὄξεις ὁ γὰρ ἵππος
 αὐτόν ἀπέσεισαστο πληγῇ πρὸς πεσῶν εἰς τοῖς πολεμίοις, καὶ
 D τῷ ἐπαύρων οἱ μὲν δι' ἡμῶν ἐσχερπίσθησαν φοβηθέντες· οἱ δὲ
 παρῶτον μὲν ἀρετῶν, ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς μαχόμενοι, χαλεπῶς
 αἰτείων. ὡς οὖν ὁ Τιμολέων κατείδε τὸ συμβέβηκός, δρόμῳ
 παρῶτον μὲν, καὶ τὴν ἀσπίδα τῷ Τιμοφάειος κειμένου
 παρῶτον μὲν, καὶ πολλὰ μὲν ἀκινήσιμα, πολλὰς ᾗ πληγὰς
 ἐκ χειρὸς αἰαδέξ' ἄμενος εἰς τὸ σῶμα καὶ τὰ ὄπλα, μόλις
 εἴωσατο τοῖς πολεμίοις, καὶ δέσσωσε τὸν ἀδελφόν. ἐπεὶ δὲ οἱ
 Κορίνθιοι, δεδῶτες μὴ πάθουσι οἷα καὶ παρῶτον ὑπὸ τῷ
 E συμμάχων, ἀποβαλόντες τὴν πόλιν, ἐψηφίσαντο τρέφειν ξέ-
 νοις τετρακοίοις, καὶ τούτων ἄρρητα Τιμοφάειον κατείστησαν·
 ὁ δὲ τὸ καλῶν καὶ δικαίων ὑπερίδων, δι' ἡμῶν ἐπαύρων ὄξ' ὡν
 ποιήσεται τὴν πόλιν ὑπὸ αὐτῷ, καὶ συγχροῖ αἰετῶν ἀκρίτοις
 τῷ παρῶτον πολίτῳ, ἀπέδειξεν αὐτὸς ἑαυτὸν τύραννον. βα-
 ρέως δὲ φέρων ὁ Τιμολέων, καὶ συμφορῶν ποιουμένων ἑαυ-
 τῷ τὴν ἐκείνου κακίαν, ἐπεχείρησεν μὲν αὐτῷ διαλέγεσθαι
 καὶ παρῶτον καλεῖν, ἀφέντα τὴν μὲν καὶ δυστυχίαν τῆς
 ὀπλιτικῆς ἐκείνης, ζητεῖν πᾶσα τῷ ἡμῶν τῶν ἐμμέ-
 θωσιν πρὸς τοῖς πόλεσι. ἀπασάμενον δὲ ἐκείνου καὶ κατα-
 φρονήσαντος, οὕτω παρῶτον μὲν οἰκείων Αἰγύλον,
 ἀδελφὸν ὄντα τῆς Τιμοφάειος γυναικὸς, τῷ ᾧ φίλων τῶν
 μαίτην, ὃν Σάτυρον μὲν Θεόπομπον, Ἐφορος δὲ καὶ Τι-
 F μμος Ὀρθαγόραν ὀνομάζουσι. καὶ ἀφ' ἡμῶν τῶν ἡμερῶν ὀ-
 λήσας, αὐτὸς ἀπέβη πρὸς τὸν ἀδελφόν· καὶ πρὸς αὐτὸν
 αὐτὸν ἀπέβη πρὸς τὸν ἀδελφόν· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέβη πρὸς τὸν ἀδελφόν· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέβη πρὸς τὸν ἀδελφόν.

της δε προξενου διαβολησις, οι μιν κεισιν τω Κρι-
 νων επηριου τιω μισοπονηται και μεγαλοψυχια τω Τι-
 μολεοντος, οτι χρηστος ανη και φιλοκαιος, ομους τιω πατειδα
 της οικειας, και ο κελον και ο δικαμον παρετημησεν τω συμ-
 φεροντος, ορις δοντα μιν εωφ της πατειδος δεσπωσης τ
 αδελφον, επιβουλοσαντα δε αυτη και κεραιδουλωσαμνον
 αποκτεινας. οι δε μη διωαμνοι ζην εν τη δημοκρατια, και
 προς τοις διωατας αποβλεπειν εωθότες, τα μιν θανατω
 τω τυραννου παρεσκευαζοντο χαρειν, τον δ Τιμολεοντα λαι-
 δερωτες, ως ασβεες δεξερλασμειον και μουσδες εργον,
 εις αθυμια πεσεισαν. επει ο και τιω μητερα δυσφο-
 ρειν πυρομνος, και φωνας τε δεινας και κειρας επ αυτον
 αραδα φεικαδεις, εβαδιζε τωραμουθουμνος, η δε
 παροειν ουχ εμεμεινε τιω οψιν, αλλα τιω οικιαν α-
 πεκλεισε, ποτε δε η πυρτα πασι πελιυπος ηρομνος, και στω-
 παραθει, τιω διανοιαι, ωρμησε μιν, ως διαφθερων εαυ-
 τον, απεχεδα εφης. τω δε φιλων ου πειδοντων, αλ-
 λα πασαν δεσιν και πασαν αναγκην παρενεκαμνων, εγνω
 ζην και εαυτον εκμεισου ηρομνος. και πολιτεια μιν α-
 πασαν αφηκεν, πεις ο παρταις χροιοις οσδε καιων εις πο-
 λιν, αλλ αδημοιων και πλααιμνος, εν τοις ερημοτατοις των
 αγρων διετειθεν. οτως ακρισεις, αν μη βεβαοτητα και ρω-
 μιν εκ λερου και φιλοσοφιας παρο λαεωσαν επι ται παρ-
 ξεις, σιοιται και παραφρονται ραδως εω τω τυραντων
 επαμων και φορων, εκκρουομνοι τω οικειων λογιμω. δε
 γαρ ου μονοι τιω παρξεν και λιω ειναι και δικαιοι, αλλα
 και τιω δοξαν αφ ης παρξεται μοιμον και αμεταπωτον,
 ινα παρτηωμιν δοκιμασαντες. μηδ εωπερ οι λιχοι, τα
 πλησμια των εδεσμων οζυατη διωκοντες επιθυμια,
 ταχιστα δυχερανοισιν εμπληθεντες. οτως ημεις επι ταις
 παρξεισιν στωτελεθεισας αθυμωμιν δι αδενειδιν, απο-
 μαραξινωμης της τω κελου φατασιας. ασηρον γδ η μετα-
 νοια ποιει και ο κελως πεπαρξμενον. η δε δε επισημης
 ωρμηληρη και λογιμοι παρξεισιν, ουδ αν πασιωσιν αι
 παρξεις, μεταβαλλεται. δε Φωκίων μιν ο Αθλωατος, τοις
 εω Λεωαθεις παρξημοις αναπρωγεις, επειδ η κα-
 πορτωι εκεινος εδοκει, και ηοντα εωρα και μεγαλαυρου-
 μοις τη νικη τοις Αθλωατοις, ειπεν ως εβουλετο αν αυτω
 ταυτα μιν πεπαρξται, βεβουλοδα δ εκεινα. σφοδρο-
 τερον δε Αρειειδης ο Λοκρος, εις αν των Πλατωνος επα-
 ρων, απωωτος μιν αυτω γωακα Διονισιου ε παροσωτερου
 .. μιναι τω θυγατερων, Ηδιν αν εφη νεκεαν ιδειν τιω κριω η
 .. τυραννω στωικουσαν. αποκτειναντος ο τοις παιδας αυτω
 μετ ολιγην χροιον τω Διονισιου, και πυρομνου προς υ-
 βειν, ει τιω αυτω επι γωμιν ερι πει της εκδοσεως τω
 θυγατερων, απεκρινατο, τοις μιν γεγημημοις λυπειδα,
 τοις δε ειρημοις μη μεταμελειδα. ταυτα μιν οτω ισως
 μειζονος και τελειοτερας δερετης εστιν. ο δε Τιμολεοντος
 επι τοις πεπαρξμενοις παθος, ειτ οικτος ω τω τετηκη-
 πος, ειτε της μηεος αιδως, οτω κατεκλασε και στωεπειφεν
 αυτω τιω διανοιαι, ωστ ειχοι γεδον επων δεξαμνων,
 μηδεμιας επιφαμουδς μηδε πολιτικης αφαδα παρ-
 ξεως. αιαγροθηντος οτω αυτω, και τω δημου παρξυμνος δεξαμνου και χροπονησαντος, διασας Τηλεκλειδης, ο
 ποτε και διωαμει και δεξη παρξτων οω τη πολει, παρεκαλει τον Τιμολεοντα πει ται παρξεις αγαθον αι-
 δρα ειναι και ηναιον. Αν μιν γαρ (εφη) κελως αγωνιση, τυραννον αμηρηκεναι δεξομιν αν δε φαυλωσ, αδελφον.

A Re divulgata Corinthiorum primores improbi-
 tatis odium in Timoleonte & magnitudinem a-
 nimi extulerunt, quod, quamvis mitis & in suos
 esset pius, patriam tamen propinquitati, hone-
 stumque & rectum potius duxisset vtili, qui pra-
 clare pro patria certantem servasset fratrem, eun-
 dem postquam insidiis eam circumvenit & op-
 pressit, interemisset. Qui vero vivere in aequabili
 libertate non poterant, & erant dominos soliti
 respicere, tyranni quidem caede simulabant laeti-
 ri se, sed Timoleontem, ut impium & nefandum
 facinus ausum, infectando animum eius infre-
 gere. Ut vero matrem quoque iniquo animo fer-
 re intellexit id factum, ad deouere caput suum
 dirasque imprecari sibi, atque profectum ad i-
 psam leniendam, illa ne in conspectum quidem
 admisit, sed praclusit fores: tum oppressus dolo-
 re, atque animo perculsus, instituit conficere se in-
 edia. Verum amicis curam eius gerentibus, varia-
 que preces & omnem adhibentibus vim, statuit
 priuatus in solitudine degere: atque a republica
 profus remouit se, diu etiam vrbe abstinuit, mce-
 rensque & vagans in praediis maxime solis age-
 bat. Usque adeo iudicia, nisi stabilitatem & ner-
 uos ex ratione & philosophia factis suis accom-
 modauerint, vacillant & quibusuis laudibus vel
 probris transfersum auferuntur, suaque ipsis con-
 filia facile extorquentur. Debet enim non actio
 modo honesta & iusta esse, sed & firma atque im-
 mota, a qua efficiatur opinio, ut cum iudicio a-
 gamus: non sicut voraces, qui cibariorum sagi-
 nam acerrima persequuntur aviditate, sed citissi-
 me nauseant saturi, ita rebus nos perpetratis ab-
 iiciamus animum per imbecillitatem elanguen-
 scente honesti specie. Reddit enim poenitentia
 vel id quod recte factum est turpe: at profecta ex
 certa ratione deliberatio, ne si impingat quidem,
 variat actiones. Quapropter Atheniensis Phocion
 coeptis reluctatus Leosthenis, vbi magnificas res
 gerere ille visus est, victimasque populum Athe-
 niensem cadentem ac gestientem victoria vidit,
*Letarer quidem, inquit, si hac gessissem: sed non poeniter
 me consiliorum.* Acrius Aristides Locrensis, Platonis
 sodalium vnus, quum ab eo Dionysius maior
 vnus filiarum eius nuptias petisset: Mortuam,
 inquit, malim puellam aspicere, quam matri-
 monio iunctam cum tyranno. Ut paulo post li-
 beros eius interemit Dionysius, & per ludibrium
 quae fuit num de filiarum nuptiis in eadem mane-
 ret sententia, Factis respondit angise ipsius, non
 poenitere dictorum suorum. Caeterum maioris
 haec fortassis sunt & consummatoris virtutis.
 At Timoleontis mentem perturbatio animi ex
 iis quae acta erant, siue defuncti miseratio, siue
 pudor matris erat, ita fregit & oppressit, ut viginti
 prope interiectos annos actionem insignem vel
 publicam attigerit nullam. Ergo renunciato eo,
 ac populo libente id suffragiis approbante, exur-
 gens Teleclides, opibus tunc & claritate princeps
 ciuitatis, hortatus Timoleontem est ut illa in pro-
 uincia bonum & egregium virum se praerberet: Si
 enim decertaueris, inquit, praclare, tyrannum
 occidisse te arbitramur: sin ignauiter, fratrem.

Interea
 cum ha
 ra, quib
 clarauit
 nentibus
 do Dio
 tus aut
 duce, c
 stola
 pen
 peric
 verent
 elafim
 eius
 lentu
 ita flag
 necess
 elafim
 tus quib
 pinz Ce
 peregre
 leonte
 tritimo
 nuncu
 sacra
 hoc fi
 pla, q
 Timo
 res gen
 rinhu
 cadu p
 to effe
 pente
 effuam
 mystic
 curium
 totes pe
 ciem co
 rarum
 hoc iud
 naz Sicil
 bulant
 duam.
 confirma
 Italiane
 banur,
 agorem
 nium
 paribus
 cum, cu
 Canbagi
 unger
 ter se in
 remes R
 legati ve
 congru
 verba ad
 enim ut
 leon ad
 esse su
 bellum
 tu
 mu
 su
 ap

Interea dum classem instruit Timoleon & delectum habet, redditæ sunt Corinthiis ab Ictete literæ, quibus mutationem & proditionem suam declaravit: nam simulatq; legatos misit, Carthaginensibus sociatus aperte agebat cum illis, ut, exacto Dionysio, ipse tyrannidem sibi quæreret. Veritus autem ne, prævenientibus Corintho copiis & duce, ccepta frustrarentur se, misit Corinthiis epistolam, qua significavit ne fatigaret se, neu impensas subirent in expeditionem Siciliensem, nec pericula eo nomine fulciperent, maxime quum id verent Carthaginenses, & magno numero navium classem ipsorum captent, quos ipse illorum subactus cunctatione parasset aduersus tyrannum socios. His recitatis literis, si quis ante Corinthiorum lentus ad eam expeditionem fuerat, tunc cuncti ira flagrant in Ictetem, ut prompte Timoleonti necessaria præberent, & ad apparandam iuuarent classem. Quæ iam instructa, subministratisq; omnibus quibus opus erat exercitui, sacerdotes Proserpinæ Cererem & Proserpinam visæ sunt videre ad peregre proficiscendum se ornantes, & cum Timoleonte dicentes nauigaturas se in Siciliam. Quare triremem sacram Corinthii parauerunt deabus nuncupatam. Timoleon Delphos ipse profectus, sacra Apollini fecit, cui in manteon descendenti hoc fit prodigium: Ex suspensis donis vitæ delapsa, quæ coronis & victoriis erat distincta, caput Timoleontis est amplexa, ut coronatus à Deo ad res gerendas mitti videretur. Naues habebat Corinthias septem, duas Corcyrenses, decimam Leucadii præbuere. cum his soluit. Nocte quum in alto esset, & secundo vento veheretur, visum ei repente cœlum est fissum, & super nauem copie fam effudisse & luculentam flammam. Indefix elata mysticis germana, comitanq; eos & tenens eundem cursum, quam potissimum Italiæ partem gubernatores petebant, in eam est delata. Vates hanc speciem consonare cum sacerdotum somniis assueverant, & huic expeditioni esse præsto deas, atque hoc iubare cœlitus prælucere. Esse enim Proserpinæ Siciliam sacram: nam raptam quoque ibi fabulantur, atque hanc insulam ei nuptiali dono datam. Ac diuinitus quidem ad hunc modum confirmata classis fuit, qui pelagus cursim emensi Italiam legebant. Quæ vero ex Sicilia annuntiabantur, ingentem Timoleonti perplexitatem, & angorem obiiciebant militibus. Siquidem Dionysium Ictetes acie fusum ac Syracusarum plerisque partibus occupatis, arci & illi parti quæ Nassa dicitur, circumsidebat, & circumuallabat inclusum, Carthaginensibus curæ esse iusserat ne Timoleon attingeret Siciliam, sed ipse repulsi illis, libere inter se insulam partirentur. Miserunt hi viginti triremes Rhegium, in quibus illius ad Timoleontem legati vehebantur, quibus mandata factis dederat congruentia. Speciosæ enim captiones erant & verba ad flagitiosa tegenda consilia: postulauerunt enim ut ipse (si ei videretur) proficisceretur Timoleon ad Ictetē, illiq; in consilio adesset, & omnium esset successuum confors, naues copiasque, quod bellum pene patratum esset, remitteret Corinthū, tiliū nēson. οἱ δὲ πέμποισιν εἴχουσι τελεῖρεις εἰς Ῥήγιον, ἐφ' ὧν ἐπλεον παρεσβόται παρ' αὐτῶν πρὸς Τιμολέοντα χρημίζοντες λόγοις τοῖς παραπομπόις ὁμοίοις. πρῶτα λογὰ γὰρ ὁ παρεπείσ, καὶ φάσεις ἦσαν ἐπὶ μορθητοῖς βασιλευσιν, ἀξιοῦντων αὐτὸν μὲν, εἰ βούλοιοτο, Τιμολέοντα σύμβουλον ἔχειν παρ' Ἰκέτιον, καὶ χριστωνόν δὲ ἀναπεπαραχμένων ἀποδύτων. ἄς δὲ νῆας καὶ τοὺς στρατιώτας ἀποστέλλειν εἰς Κορίνθον, ὡς τὸ πολέμου μικρὸν ἀπολείποντος σιωπηρῶς,

A πρῶτα σιωπῶντος, ἐκομίσθη γραμμάτια πρὸς τοὺς Κορίνθιοις, παρ' Ἰκέτιου μιλύοντα τὴν μεταβολὴν αὐτῶν καὶ παραδοσίαν. ὡς γὰρ τάχιστα τοὺς παρόντας ἐξέπεμψεν, τοῖς Καρχηδονίοις παραπομπὸς ἀναφανδὸν, ἐπαραστῆ μετ' ἐκείνων ὅπως Διονύσιον ἐκβόων Συρακουσῶν, αὐτὸς ἔσαι τύραννος. καὶ δεδδικῶς μὴ πρὸς τέρην ἐλθούσης ἐκ Κορίνθου διναμείως καὶ στρατηγῶν, ἀναφύζωσιν αἱ στρατεῖαι αὐτῶν, ἐπέμψεν ἑπιστολὴν τοῖς Κορίνθιοις φράζεσθαι ὡς εἰδέν δέοι παραγραμμάτια καὶ διαπομπὰς ἔχειν αὐτοῖς, πλεονέτας εἰς Σικελίαν καὶ κινδυνόοντες. ἄλλως τε Καρχηδονίων ἀπαρροδόντων καὶ παραπομπῶν ἀποδύτων ἰαυοὶ πολλὰς τὸν στόλον, οἳ αὐτὸς ἀναγκαῖοι, ἐκείνων βραδυνόντων, ποιήσαντο συμμάχοις ἐπὶ τὸν τύραννον. οὐτῶν ὅ τῶν γραμματίων ἀναγνωσθέντων, εἰ καὶ πρὸς ἡπίως εἶχε πρὸς τέρην τῶν Κορίνθιων πρὸς τὴν στρατίαν, τότε πρῶτα ἢ πρὸς τὸν Ἰκέτιον ὀργὴν παρῴζωσιν, ὡς συγκρηγῆσαι πρὸς τὸν Τιμολέοντι, καὶ συμπαρασβόσαι τοὺς ἐκπλοῦν. ἡροδωτῶν ὅ τῶν καὶ ἐτόιμην, καὶ τοῖς στρατιώταις ὧν εἶδε παραδόντων, αἰ μὲν ἱερεῖαι τῆς Κόρης ὅναρ ἐδοξάν εἰδέν ἄς θεὰς πρὸς ἀποδημίαν πινὰ γελοιοδίας, καὶ λεγούσας ὡς Τιμολέοντι μέλλουσι συμπλεῖν εἰς Σικελίαν. εἰς καὶ τελεῖρη κατασβόσαντες ἱεραὶ οἱ Κορίνθιοι τῶν θεῶν ἐπανόμασαν. αὐτὸς δὲ ἐκείνος εἰς Δελφοὺς πορεύσας, ἔθυσεν τῶν θεῶν, καὶ καταβαίνοντος εἰς τὸ μόντερον αὐτῶν, γίνεται σημεῖον. ἐκ γὰρ τῶν κρεμασμένων ἀνασημαίων ταμίαις ἀπορρέισα, καὶ φερομένη, σεφάμοις ἔθυσαν καὶ νίκας ἐμπειποικιλμῶν, ἀειέπεσε τῇ κεφαλῇ τῆς Τιμολέοντος. ὡς δοκεῖν αὐτὸν ὑπὸ τῆς θεοῦ σεφαιούμηνον ἐπὶ τῶν στρατεῖαις παραπέμπεσθαι. ναὺς ὅ Κορίνθιας ἔχον ἐσπὰ, Κερκυραίας ὅ δὲ δύο, καὶ τὴν δεκάτιον Λακαδων παραπομπῶν ἀνήρην. καὶ νυκτὸς ἐμβαλὼν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ πνέματι καλῶν χροῖμῶν, ἐδόξεν ἀφινιδίως φαγεῖν τὸν οὐρανὸν ὑπὸ τῆς νέως ἐκχέαι πολὺ καὶ ἀειφανὲς πῦρ. ἐκ ὅ τούτου λαμπρὰς ἀρτίσας τῆς μουσικῆς ἐμφερῆς, καὶ συμπαραθέουσα τὸν αὐτὸν δρόμον, ἢ μάλιστ' αὐτῆς Ἰταλίας ἐπέστη οἱ κυβερνήται κατέσκηψεν. οἱ ὅ μόντεροι δὲ φάσμα τοῖς οἰείρασι τῶν ἱεραῶν μαρτυρεῖν ἀπεφάνοντο, καὶ τῶν θεῶν σιωπῶν ἀποδύσας τῆς στρατείας, παραφαίνειν ἄς ἔρανοῦ δὲ σέλας. εἴ γὰρ ἱεραὶ τῆς κόρης τὴν Σικελίαν. ἐπεὶ καὶ τὰ πρὸ τῶν ἀρπαγῶν αὐτῶν μυθολογῶσι γνέσθαι, καὶ τὴν νῆσον ἐν τοῖς γάμοις ἀνακαλυπθῆσθαι αὐτῆς δουλίαν. τὰ μὲν οὖν πρῶτα τῶν θεῶν ἔτω τὸν στόλον ἐπαρῶσιν, καὶ σπεύδοντες ὡς τὸ πέλαγος ἀναπλέοντες, ἐκομίζοντο πρῶτα τὴν Ἰταλίαν. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀγγελοῦντα, πολλὴν ἀπορία παρ' Τιμολέοντι καὶ δυσθυμίαν τοῖς στρατιώταις παρείχον. ὅ γὰρ Ἰκέτης, μάχη νεικηκῶς Διονύσιον, καὶ τὰ πλείστα μερῆ τῶν Συρακουσῶν κατεπληφῶς, ἐκείνον μὲν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν κελουμένην νῆσον σιωπῶν ἀποδύσας αὐτὸς σιωπολιόρκει καὶ συμπειροειχεῖ. Καρχηδονίοις ὅ φροντίζειν ἐκέλευεν ὅπως ὅσα ἐπιβήσοιτο Τιμολέον Σικελίας, ἀλλ' ἀπρωσθέντων ἐκείνων, αὐτοὶ καθ' ἑσυχίαν ἀνανεμοῦνται πρὸς ἀλλήλους

Καρχηδονίων ὅ κωλύειν τὴν Διάβασιν, καὶ μάχεσθαι πρὸς βιαζομένους ἐπιόντων ὄντων. ὡς οὖν καταπλεύσαντες εἰς τὸ Ῥήγιον οἱ Κοεῖνιοι, τοῖς τε πρεσβύταισιν τούτοις ἐπέτυχον, καὶ τοῖς Φοίνικας οὐ παρέσω ναυλοχοῦντας κατείδον, ἠρξάντο μὲν ὑβρισμένοι, καὶ παρῆσαντο πᾶσιν ὀργὴν πρὸς τὸν Ἰκέτιον, καὶ δέος ὑπὲρ Σικελιωτῶν, οἷς σαφῶς ἐώρων ἀθλολειπομένους καὶ μισθὸν Ἰκέτη μὲν πρεσβύτας, Καρχηδονίοις δὲ τυραννίδος. ἐδόκει δὲ ἀμύχανον ὑπερβυλάσαι καὶ τὰς αὐτοῦ τῶν βαρβάρων καὶς διπλασίας ἐφορμούσας, καὶ τὴν ἐκεῖ μετ' Ἰκέτου δύναμιν ἢ στρατηγήσαντες ἤκειεν. οὐ μὲν ἄλλ' ὁ Τιμολέων τοῖς πρεσβύταις καὶ τοῖς ἀρχαῖσι τῶν Καρχηδονίων ἐπέτυχον, ὅτι πεικρῶς ἐφη πείθεσθαι μὴ οἷς κελδύουσι. (ἢ γὰρ ἂν καὶ φράζην ἀπειθῶν;) ἐπέλειν δὲ ταῦτα πόλεως Ἑλλωίδος καὶ φίλης κρηῆς τῆς Ῥηγίων ἐναπίον ἀκούσας καὶ εἰπόν ἀπαλλάτθεσθαι. καὶ γὰρ αὐτὴ τῆς πρὸς ἀσφάλειας Διάφεριν κακείνοις ἐμυθεῖν βεβαίωτο οἷς ἐπαγγέλλονται περὶ Συρακυσίων, δὴ μὴ μάρτυρα τῆς ὁμολογίας πρὸς καταλειμένους. ταῦτα δὲ ὑπομένειν αὐτοῖς ἀπάτιον ὅτι τῆς Διαβάσει τυχόντων καὶ σωετέχων οἱ τῶν Ῥηγίων στρατηγὸν πρύτατες, ὅτι θυμωῦντες ἐν Κοεῖνιοῖς τὰ πρῶτα τῶν Σικελιωτῶν ἠρέσασιν, καὶ φοβούμενοι τὴν τῶν βαρβάρων ἡττίαν. διὸ σωτήριον ἐκκλήσασιν, καὶ τὰς πύλας ἀπέκλειον, ὡς μὴ πρὸς ἄλλο πείθεσθαι τοῖς πολίταις. καὶ παρελθόντες εἰς τὸ πλῆθος, ἐξείπτον μὴκει λόγων, ἐπειρῶς ἐτέρω πρὸς διδοῦς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν, πρὸς ἔδεν τέλος, ἀλλὰ διαγόντες ἄλλως τὸν χρόνον, ἕως αἰαχθῶσιν αἱ τῶν Κοεῖνίων τεύχεαι, καὶ Καρχηδονίοις ὅτι τῆς ἐκκλήσεως κατέχοντες αὐτόπρωτος, ἅ τε καὶ τὸ Τιμολέοντος παρόντος, καὶ παρέχοντος δόκησιν ὅσον οὐκ ἔστι πρὸς τὸν λόγον αἰτία καὶ δημηγορεῖν. ὡς δὲ ἀπήγγειλέ τις αὐτῶν κρύφα τῶν μὴ ἄλλας τεύχεαι αἰήσασιν, μίθην ὅ τὴν ἐκεῖνου πειρῶν ἐπολελειμμένον, διεκδῆς τὸν ὄχλον, ἅμα τῶν περὶ τὸ βῆμα Ῥηγίων σωεπικρυπτόντων, καὶ καταβάς ὅτι τὴν θάλασσαν, ἐξέπλευσεν διάβασιν, καὶ κατήρξασιν εἰς Ταυρομένιον τῆς Σικελίας, ὑποδεχομένου καὶ κελουῖτος αὐτοῖς ἐπιπάλαμιν πρὸς ἄνδρα Ἀνδρόμαχον, τὸ τὴν πόλιν ἔχοντος καὶ διωαφεύοντος. οὗτος ἦν πατήρ Τιμολέοντος ἰσοκράτους καὶ πολὺ κρείσσος τῶν τότε διωαφεύοντων ἐν Σικελίᾳ ἡρόδωτος, τῶν τε ἑαυτοῦ πολιτῶν ἠγεῖτο νομίμως καὶ δικαίως, καὶ πρὸς τοῖς τυραννοῖς φανερῶς ἦν αἰὲν ἀεικείνους ἀπεχθῶς καὶ ἄλλοτείας. διὸ καὶ Τιμολέοντι τότε τὴν πόλιν ὀρμητήριον παρέχε. καὶ τοῖς πολίταις ἐπέισε σωαγωνίζεσθαι τοῖς Κοεῖνιοῖς, καὶ σωελεθερεῖν τὴν Σικελίαν. οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥηγίᾳ Καρχηδονίοις, τὸ Τιμολέοντος ἀνηγμένου, καὶ τῆς ἐκκλήσεως Διαλυθείσης, χαλεπῶς φέροντες ἐν τῇ καταστρατηγήσασιν, Διατεβῶ τοῖς Ῥηγίοις παρήσαν, εἰ Φοίνικες ὄντες οὐκ ἐρέσκοντο τοῖς δι' ἀπάτης πρὸς ἀπομύτους. πέμπουσι δὲ οὖν εἰς τὸ Ταυρομένιον πρὸς ἀπομύτους ὅτι τεύχεαι, ὅς πολλὰ διαλεχθεῖς πρὸς τὸν Ἀνδρόμαχον, ἐπαχθῶς καὶ βαρβαρικῶς αἰατεῖν ἡρόδωτος, εἰ μὴ τὴν ταχίστην ἐκβάλλει τοῖς Κοεῖνιοῖς, τέλος ὑπόσταται τὴν χεῖρα δειξάσας, εἴτ' αὐτῆς καταφρέσας, ἠπέλιψε τοιαύτως οὐκ αὐτῶν τὴν πόλιν, τοιαύτως ποιήσειν. γελῶσας δὲ ὁ Ἀνδρόμαχος, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο ἢ ὅτι χεῖρα, καὶ μὴ ὑπόσταται, ὡς ἐκεῖνος, καὶ δὲ πρὸς ἀπομύτους, ἐκέλευσεν ἀποπλεῖν αὐτὸν, εἰ μὴ βούλοιο τὴν ναῦν αὐτῆς τοιαύτης ἡρέσασιν τοιαύτως. οἱ δὲ Ἰκέτης πύλομνος τὴν τῆς Τιμολέοντος Διαβάσιν, καὶ φοβηθεῖς, μετεπέμψατο πολλὰς τῶν Καρχηδονίων τεύχεαι.

A arcere Carthaginenses classem ipsius traiectu, & armis repellere, si vi agant, paratos esse. Ut igitur Rhegium Corinthii decurrere, & cum his oratoribus venerunt in colloquium, nec procul in ancoris consistentes conspexerunt naues Punicas, delusos se dolebāt, exarseruntq; omnes in Icetem, & timuerunt Siculis, quos aperte videbant premium relictos & mercedem Iceti prodicionis, Pœnis tyrannidis: neque cernebant vlla ratione superare se posse & præsentem barbarorum duplo tanto maiorem quam ipsi essent imminetem classem & illas quæ cum Icete erant, quarum ad ducatum venerant, copias. Cæterum cum legatis & præfectis Pœnorum Timoleon congressus, placide ait se iussis eorum pariturum: quid enim profecturum non parendo? Velle autem, simulatque hæc ultro citroque coram Græca ciuitate vtrisque amica edidissent Rhegio, se recipere: id & suæ securitatis interesse, & illos fidelius promissis suis de Syracusanis staturus, si apud populum testē pacta edidissent. Hæc propoluit, dolum iis ad transmittendum struens: qua in re administratos omnes habebat Rheginorum prætores, qui Corinthios cupiebant in Sicilia rerum potiri, & vicinitatē metuebant barbarorum. Itaq; aduocauerunt concionem, & ne ciues diuerterent alio, portas claufere. Inde progressi in medium, duxerunt in longum orationes, tradideruntq; alter alteri idem argumentum, nihil aliud quærentes, nisi vt tempus, dū soluissent naues Corinthiorum, extraherent, detinerentq; in concione nihil suspicantes Pœnos: vt pote Timoleonte præsentē, quem expectabant iam iam exurrecturum ad dicendum & concionandū. Vt nuntiatum ei à quodam clam est cæteras naues in altum prouectas, solam ipsius relictā operiri, elapsus per turbam, simul Rheginis, qui suggestum circumfistebant, cum teigentibus, quum ad mare descendisset, propere soluit. Tauromenium Siciliae appulere, excipiente eos, à quo erant iam pridē accersiti, propense, illius oppidi principe & dynaste Andromacho. Pater hic Timæi historici fuit, lōgo omnium qui tunc dominabantur in Sicilia optimus. Is ciues suos legitimo & iusto imperio habebat, neq; dissimulabat omnib. tyrannis infestum se esse & alienum. Quare Timoleonti hoc oppidum belli sedem aperuit, suosq; induxit populares vt arma coniungerent cum Corinthiis, sociosq; se ad liberandam Siciliam præberent. At Pœni, qui Rhegii erant, dimissa à Timoleontis profectioe concione, indigne feretes impositum sibi esse iocum, præbuerunt Rheginis quod Pœnis displicerent fallaciæ. Hinc legatum eum triremi Tauromenium mittunt: qui post multa odiosa verba apud Andromachum facta & fulmina barbarica, nisi actutum eiicerent Corinthios, postremo manum supinam ostendit, inde inuertit, additis minis ciuitatem eius se, quæ talis esset, talem redditurum. Ei ridens Andromachus, nihil aliud responsi dedit: sed manum, vt ille, nunc supinam protendens nunc pronam, iussit cum naue abire, nisi eam pro tali effici veller talem. Ictetes autem de transmissione Timoleontis certior factus metuq; percussus, multas exciuit Carthaginensium naues.

Tunc verò omnem spem Syracusani salutis depou-
 fuerunt, quum Pœnos cernerent portum suum te-
 nere, potiri vrbe Iacetem, arcem habere Dionysiu
 in potestate, Timoleonem verò ex Tauromeni-
 tarum oppidulo, quasi ex minuta fimbria, adhæ-
 rentem Sicilia, eumq; tenui spe & angustis copiis
 succinctum. Neque enim plus mille militibus &
 comœatu his necessario habebat: neq; credebant
 eis ciuitates Sicilia, quòd oppressæ malis essent &
 in omnes exasperatæ exercituum duces, præcipuè
 ob Callippi & Pharacis perfidiam : quorum hic
 Lacedæmonius, Atheniensis ille : quum libertatis
 eorum causa & obtendorum dominorum ferret
 vterq; se venisse, auream rem esse Sicilia tyranni-
 dem ostenderant, effecerantq; beatiore ut vide-
 rentur illi qui sub tyrannide expirauerant, quàm
 qui gustauerant libertatem. Itaque nihilo illis Co-
 rinthium potiore expectantes fore, sed referri
 denuò sibi eadem cum magnifica spe & benignis
 pollicitationibus commenta & blandimenta, quo
 ad conuersionem noui domini lactarentur, suspi-
 ctas habebant repudiabantq; Corinthiorum ex-
 hortationes, præterquam Adranitæ, qui angustum
 quidem oppidum, sed deo sacrum Adrano, quem
 tota Sicilia venerantur religiosissimè, colentes,
 mutuis inter se agitabantur seditionibus. Horum
 vna pars Icetè & Pœnos accerserat, altera ascise-
 bat Timoleonem. Accidit autem forte fortuna,
 dum pro se maturat vterque, ut sub idem tempus
 adessent ambo. Verum ducebat Ictetes secū quin-
 que millia militum, Timoleon milites habebat
 non amplius mille ducentos. Cum his à Tauro-
 menio mouit, quod distat ab Adrano quadraginta
 duo millia quingentos passus, nec multum itineris
 primo die emensus, castra metatus est. Postero die
 ducto raptim agmine, ac superatis asperis locis,
 præcipiti iam in vespertum die accepit ad oppi-
 dum accessisse Ictetem, iuxtaq; castra ponere. Hic
 manipulorum & ordinum ductores consistere
 principes iubent, ut refecti cibo & quiete, dimica-
 rent alacrius. Cæterum aduolans Timoleon ora-
 uit, ommitterent hoc, & citatum agmen raperent,
 quo inconditos hostes (ut verisimile erat) recentes
 ab itinere atque ad tentoria & cœnam parandam
 occupatos adorirentur. Simul cum dicto arrepto
 clypeo ante ordines procedit velut ad certam vi-
 ctoriam. Sequuti cæteri sunt animo erecto. Abe-
 rant ab hostibus minus quatuor millia passuum:
 quibus confectis, incidunt in tumultuantes, & fu-
 gam capeffentes ut primum adesse eos sensere.
 Quod in causa fuit ut trecenti, nec multo plus ce-
 ciderint, bis totidem viui in eorum potestatem ve-
 nerint. castra quoque capta. Adranitæ patefactis
 portis in Timoleonis partes cõcessere, cum hor-
 rore & stupore nuntiantes fuisse sacra vestibula
 templi in ipso articulo prælii sua sponte patefa-
 cta, visam dei hastam summa cuspide vibrare, faci-
 emq; eius largo sudore manare. Hæc profectò
 non eam tantum victoriam spondederunt, verum
 etiam res consequentes, quibus aperuit illud cer-
 tamen fores. Etenim ciuitates missis extemplo le-
 gatis coniunxerunt se Timoleonti. Iam Mamercus
 Catanæ tyrannus, vir bello fortis & pecu-
 niosus, societatem eius quæsiuit, & quod e-
 rat præcipuum, Dionysius spem iam despondens,

A. ὅτε καὶ πρῶτα πρὸς σιωπῆν τῶν Συρακυσίων ἀποβάναι τὴν
 σωτηρίαν, ὁρῶντες τὸ μὴ λιμῆνος αὐτῶν Καρχηδονίους κρα-
 τῶντας, τὴν δὲ πόλιν Ἰκέτιω ἐξήρξα. τῆς δὲ ἄκρας κυριεύοντα
 Διονύσιον Τιμολέοντα δὲ ὡς περὶ ἐκ κρασσέδ' ἑνὸς λεωτοῦ
 τὸ Ταυρομενιτῶν πολίχνης, τῆ Σικελία παρορητημίον, ἐπὶ
 ἐλπίδος ἀσθενῆς, καὶ βραχείας διωάμεως. χιλίων γὰρ αὐτῶν
 στρατιωτῶν, καὶ ἑσθῆς τῶν τοῖς ἀναγκάσι πλέον ὁδῶν ὑπῆρχεν.
 ἐδ' ὅτι στυγρὰ αἱ πόλεις, ἐξέπλεον κακῶν ἕσται, καὶ πρὸς ἀ-
 πὸν τῶν ἀπηγεωμέων τῶν ἠγεμόνων στρατοπέδων· μάλιστα
 ἐξέτ' Κληπίπου καὶ φάρακτος ἀπιστίας· ὧν ὁ μὲν, Ἀθηνῶσιος
 ὦν, ὁ δὲ Λακεδαιμόνιος, ἀμφοτέροι δὲ φάσκοντες ὑπὸ τὸ ἐ-
 λωθερίας ἦκεν καὶ κατὰ λυφὴν τῶν μονάρχων, χροσὸν ἐδείξαν
 τῆ Σικελία τῶν ἐν τῆ τυραννίδι συμφορῶν, καὶ μακαριωτέ-
 ρως δοκεῖν ἐποίησαν τῶν κατατρέψαι τῶν ἐν τῆ δελείᾳ τὸ ὅτι-
 δόντων τὸ ἀβνομίαν. ὁδῶν οὖν ἐκείνων βελτίονα τὸ Κορίν-
 θιον ἕσται πρὸς δοκῶντες, ἀλλὰ ταῦτα πάλιν ἦκεν ἐπὶ αὐτοῖς
 σοφίσματα δὲ δελείαματα μετ' ἐλπίδων χροσῶν, ὅ φιλαι-
 δεσφῶν ὑποσχεσῶν, εἰς μεταβολῶν δεσπότης καὶν καὶ ἕτασ-
 σευομόνους, ὑπὸ ὠπλήθων καὶ διεκρόντο τῶν τὸ Κορίνθιον παρο-
 κλήσεις· πλείω Ἀδρανιτῶν, οἱ πόλιν μικρὰν μὲν, ἱερῶν δὲ
 ἕσται Ἀδρανίου, θεοῦ πινος ἠμφομόνους ἐξέφερον τῶν ἐν Σι-
 κελία, κατοιχωῶντες, ἐσαόσιασται πρὸς ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰκέ-
 τιω παροσαζόμενοι καὶ Καρχηδονίους, οἱ δὲ πρὸς Τιμολέοντα
 ἐξέπεμπούμενοι. καὶ πῶς ἀπὸ ἀβνομίᾳ σιωπέτυχε, πευδόν-
 των ἀμφοτέρων, εἰς ἕνα καρὸν ἀμφοτέροις ἡμέσται τὸ παρε-
 σίασται. ἀλλ' Ἰκέτιος μὲν ἦκεν πενταχιλίους στρατιώτας ἔχων,
 Τιμολέοντι δὲ οἱ σύμπαντες ἦσαν ἑπλείους χιλίων ἐξακροσίων·
 ἕσται ἀναλαβῶν ἐκ τῶν Ταυρομενίων, σαδίων πρὸς τὸ Ἀδρανίον
 ὄντων τετρακροσίων καὶ τριακροσίων, τῆ μὲν πρῶτῆ τῆ ἡμερῶν
 ἑπὶ πολὺ μέρος τὸ ὄδ' ἐπὶ πρὸς ἐλαβε, καὶ κατηλίσατο· τῆ δὲ ὑπε-
 ρεία σιωπῶντος ὁδῶσται, καὶ χαλεπὰ χροεῖα διεθῶν, ἠδὲ τὸ ἡ-
 μέσται καταφερομένης ἦκεσεν δὲ πρὸς χροεμηνῶν τὸ Ἰκέ-
 τιω τῶν πολίχνης, καὶ κατὰ στρατοπέδῶν. οἱ μὲν οὖν λοχαγοὶ
 καὶ παξίαρχοι τῶν πρῶτῶν ἐπέσται, ὡς ἐμφαζόμενοι ἐξέτα-
 παυσαμόνους χροσόμενοι πρὸς χροσόμενοι· ὁ δὲ Τιμολέων,
 ὅτι πορρόμομος ἐδείτο ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀλλ' ἄρῶν καὶ τῶν
 καὶ σιωπῶν τῶν πολεμίοις ἀστωτάκτοῖς ἕσται, ὡς εἰκῆς, δὲ πρὸ
 παυομόνους ὁδοπρείας, καὶ πρὸ σκίνας καὶ δειπνον ἀρόλους ὄν-
 τῶν, καὶ λέγων ἄμῶ ταῦτα, τὸ ἀσπίδα λαβῶν ἠγείτο πρῶτος,
 ὡς πρὸ ὅτι νίκην πρὸς δὴ λον· οἱ δὲ εἶπον τεταρρηκῆτες, ἐ-
 λατῶν ἢ τριακροσίων σαδίων ἐπὶ τῶν πολεμίων ἀπέχοντες, ὡς ὅ
 καὶ τῶν δὴ λον, ὅτι πῆσται αὐτοῖς τεταρρομόνους καὶ φά-
 γων, ὡς πρῶτον ἠδόντο πρὸς ὄντας. ὅθεν δὲ ἀμηνῆσται
 μὲν ἑπὶ πολλῶν πλείους τριακροσίων, ἐάλωσται ὅδισ ποσῶν ζῶν-
 τῶν· ἐλήφθη δὲ τὸ στρατόπεδον. οἱ δὲ Ἀδρανίται τῶν πύλας αἰοί-
 ξαντες πρὸς ὅθεν τῶν Τιμολέοντι, μὲν φείκῆς καὶ θαύματος
 ἀπαγγέλλοντες ὡς ἐπὶ σιωπῶν τὸ μάχης οἱ μὲν ἱεροὶ τῶν νεῶν
 πυλῶνες αὐτόματα ἀφανοιθεῖεν, ὅφθῆναι δὲ τῶν θεῶν τὸ μὲν δό-
 ρου σιόμομον ἐκ τῆς ἀχμῆς ἄκρας, δὲ πρὸς ὄντων ἰδρῶν
 πολλῶν ῥέομομον. ταῦτα δὲ, ὡς εἰοικεν, οὐ πῶν τότε νίκην ἐσῆ-
 μαμεμόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μετὰ ταῦτα πρὸς ἕσται, αἷς ἐκεί-
 νος ὁ ἀγὼν ἐξέλιω ὀτυχῆ πρὸς ἕσται. καὶ γὰρ πόλεις ἐ-
 θῶν ὅτι πρὸς ὄντων πρὸς ὄντων πρὸς ὄντων τῶν Τιμολέοντι, καὶ
 Μάμερχος ὁ Κατόνης τύραννος, πολεμῆς αἷρ καὶ χρο-
 μῶν ἐρρομόμος, ἔδωκεν αὐτὸν εἰς συμμαχίαν. ὁ δὲ μέγιστον, αὐτὸς Διονύσιος ἀπειρηκῶς ἠδὲ τῶν ἐλπίσται,

καὶ μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκεῖσθαι, ἔμην Ἰκέτῃ κατε-
 φέρησεν ἀγροῦς ἠπικέρου, τὸ δὲ Τιμολέοντα θάυμαζον,
 ἐπέμψεν ἐκείνῃ καὶ Κορινθίοις τῶν ἀδιδδὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἀ-
 κρόπολιν. δὲ δὲ ἀμύρος δὲ ὁ Τιμολέων τὴν ἀέλπιστον δὲ τυχεῖν,
 ἀποπέμψει τὸς πρὸς Εὐκλείδην καὶ Τηλέμαχον ἀδρας Κο-
 ριθίους εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ φρασίῃ τας τε βαρυσόους, ἔχοντο
 πρὸς τας, ὅσπερ φαεραῖς, (ἀδιδύατον γὰρ ἴω, ἐφορμούτων πο-
 λεμίων) ἀλλὰ κρύφα καὶ κατ' ὀλίγους παρεπιστότας. οἱ μὲν
 οὖν φρασίῃ τας παρέλαβον τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ τυραννεία μὲν
 τῆς τῶν ἀσπιδῆος, καὶ τῆν ἡγεσίμωσαν τῶν πόλεμον. ἵπποι τε
 γὰρ ἐνήσαν ὅσα ὀλίγους, καὶ πᾶσα μηχανήματα ἰδέα καὶ βελῶν
 πληθῆος. ὀπλων δὲ ἀπέκειντο μυριάδες ἑπτά τεθρονα-
 εισμῶν ἐκ παλαῶν, φρασίῃ τας δὲ διχάλιοι τὰς Διονυσίῃ
 παρήσαν, ἔς ἐκείνος, ὡς τὰλλα τὰς Τιμολέοντι παρέδωκεν.
 αὐτὸς δὲ ἡγεσίμωσαν λαβὼν καὶ τὴν φίλων ἔ πολλοὺς, ἔλαθεν ἐκ-
 πλάσας τὴν Ἰκέτῃ καὶ κρηματῆς εἰς τὴν Τιμολέοντος φρα-
 σίῃ τας, τότε τῶν ἰδιώτης καὶ ταπεινὸς ὄφθεις, ὅτι μίας νεῶς
 καὶ ἡγεσίμωσαν ὀλίγων εἰς Κόρινθον ἀπεσάλῃ. ἡγεσίμωσαν μὲν καὶ
 τρεφῆς ἐν τυραννίδι τῇ πασῶν ὅτι φαεραῖτη καὶ μεγί-
 στη, καὶ τῶν δὲ τῶν τῶν ἑτη δέκα, δώδεκα δὲ ἄλλα μὲν
 τὴν Δίονος φρασίῃ τας, ἐν ἀγῶσι καὶ πόλεμοις ἀφορηθεῖς. ἀ-
 δὲ ἐπὶ τῶν τυραννῶν, οἷς ἐπαθεν ἡ τῶν ἀσπιδῆος. καὶ γὰρ ἡ
 ἐπιπέδων θανάτοις, καὶ θυγατέρων καταπονήσεις παρθέτων
 ἐπέιδε, καὶ τὴν αὐτῶν ἀδελφῶν καὶ γυναῖκα, ζῶσα μὲν, εἰς
 τὸ σῶμα τὴν ἀσελγείας τῶν τῶν πολέμων ἠδοναῖς τῶν
 νομηθεῖσθαι, βία δὲ ἀποβαλοῦσαι μὲν τὴν τέκνων, καὶ καταπον-
 τῶσαι εἰς τὸ πέλαγος. τῶντα μὲν οὖν ἐν τοῖς πρὸς Δίονος
 ἀκείῳς γέγραπται. τὸ δὲ Διονυσίου καὶ ἀπλάσθαι εἰς
 Κόρινθον, ὅσπερ εἰς τὴν ἑλληνῶν ὅς ἐχὶ τῶν ἀσπιδῆος καὶ τῶν ἀσπιδῆος
 ἐπόησεν αὐτὸν. ἀλλ' οἱ τε χαίροντες ὅτι τῶν συμφοραῖς,
 ἀπὸ μίσος, ἀσπιδῆος σιωπῶν, οἷον ἐρρίμῃ μὲν τῶν τῶν
 χης πατήσονται. οἱ τε τῶν τῶν μεταβολῶν τῶν ἀσπιδῆος
 καὶ συμπαροῦτες, ἐτῶντο πολλῶν ἐν ἀσπιδῆος τοῖς ἀσπιδῆος
 ποῖς καὶ τῶν ἀσπιδῆος τῶν τῶν ἀσπιδῆος καὶ τῶν ἀσπιδῆος
 ὅσπερ γὰρ οὐτε φύσεως ὁ τότε χαίροντες, οὐτε τέχνης, ὅσπερ ἐκείνο
 τύχης ἔργον ἐπεδείξατο, τὸν Σικελίας ὀλίγων ἔμπερσθεν
 τυραννῶν, ἐν Κόρινθῳ ἀσπιδῆος πρὸς τῶν ὀφλοπῶν, ἢ
 καὶ τῶν ἀσπιδῆος, πίνοντα κεκερμῶν ἀπὸ τῶν ἀσπιδῆος
 πηλείων, καὶ ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἐν μέσῳ τοῖς ἀσπιδῆος
 ἐργαζομένων γυναῖκοις. τῶν δὲ μουσουργῶν ἐν τῶν ἀσπιδῆος δι-
 δασκῶν, καὶ πρὸς τῶν ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος
 τῶν ἀσπιδῆος πρὸς ἐκείνας πρὸς μέλους ἁρμονίας. τῶντα δὲ οἱ μὲν
 ἄλλως ἀλύοντα, καὶ φύσει ῥάθυμον ὄντα καὶ φιλακῶλαστον,
 ὅσον ποιεῖν τὴν Διονύσιον οἱ δὲ τῶν τῶν ἀσπιδῆος καὶ μὴ
 φοβερῶν εἰς τοῖς Κορινθίοις, μὴ δὲ ὑποπτον, ὡς βαρυνόμενον
 τῶν μεταβολῶν τῶν βίου, καὶ τῶν ἀσπιδῆος ἐπιπέδων, ὅτι τῶν
 δδύειν, καὶ τῶν ἀσπιδῆος τῶν ἀσπιδῆος πολλῶν ἀβελτηείας
 ὅτι δεικνύμενον ἐν τῶν ἀσπιδῆος. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ λῶντι πινῶς
 αὐτῶν μνημονοῦνται, δὲ ὡν ἐδοκεῖ συμφέρεσθαι τοῖς παρῶν
 ὅσα ἀσπιδῆος. τῶντα μὲν γὰρ, εἰς Λακωνίας καὶ τῶν ἀσπιδῆος
 ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος
 ἔφη πεπονθέναι τοῖς ἐν ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος
 ὡς γὰρ ἐκείνοι τοῖς μὲν ἀδελφοῖς ἰλαρῶς σιωπῶν ἀσπιδῆος
 τῶν δὲ πατέρων ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος
 μῦθος τὴν μὲν ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος ἀσπιδῆος

quum tantum non obsidione expugnatus esset, Iacetem fœdè fufum despexit : ad Timoleontem autem, quem habebat in admiratione, legatis mis- sis, in fidem eius & Corinthiorum se arcemque permisit. Hanc prosperam tam inexpectatam fortunam Timoleon amplexus, Euclidem & Tele- machum, ciues Corinthios, in arcem mittit cum militibus quadringentis, non simul omnibus neq; propalam (quippe id fieri portum infidentibus hostibus non poterat) sed furtim & cateruatim ir- repere. Hi milites arcem & tyranni cum omni instrumento sedem atque cum rebus ad bellum necessariis acceperunt. Equorum ibi inuentus haud exiguus numerus, omnisque generis ma- china & telorum vis ingens. Armorum recon- dita erant lxx millia, quæ fuerant ex longo tem- pore parata. Habebat insuper duo millia militum Dionysius, quos Timoleonti ille præter cætera tradidit. Ipse cum pecunia & paucis amicis in Timoleontis est castra clam Icete deuectus. Ac tunc primùm priuatus & demissus est visus, vnoq; nauigio cum modico pecuniæ Corinthum de- portatus, qui in tyrannide natus fuisset & enutri- tus omnium clarissima & maxima, quam decem annos tenuerat, alios fuerat duodecim à bello per Dionem gesto certaminibus & bellis iactatus. Hic scelera sua superauit calamitatibus : filiorum enim adultorum funera, filias virgines conspe- xit constupratas, sororis eiusdemque coniugis obscenissimis libidinibus ab hostibus violatum corpus, eam inde vi cum liberis peremptam & in altum demersam : quæ in Dionis historia sumus persequuti. Dionysium, postquam delatus Co- rinthum est, nemo fuit inter Græcos quin aspice- re & appellare desideraret. Alii cladibus eius ex odio læti libenter eò concurrerunt, vt à fortuna velut præcipitatum conculcarent, alii inclinatio- nem respicientes atque vicem eius dolentes, con- templabantur in rebus infirmis mortalium & ma- nifestis exemplis obscurarum & diuinarum vir- tutem caufarum. Nullum enim tantum vel natu- ræ ea tempestas vel artis, quantum illud fortunæ opus edidit, quæ illum ostendit paulò ante Sici- liæ tyrannum, agentem cum muliere quæ exer- cebat popinam, vel in myropolis sedentem, bi- bentem ex cauponis dilutum, & altercantem in publico cum mulierculis, quæ formam quæstui habebant, psaltrias in cantibus docentem & circa cantilenas theatricas cum iis enixè de modorum digladiantem concentu. Hæc facere ideo Diony- sium aliqui, quòd alias torpidus & ignauus sua sponte esset atque proteruus, existimabant : alii quòd contemneretur, nec formidabilis Corinthiis foret vel suspectus, quasi grauitè ferret vicissitu- dinem vitæ, & dominandi cupiditate flagraret, magnamque affectasse & simulasse præter inge- nium suum, atque ad otium fallendum præ se tulisse stoliditatem. Et quidem commemoran- tur nonnulla eius dicta quæ declararunt non tulisse eum præsentem fortunam abiectè. quod partim hinc intelligas, Leucadem delatus (quæ colonia erat, sicut Syracusæ, Corinthiorum) idem sibi ait quod adolescentibus qui peccassent vsu- uenire : vt enim illi hilariter versantur cum fra- tribus, sed ex verecundia patrum conspectum fugiunt : ita rubore se vrbis quæ author origi- nis suæ sit, libentem apud illos ibi mansurum.

Partim inde, quod quum hospes quidam Corinthi de eius cum philosophis consuetudine, qua capiebatur in dominatu, asperius ei insultaret, rogaretque ad postremum, quemnam ex Platonis cepisset sapientia fructum, Nihilne (inquit) tibi profectus videmur à Platone assequuti, qui ita vices feramus fortunæ? Ad musicum Aristoxenum & certos alios qui quærebant unde & quamnam adversus Platonem ei offensio extitisset, Tyrannis (inquit) cum multis est referta malis, tum longè maximo, quod nemo ex iis qui dicuntur amici, liberè loquatur. siquidem illorum se opera Platonis fuisse benevolentia spoliatum. Quum quidam ex illis qui faceti volebant esse, ad ludibrium vestem, ingressus ad eum sicut ad tyrannum, excuteret, ridiculo in eum retorto, id facere eum iussit quum exiret à se, ne quid rerum suarum auferret. Philippo Macedoni sermonem inter pocula cauilliosè inferenti de cantilenis & tragœdiis quas Dionysius maior reliquerat, atq; ambigere fingenti se quonam istastempore illi vacasset facere, non incitè occurrens Dionysius, Quo tempore (inquit) tu & ego atq; omnes qui videmur beati, comotationibus indulgebamus. At Plato qui iam decesserat, non vidit Corinthi Dionysium. Diogenes verò Sinopenfis occurrens ei, Quàm indignè, inquit, agis Dionysi! Insistente illo ac dicente, Rectè Diogenes facis, quod calamitatem nostram graviter feras. Ibi Diogenes, Enimvero (inquit) tu me vicem censes dolere tuam, nò stomachari, tale mancipium quum sis, & dignus qui, sicut parens, in dominatu consenscens, spiritum deponas, quod nobiscum hîc in ludis degas & deliciis? Unde componenti mihi cum his Philisti voces, quas de Leptrinis filiis ab. mittit plangens, ex magnis eas tyrannidis fortunis ad vitam recidisse sordidam, lamentationes videantur mulieris, alabastrum, purpuram & aurum desiderantis. Atque hæc quidem non abhorrentia à vitarum descriptione, neque auditoribus inutilia non properantibus nec occupatis habenda existimavi. Quamquam verò asperitas Dionysii rerum est nova visa, non minus tamen fuit Timoleontis stupenda prosperitas: quippe quinquaginta diebus quàm applicuit in Siciliam, arcem Syracusanam in potestatem accepit, Dionysiumque in Peloponnesum misit. Unde erecti Corinthii, duo millia peditum miserunt ei cum equitibus ducentis, qui Thurium vsque proeducti, quum transmissionem illinc obsidentibus mare magna classe Pœnis obstructam cernerent, necesse habuerunt, dum tempus expectant, ibi consistere. Hoc otio sunt ad pulcherrimum opus abusi. Quum Thurini arma inferrent Brutiis, vibem sibi creditam magna integritate & fide custodierunt. At Ictes obsidebat arcem Syracusanam & frumentatione Corinthios prohibebat. Ad hæc duos milites externos ad interficiendum per insidias Timoleontè subornatos clam misit Adranū. Ille nec aliàs cingebat se statione armata, & tunc planè dei fiducia securè & citra ullam suspicionem feriebatur cum Adranitis. Qui missi fuerant, quum fortè sacrificaturū intellexissent, gladiis sub pallio succincti, in templum concesserunt, immistiq; circumstantibus aram, sensim mouerunt propius.

δρανιτῶν. οἱ δὲ πεμφθέντες, καὶ τὸν πύλον μὲλλοντα θύειν αὐτὸν, ἤκον εἰς τὸ ἱερὸν ὑπὸ τοῖς ἱματίοις ἐνχειρίδιον κομίζοντες, καὶ τοῖς παρῆσι τὸν βωμὸν αἰαμιζάντες, ἐπυτέρω κατὰ μικρὸν ἐπεχίεον.

A τῆτο δὲ, ἐν Κορίνθῳ ξένου τινὸς, ἀρχαϊκότερον εἰς τὰς μὲν τῶν φιλοσόφων διατριβὰς, αἷς τυραννίδας ἔχαρεν, χλευάζοντες αὐτὸν; καὶ τέλος ἐρωτῶντος τί δὴ τῆς Πλάτωνος ἀπολαύσειεν σοφίας, Οὐδὲν (ἔφη) σοὶ δοκῶν μὲν ὑπὸ Πλάτωνος ὠφελῆσθαι, τύχης μετὰ βολῶν οὕτω φέροντες, ὡς πρὸς δὲ τὸν μουσικὸν Ἀριστοξένον, καὶ πῖνας ἄλλοις, πωθανομῆδους ὁπόθεν αὐτῶν καὶ τίς ἢ πρὸς Πλάτωνα ἤκουτο μέρμερις, Πολλὰν ἔφη κακῶν πλὴν τυραννίδας μετὰ οὐσαν; ὡς δὲν ἔχειν τηλικούτων, ἠλίχων δὲ μηδένα τῶν λεγόμενων φίλων μὲν παρρησίας διαλέγεσθαι. καὶ γὰρ αὐτὸς ὑπὸ Βουλομῆδων τίς διφυῶν εἶ), σκώπων τὸ Διονύσιον ἐξέσειε τὸ ἱμάτιον εἰσιὼν πρὸς αὐτὸν, ὡς δὴ πρὸς τύραννον, ἀπι- σκώπων ἐκείνος, ἐκέλευε τῆτο ποιεῖν ὅταν ἐξῆ κατ' αὐτῶν, μή τι τῶν ἐνδόν ἔχον ἀπέλθῃ. Φιλίππου δὲ τοῦ Μακεδόνος πρὸς πότον πῖνα λόγον μὲν εἰρωνείας ἐμβαλόντος πρὸς τῶν μελῶν καὶ τῶν τραγῳδιῶν, αἷ ὁ πρῶτος Διονύσιος κατέλιπεν, καὶ πρῶτος μὲν διαπερὶν ἐν τῇ χρο- νῶ ταῦτα ποιεῖν ἐκείνος ἐρόλαζεν, οὐ φαύλως ἀπώλησεν ὁ Διονύσιος, εἰπὼν, Ἐν ᾧ σὺ, καὶ γὰρ, καὶ πῦτες οἱ μα- κάριοι δοκῶντες εἶ), πρὸς κῆθωνα διετείβομαι. Πλάτων μὲν οὖν οὐκ ἐπέιδεν ἐν Κορίνθῳ Διονύσιον, ἀλλ' ἔτυχεν ἤδη τεθνηκῶς: ὁ δὲ Σινωπὸς Διοχῆς ἀπὸ μνηστῆρας αὐτῶν πρὸς τὸν, ὡς ἀναξίως (ἔφη) Διονύσιε ζῆς ἔπιτάντος δὲ ἐκείνου, καὶ εἰπόντος, Εὐ ποιεῖς, ὦ Διοχῆς, σιωπῶντος μῆδος ἡμῖν ἠτύχησιν. Τί γὰρ; (εἶπεν ὁ Διοχῆς) οἶμι μέ σοι σιωπαλεῖν, οἱ διαγλαμακτεῖν, ὅτι τοιοῦτον ἀμδράποδον ὦν, καὶ τοῖς τυραννείοις, ὡς περὶ ὁ πατὴρ, ἐπιτήδειος ἐπηρεάσας ἀποθαεῖν, ἐν ταῦτα παίζων καὶ ἄφρονος ἀλάγης μὴ ἡμῶν; ὡς τὸ μοι πρὸς ἀλλοτρίους τούτοις τὰς Φιλίππου φωνὰς, D αἷ ἀφίσι πρὸς τῶν Λεωπίνου θυγατέρων ὀλοφουρέμδος, ὡς ἐκ μεγάλων ἀγαθῶν τῶν τῆς τυραννίδος εἰς ταπεινὰ ἀφιγμένων διατῶν, φάνασθαι θρύλους γυναικῶν, ἀλαβῶν καὶ πορφύρας καὶ χρυσία ποθούσης. Ταῦτα μὲν οὖν οὐκ ἀλλότεια τῆς τῶν βίων ἀναγραφῆς, οὐτε ἀχρηστα δοξεῖν οἰόμεθα μὴ ἀπεύδεισι μῆτε ἀρχομῆδους ἀκροαταῖς. τῆς δὲ Διονυσίου δυσυχίας πρὸς ἀλόγῳ φανείσης, οὐχ' ἦπλον ἢ Τιμολεόντος δὴ τυχεῖα τὸ θυμαστὸν ἔχεν. ἐπιβὰς γὰρ Σικελίας ἐν ἡμέραις πεντήκοντα, πλὴν τε ἀκρόπολιν τῶν Συρακουσίων παρέλαβεν, καὶ Διονύσιον εἰς Πελοπόννησον ἐξέπεμψεν. ὅταν E ἐπιπρῶθεντες οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῶν διαγλίους ὀπλί- τας, καὶ διακρίσεις ἰππέας. οἱ κομιδέντες ἀρχὴ Θερσίων, πλὴν ἐκείτην πρὸς αὐτοῖς, ὑπὸ Καρχηδονίων πολλὰς ναῦσι κατεχρημένους τῆς θαλάσσης, ἀπορον ὄραντες, ὡς ἐν ἀνάγκῃ καθεῖν πρὸς ἀμείνωντες ἀφεμῖν αὐτοῖς, πρὸς κάλλισον ἔργον ἀπεχρήσαντο τῇ γαλήνῃ. Θερσίων γὰρ τὸ ἐπὶ Βρεθίωνος στρατιωτῶν πλὴν πόλιν πρὸς ἀλαβόντες ὡς περὶ πατεῖδα, κατὰ ρῶς καὶ πρὸς διεφύλαξαι. ὁ δὲ Ἰκέτης τὸ μὲν ἀκρόπολιν τῶν Συρακουσίων ἐπολιόρκει, καὶ οἶτον ἐκώλυεν εἰς πλεῖν τοῖς Κορίνθιοις. Τιμολεόντι δὲ δύο ξένους πρὸς ἀσπιδάσας δολοφονήσοντας F αὐτὸν, ὑπὸ ἐπέμψεν εἰς Ἀδρανὸν, οὐτε ἄλλως πρὸς τὸ σῶμα σιωπητῶν μὲν ἐργῶν φυλακῶν, καὶ τότε πρῶτα πασι διατῶν τὸν θεὸν ἀπειμῶς καὶ ἀνυπόπτως χολάζοντι μὲν τῶν Ἀ-

καὶ ὅταν οὕτω τῶν κελευστικῶν ἀλλήλοισι ἐνδράχασαι
παίει τις αὐτῶν τὸν ἕτερον καὶ τῆς κεφαλῆς εἴφει, καὶ πεσόν-
τος, οὐδ' ὁ παίσας ἐμείνεν, οὐδ' ὁ μὲν τοῦ πληγῆτος ἦκων,
ἀλλὰ ἐκείνος μὲν, ὡς περ εἶχεν ὁ εἴφιος, φέρον, πρὸς τινὰ
πέτραν ὑψηλὴν ἀπεπήδησεν· ἄτερος δ' τοῦ βωμοῦ λαβό-
μυρος, ἀδείαι ἠτείτο τῶν Τιμολέοντος ἐπὶ τὰ πρῶτα
μιλύσας. καὶ λαβῶν, ἐμιλύσε κατ' αὐτὸ καὶ τῶν τε-
θνηκότος, ὡς πεμφθεῖεν ἐκείνον ἀποκτενοῦντες. ἐν τούτῳ
δὲ καὶ τὸν ἀπὸ τῆς πέτρας κατήγαν ἕτερον, βοῶντα μηδὲν
ἀδικεῖν, ἀλλ' ἀνηρηκέναι δικῶς τὸν ἀνδραπον ὑπὸ πα-
τρὸς τεθνηκότος, ὃν ἐκείνος ἀπεκτονήκει πρῶτερον ἐν Λεον-
τίοις. καὶ μὲν τρυφῶντας εἶχεν ἐπίσταντων, θαυμάζοντας
ἅμα τὴν τύχης τὴν ἀμνηστῆρα, ὡς δὲ ἑτέρων ἕτερα κινύσας
καὶ στυγροῦσαν πρῶτα πόρρωθεν καὶ συκῆτα πλέκυσσας, τοῖς
πλείστον ἀφ' ἑαυτῶν δόχουσι καὶ μηδὲν ἔχειν πρὸς ἀλλήλους
κρινόν, ἀεὶ τοῖς ἀλλήλων χρεῖται καὶ τέλει καὶ ἀρχαῖς. τὸν μὲν
οὖν ἀνδραπον ἐστραφάωσαν οἱ Κορινθιοὶ δέκα μνάς, ὅτι τῶν
φυλάκωντι δαίμονι τὸν Τιμολέοντα πάρος ἔχρησε δίκαιον,
καὶ τὸν ἐκ πολλοῦ παρὲντα θυμὸν αὐτῶν, πρῶτερον οὐ κα-
τημάλασε, ἀλλὰ μετ' αἰτίας ἰδίας πρὸς τὴν ἐκείνου σωτη-
ρίαν ἀπὸ τύχης διετήρησεν. ἡ δὲ εἰς τὸν παρὲντα κατὰ
δύτεια, καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα τῆς ἐλπίσιν ἐπήρην, ὁρῶν-
τας ὡς ἰερόν ἀνδρα, καὶ σωτῆρα πᾶσι τῶν ἠκίοντα τῆ Σικε-
λίας, τὸν Τιμολέοντα, σέβασθαι καὶ φυλάττειν. ὡς δὲ ταύτης
διήμυρτεν τῆς πείρας ὁ Ἰκέτης, καὶ πρὸς Τιμολέοντα πολ-
λοῖς ἐώρεα σιωπῶντο, μεμφάμενος αὐτὸς ἑαυτὸν ὅτι τη-
λικαύτης παρῶσης τῆς Καρχηδονίων δυνάμεως, ὡς περ
ἀγχιούμυρος αὐτῆ καὶ μικρὰ χρεῖται, καὶ λαβῶν κλέπτων
καὶ παρῶσι τὴν συμμάχου, μετεμέμπετο Μάγωνα
τὸν στρατηγὸν αὐτῶν μὲν τοῦ στόλου πρῶτος. ὁ δὲ εἰσέπλει
φοβερός ναυσι πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, καταλαμβάνων τὸν λι-
μῆνα, πεζῶν δὲ μυριάδας ἐξ ἀποβιβάσεων καὶ καταστρατο-
πεδύων ἐν τῇ πόλει τῶν Συρακουσίων. ὡς τε πρῶτος
οἶεσθαι τὴν πάλαι λεγομένην καὶ πρὸς δόκω μὲν ἐκ-
βαρβαρῶσιν ἠκίον ἐπὶ τῇ Σικελίᾳ. ὁ δὲ ποτε γὰρ Καρχη-
δονίοις ὑπῆρξε πρῶτερον, μυρίοις πολεμήσασιν πολέμοις
ἐν Σικελίᾳ, λαβῶν τὰς Συρακούσας· ἀλλὰ τότε δόξα μὲν
τῶ Ἰκέτου καὶ τῶ ἀδόντος, ὡς ὅραϊ τὴν πόλιν στρατόπεδον βαρ-
βαρῶν οὔσας. οἱ δ' τὴν ἀκρόπολιν τῶν Κορινθίων κατήχοντες,
ἐπισφραγῶν καὶ χαλεπῶς ἀπήλαπτον, ἔσθης μὲν ἰκανῆς ἐκ
ἐπιπαρῶσης, ἀλλὰ ἐσθῆτομοι, ἀφ' ὅ φερούσασιν τοῖς
λιμῆνας, ἀεὶ ἐν ἀγῶσι καὶ μάχαις πρὸς τὰ τεῖχη, καὶ πρὸς
πρῶτον μὲν χόρημα, καὶ πρὸς πᾶσαι ἰδέαι πολιορκίας μερίζον-
τες αὐτοῖς, οὐ μὲν ἀλλ' ὁ Τιμολέων παρεπόησιν οἱ ἐκ Κα-
τημῆς μικρῶς ἀλίας καὶ λεωτοῖς ἀκατίαι ἀποσέλλων, ἀ μᾶ-
λιστα χιμῶνι παρῶσι πρὸς τῶν βαρβαρικῶν τετραπλῶν,
ὑποπορῶντο πρὸς τὴν κλύδωνα καὶ τὸν σάλον, ἐκείνων δι-
σταμῶν. ἀ δὴ στωροῦντες οἱ πρὸς τὴν Μάγωνα καὶ τὸν Ἰκέ-
την, ἐβούλοντο τὴν Κατημῆν εἰλεῖν, ἐξ ἧς ἐπλει τὰ βπτή-
δεια τοῖς πολιορκουμένοις, καὶ λαβόντες τῆς δυνάμεως τὴν
μαχιστάτην, ἐξέπλευσαν ἐκ τῶν Συρακουσίων. ὁ δ' Κο-
ρινθίος Λέων, (ὅστις γὰρ ἦν δόχων τὴν πολιορκουμένων) κατὰ τὸν
ἀπὸ τῆς ἀκρας τοῖς ὑπολειμμένοις τῶν πολεμίων
ἀρχῶς καὶ ἀμελῶς φυλάττειντας, ἐξείφης ἐπέπεσι διε-
σπαρμένοις αὐτοῖς· καὶ τοῖς μὲν ἀμείνων, τοῖς δὲ βεβαίμενος, ἐκράτησε καὶ κατέχε τὴν λεγομένην Ἀχραδινῆν.

A Tantum non his mutuo ad inuadendum eum
cohortantibus, quidam alterum eorum gladio
secundum caput vulnerat. Quo prolabente, nec
percussor restitit, nec socius faucii, sed ille gla-
dium tenens ad rupem quandam profugit edi-
tam. Alter ara apprehensa, indicium totius rei
professus, fidem dari sibi petiit. Qua data, indica-
uit se & illum qui fuerat occisus, ad ipsum inter-
ficiendum missos. Interea illum à rupe alii retra-
xerunt vociferantem nihil commertum se, iu-
re occiso illo homine patri parentasse defuncto,
quem prius in Leontinis interemerat ille testef-
que ex corona nonnullos citauit stupentes artifi-
cium fortunæ, quæ aliorum ministerio alia mo-
ueat, atque omnia, quanuis remota, connectat
& complicitet iis quæ plurimum videntur diffi-
dere, nec communiione inter se sociata vlla, at-
que assidue illis ita mutuo vtatur, vt vicissim al-
terius finis primordium sit alterius. Corinthii
huic homini præmium decem minas donaue-
runt, quod deo Timoleontis tutelari iustam
iram suam commodasset, nec antè inueteratam
illam simultatem effudisset, verum cum priuata
causa sua forte fortuna reseruasset ad illius salu-
tem. Præfens felicitas spem quoque in futurum
erexit spectatorum, vt velut sanctum virum &
ad vindicandam Siciliam à deo missum venera-
rentur ac custodia sepirent. Vbi hic conatus fe-
fellit Icetem, multos autem ille ad Timoleontem
videt deficere, reprehendit semetipse quod tanta
manus quum præstò esset Pænorum, vteretur ea
quasi verecundia carptim, qui clam & furtim
auxilia introduceret. Itaque ducem eorum Ma-
gonem cum tota classe acciuit. Ille magno cum
terrore inuectus portum est, atque centum quin-
quaginta nauibus eum occupauit, peditum se-
xaginta millia exposuit in terram, castra in vr-
be Syracusana locauit, vt omnes decantatam o-
lim & denuntiatam, quæ occupatura Siciliam
esset, existimarent iam adesse barbariem. Nun-
quam enim Carthaginensibus antè copia fuerat,
sexcentis in Sicilia gestis bellis, Syracusarum po-
tiundi. Tunc verò recipiente eos Icete & traden-
te urbem, illam videres castra esse barbarorum.
Corinthii autem, qui arcem insidebant, in an-
cipiti periculo & graui malo versabantur: quippe
copia non erat iis necessariorum, sed laborabant
iam, quod septi portus stationibus essent, com-
meatus difficultate, cogeabanturque in continuis
certaminibus & pugnis ad tuendos muros, qui
omni genere machinamentorum atque artis op-
pugnabantur, partiri se. Verum subsidium ferebat
Timoleon, frumentum Catana submittens par-
uis piscatoriis nauibus minutisque acatiis, quæ
tempestatibus potissimum per medias barbaro-
rum naues euadebant in arcem, quum illas vn-
da & fluctus dispelleret, occultè permeantia. Qui-
bus animaduersis Mago & Ictes, Catanam, vnde
supportabatur obsessis necessaria, deliberauerunt
capere, & cum fortissimis copiis soluerunt Syra-
cusis. At Corinthius Leon, obsessorum præfectus,
hostes qui relictì erant ex arce contemplatus so-
lutè & securè stationes seruare, repentè dissipatos
adortus est, quorum partim caesis, partim fugatis,
potitus est, & occupauit Acradinam appellatam.

Almer.

Es vbi
tibus co
tillima
gnam i
cum h
recept
missa
go a
rant
ca
tato
cep
qu
tiz
cu
ell
200
Th
gine
bat i
nires
Rhe
grau
is P
rint
per
cal
Par
nat
ued
qu
ma
fe. L
thii
nu
cecid
bueru
tones
tan
miles
nan
traie
runt
Syrac
plus
quatu
uentu
in sus
sione
qu
polar
re de
larun
uis s
rii m
tur. C
ticem
caban
congr
in p
ban
tyrag
sine
in ex
ell
redde

Ea vrbis Syracusanæ, quæ quodammodo ex plu-
 ribus composita & constructa est vrbibus, muni-
 tissima pars & inuiolatissima habebatur. Ma-
 gnâ ibi vim frumenti & pecuniæ nactus, lo-
 cum hunc non deseruit, neque retrò se in arcem
 recepit, sed obseptis Acradinæ mœnibus, & com-
 missa munitione, cum arce tutatus eam est. Ma-
 go autem & Ictes iam prope Catanam vene-
 rant, quum eos assequutus ex Syracusis eques,
 captam annuntiat Acradinam. Qui confusi ci-
 tato cursu, rapuerunt retrò agmen, quum neque
 cepissent eam ad quam profecti erant, neque
 quam tenebant, seruassent. Cæterum prouiden-
 tiæ hæc & virtuti disceptationem nonnullam
 cum fortuna præbent: quod verò insequutum
 est, videtur potissimum benignitati referendum
 acceptum fortunæ. nam milites Corinthii, qui
 Thurii agebant, quum hinc formidarent Cartha-
 ginensium classem quæ cum Hannone asserua-
 bat ipsos, hinc multos iam dies mare ventis sæ-
 uiret, perrexerunt pedibus per Brutios proficisci,
 Rhegiumque qua barbarorum voluntate, qua vi,
 graui adhuc pelagi procella, peruenerunt. At clas-
 sis Punicæ præfectus, quum nec expectaret Co-
 rinthios, & nequicquam ratus est eos desiderare,
 persuadens sibi acutum cõmentum se & perquam
 callidum excogitauisse, coronas imperat nautis
 sumere, naues clypeis Græcis & Phœniciis or-
 nat, atque ita versus Syracusas contendit, præ-
 uectusque arcem cum strepitu, plausu, & risu,
 quò percussos redderet obsessos, Corinthios cla-
 mauit se modò traicientes fudisse mari & cepisse.
 Dum ille has nugas & præstigias agit, Corin-
 thii, qui ex Brutis peruenerant Rhegium, vbi
 nulla mari custodia fuit, & venti qui prodigiosè
 ceciderant, tranquillum aspectu & lenem præ-
 buerunt transitum, properè conscenderunt pon-
 tones & naues piscatorias, quæ ad manum e-
 rant: atque in Siciliam tam tutò tantaque trans-
 miserunt tranquillitate vt equos iuxta nauigia-
 nantes traherent habenis. Qui vt omnes iam
 traiecerunt, atque ad Timoleontem peruene-
 runt, extemplo is potitus est Messana, ac signa
 Syracusas mouit, fortuna sua rebusque gestis
 plus quàm copiis fretus: neque enim plus
 quatuor millibus militum habebat secum. Ad-
 uentu eius nuntiato, percussus terrore, Mago
 in suspicionem maiorem ex huiuscemodi occa-
 sione est delapsus. In vadis limosis iuxta vrbem,
 quæ copiosam ex fontibus aquam dulcem, co-
 piosam etiam ex paludibus & fluminibus in ma-
 re delabentibus accipiunt, magna vis anguil-
 larum pascitur, largaque semper captura cui-
 uis suppeditat. Has vtriusque partis mercena-
 rii milites per otium & inducias vnà venaban-
 tur. Qui Græci quum essent, nec causam in-
 uicem habebant priuatarum simultatum, dimi-
 cabant in certaminibus fortiter, per inducias
 congredebantur colloquebanturque. Ac tum
 in piscando occupati, sermones inter se fere-
 bant, mirantes maris illius indolem & loca circa
 egregiè comparata. Hic vnus ex iis qui in præ-
 fidiis Corinthiorum erant, Atqui tam amplam,
 inquit, & tam multis decoratam dotibus vrbem
 in extremam barbariem redigere vos qui Græci
 estis, laboratis, teterrimosque & immanissimos
 reddere magis nobis affines Carthaginenses:

A ὁ κράτιστον ἐδόκει καὶ ἀδραυστότατον ὑπάρχειν τῆς Συρακου-
 σίων μέγας πόλεως, ἔχον πινὰ συσκευιῶν καὶ σκυληροσφιδῆς
 ἐκ πλείονων πόλεων. ὑπορήσας δὲ καὶ οἴτις ἐκ χρημάτων, ὅτε
 ἀφῆκε τὸ τόπον, ὅσδε ἀεζώρησε πάλιν ὅτι πῶς ἄρα, ἀλλὰ
 φραξάμενος τὸ πείλοτον τῆς Ἀχραδίνης, καὶ σιμάνας τοῖς
 ἐρύμασι πρὸς τὸ ἀκρόπολιν, διεφύλαξε: τὸς δὲ τὸ πείλοτον τῆς
 Μαγωνα καὶ τῆς Ἰκέτιω ἐγγὺς ἦδη τῆς Κατδύνης ὄντας, ἰπποδὸς ἐκ
 Συρακουσῶν καὶ ἀλαβῶν, ἀπήγειλε τὸ ἄλωσιν τῆς Ἀχραδι-
 νῆς, καὶ σιμάνας ἀνεχώρησαν διὰ ταχέων, ἔτε λα-
 βόντες ἐφ' ἡμῶν ἐξήλθον, ἔτε φυλάξαντες ἡμῶν ἐγγὺς.

B ἔν ἐπὶ τῆς παρονοῖα καὶ ἀρετῆς δίδωσιν πινὰ πρὸς τὸ τυχεῖν ἀμ-
 φισβήτησιν ὅτι ὅτι τῶν γυμνασίων, πρὸς ταῖς ἀμφο-
 βῶναι καὶ ἀτυχίας. οἱ γὰρ ἐν τοῖς Θεοεῖοις ἀνατείνοντες
 γραπῶν τῆς Κορινθίων, ἀμα μὲν δεδιότες τῆς Καρχηδ-
 νίων τελεῖρας, ἀπὸ παρεφύλαξον αὐτὸς μὲν Ἀγανός, ἀμα δὲ
 ἐφ' ἡμέρας πολλὰς ἐξηγεῖτο μὲν ὑπὸ πνύματός τῆς θα-
 λάσσης, περὶ τῆς Βρετῆων ὄρησαι πορθέαξ, καὶ τὰ μὲν
 πείλοντες, τὰ δὲ βία ζοῦντο τὸς βαρβαροῦς, εἰς Ῥήγιον κατέ-
 βαλλον, ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς πελαγῆς ἔχοντος. ὁ δὲ τῆς Καρ-
 χηδονίων ναύαρχος, ὡς οὐ παρεσέδεκε τὸς Κορινθίους, καὶ μά-
 τῶν ἔπειτα καὶ ἡσασαί, πείσας αὐτὸς εἰαυτὸν νεοσηκέναι τὴν τῆς σο-
 φῶν καὶ πρὸς τῶν ἀπάτιω, φεφαιώσαξ τὸς ναύτας
 κελύσας, καὶ χρησθήσας τῆς τελεῖρας ἀπίσιν Ἑλλήνων καὶ
 Φοινικῶν, ἐπλεῖ πρὸς τῆς Συρακούσας καὶ τῶν ἀκρό-
 πολιν χεράμενος ῥοθῶ μὲν κέρτου καὶ γέλωτος, ἔβρα τὸς Κο-
 ρινθίους ἠκείνους καὶ καρχηδονίους, ἐν τῆς θαλάσσης λα-
 βῶν διὰ πλείονας, ὡς δὴ πινὰ δεστυμῶν τοῖς πολιορκουμέ-
 νοις παρέξων. ὁ κείνου δὲ τῶν ἀπερῶν καὶ φειακίζοντος,
 ἐκ τῆς Βρετῆων κατεβηκότες οἱ Κορινθῖοι εἰς ὃ Ῥήγιον,
 ὡς ὅσδε παρεφύλαξεν, καὶ ὃ πνύμα κατεσβεσμένον πα-

D δεαλόγως, ἀκύμονα τὸν πόρον ἰδεῖν καὶ λείον παρεῖχεν, ταχὺ
 πληρώσαντες τὰ πορθημῶν καὶ τῆς ἀλιάδας τῆς παρούσας
 ἀνήγοντο, καὶ διεκρημίζοντο πρὸς τὴν Σικελίαν, οὕτως ἀσφα-
 λῶς καὶ διὰ ποσάυτης γαλιῶν ὡς τὸς ἰπποδῶν τῶν τὰ
 πλοῖα τῶν ἀνηχρημῶν ἐκρυτήρων ἐφέλεσθαι. φραιωθέν-
 των δὲ πύτων ὁ Τιμολέων δεξάμενος αὐτοῖς, πῶς τε Μεσο-
 σιῶν ὄντος εἶχεν, καὶ σιμάνας ἀμέδιδεν ὅτι τῶν Συ-
 ρακούσας, οἷς ἀτύχη καὶ κατάρχε μῶλλον ἢ τῆς διωάμει πε-
 ποθῶς. ἔγδ ἦσαι οἱ σὺν αὐτῶν πλείους τετρακισχίλων, ἀπέλ-
 λομένης δὲ τῆς ἐφόδου τῆς Μαγωνα, ἰσοβῆμενος καὶ δεδικῶς, ἐπὶ

E μῶλλον εἰς ὑποψῆαι ἦλθεν, ἐκ τῆς αὐτῆς παρονοῖας ἐν τοῖς
 πείλοτον τῆς πόλιν τελέασι πολὺ μὲν ἐκ κριῶν πότιμον ὕδωρ,
 πολὺ δὲ ἐξ ἐλαῶν καὶ ποταμῶν κατάρροντων εἰς τὴν θαλάσσην
 δεκρημῶν, πλήθος ἐγγέλεων νέμεται, καὶ ἀψίλφα τῆς ἀχρας
 τοῖς βαρβαροῖς ἀεὶ παρῆσιν. τῶν τῶν οἱ παρ' ἀμφοτέρων μισθῶ
 φραξάμενοι, ὁρῶντες ἕσσης καὶ ἀπορῶν, σκυληροσφιδῶν οἷα τῆς Ἑλλη-
 νες ὄντες, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐκ ἔχοντες ἰδίων ἀπερῶν πρὸς
 φασιν, ἐν μὲν τῆς μάχης διεκινδύνων ὄντως, ἐν τῆς ἀπο-
 ρῶν πρὸς φοιτῶντες ἀλλήλους διελέγοντο, καὶ τότε κρινόντες
 τῆς ἀλίαι ἔχοντες ἔργον, ἐν λόγῳ ἦσαι, ταυμάζοντες τῆς θα-

F λάσσης τῆς ἀψίαι, καὶ τῶν κριῶν τῆς κατασκέδῶν. καὶ τις εἶπε τῆς
 πρὸς τοῖς Κορινθίους φραγευομένων, Τὸσαύτῳ μὲν τῆς
 πόλιν ὁ μέγας, καὶ ποσάυτης ἐξησκημῶν καλῶς ὄντες Ἑλ-
 λῶν ὄντες ἐκβαρβαροῦσαι παρονοῖας, τὸς κακῶς
 καὶ φοινικῶν τῶν Καρχηδονίους ἐπυτέρω κατεκίζοντες ἡμῶν,

.. πωρς οὐς ἔδει πολλὰς ὄχλας Σικελίας περιεῖναι τῆς
 .. Ἑλλάδος. ἢ δοκεῖ τε τούτοις στρατὸν ἀγείρειν ἅς ἀπὸ τῆλάν
 .. Ἡρακλείων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἠκείνη θαλάττης δδύει, κιν-
 .. δωθίοντες ὑπὸ τῆς Ἰκέτου δυναστείας, οὐκ εἰς λογισμὸν εἰ-
 .. χεν ἠγαθόν, οὐκ αὖ ἐξέβαλε τὸς πατέρας, ἐδ' ἐπήγε τῆ πα-
 .. τείδι τὸς πολέμους, ἀλλὰ καὶ πρὸς καὶ δυνάμειος ἐπιχρῶμεν
 .. ὅσους ἀρέπει, Κορινθίους καὶ Τιμολέοντα πείσας. τὸς τὸς
 .. λόγους οἱ μισοφόροι διεθρόσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, καὶ παρ-
 .. χον ὑποψίασιν τὰς Μάγωνι παρδίδουσαι, χρῆζόντι πάλαι
 .. παρφάσεως. δὲ καὶ δεομένης τῆς Ἰκέτου ὁρμηδύνειν, καὶ διδά-
 .. ακηθὸς ὅσα βελτίους εἰσὶ τῶν πολέμων, μάλλον οἰόμενος ἄρε-
 .. τῆ καὶ τύχῃ λείπεσθαι Τιμολέοντος ἢ πλήρῃ δυνάμειος ὑπὸ
 .. βάλαν, ἄρεος δὲ ἄρῃς ἀπέπλευσεν εἰς Λιβύην. ἀγρῶς κατ'
 .. ὁδὸνα λογισμὸν ἀνδραγαθῶν ἐκ τῆ χειρῶν ἀφίει Σικελίαν.
 .. τῆ δὲ ὑπεραίμα παρῶν ὁ Τιμολέων ἐπὶ μάχῃ στυγεταμῆ-
 .. νος. ὡς ὅτι πρὸς φυγῆν ἐπιωθαίοντο, καὶ τῆ ἐρημίας ἐσώρων τῆ νεω-
 .. είων, γελᾶν αὐτοῖς ἐπήγε τῆ ἀνδραγαθίας τῆς Μάγωνος καὶ παρδίων-
 .. τες ἐκέρυθρον ἐν τῆ πόλει μίμυρα τὰς φρεσίνων τῆ Κερ-
 .. χηδονίων ἐσλόν ὅπη σφᾶς ἀποδέδρακεν. οὐ μίμυρ ἀλλὰ τοῦ
 .. Ἰκέτου φιλομαρτυρίας ἐπὶ, καὶ τῆ λαβῆναι ὑπερμεγῆ τῆς πό-
 .. λεως, ἀλλὰ ἐμπεφυκῶτος οἷς κατεῖχε μέρεσι, καρτεροῖς ὄσιν καὶ
 .. δις παρμαχοῖς, διελών ὁ Τιμολέων τῆ δυνάμει, αὐτὸς μὲν, ἢ
 .. βιασάμενος τῆ ἄρῃς ὅρεθρον ἢ Ἀνάπου παρσεβόμενος, ἀλ-
 .. λους δὲ ἐκ τῆ Ἀραδίνης ἐκέλευεν ἐπιχειρεῖν, ὡν Ἰσίας ἠ-
 .. γαίτο ὁ Κορινθίος. τὸς ὅτι τῆ τῆ ὑπεραίμα ἀγαθῶν ἐκ Κοριν-
 .. θου βοήθειαν. ἀμα ὅτι καὶ παρμαχοῖς τῆ ἐφόδῃ ἠγορεύοντες, καὶ τῆ
 .. παρδὲ τῆ Ἰκέτου ἀνδραγαθῶν καὶ φθόνων, ὅτι μὲν ἀλῶναι
 .. τῆ πόλιν κατ' ἄρεας, καὶ ἠμεῖς ταχέως ὑποχείριον, ἐκπε-
 .. σόντων τῶν πολέμων, δίναν ἀνδραγαθῶν τῆ τῆ μαχομένων ἀνδρα-
 .. γαθία καὶ τῆ δεινότητι τῆ στρατηγῶν. ὅτι μὲν δὲ ἀποθαρεῖν π-
 .. να, μῆτε βωθῶναι τῆ Κορινθίων, ἰδίον ἔργον αὐτῆς ἢ Τιμο-
 .. λέοντος ἐπεδείξατο τύχη, κατὰ τῆ ἠμερῶν ἀνδραγαθῶν παρδὲ
 .. ἄρετιν τῆ ἀνδρῶς, ἵνα τῆ ἐπαινεμένων αὐτῶν τὰ μακαριζό-
 .. μενα μάλλον οἱ στυγερόμενοι θαυμάζωσιν. ἢ γὰρ μόνον Σι-
 .. κελίαν πᾶσαν οὐδὲ Ἰταλίαν ἀγρῶς ἢ φήμη κατεῖχε, ἀλλ' ἠ-
 .. μερῶν ὀλίγων ἢ Ἑλλάς διήγει ὁ μέγιστος τοῦ καπερθώματος
 .. ὡς τε πρὸς τῆ Κορινθίων πόλιν ἀπιστοῦσαι εἰ ἀγαπέπλευ-
 .. κεν ὁ σόλος, ὁμοῦ καὶ σισσομένων, καὶ νενικηκότας ἀκούειν τὸς
 .. ἀνδρῶς. οὕτως ἐθρόσαναι παρδῶν, καὶ ποσούτω καλλεῖ τῆ
 .. ἔργων ὅτι παρδὲ ἢ τύχῃ παρσεβήκεν. ἠγορεύοντες ὅτι τῆ ἄρεας
 .. κύριος, οὐκ ἐπαθε Δίῳν τῆ πᾶτος, οὐδὲ ἐφείσατο τῆ τό-
 .. που ἀγρῶς ὁ κάλλος καὶ πρὸς πολυτέλειον τῆς καπασκῶν,
 .. ἀλλὰ τῆ ἐκείνων ἀγαθῶν εἶτ' ἀπολέσασαν ὑπο-
 .. ψίασιν φυλαξάμενος, ἐκέρυθρε τῆ Συρακυσίων τῆ βουλό-
 .. μενον παρδῶν μὲν σιδῆρον, καὶ στυγερόμενοι κατὰ σκα-
 .. πομένων τῆ τυραννικῶν ἐρυμάτων. ὡς δὲ πρὸς ἀνέβη-
 .. σον, ἀρχῆν ἐλθῶναι ποιησάμενοι βεβαγοτάτῃ ὅτι κῆ-
 .. ρυγμα καὶ τῆ ἠμερῶν ἐκείνῃ, οὐ μόνον τῆ ἄρεας, ἀλλὰ
 .. καὶ τῆ οἰκείας καὶ τὰ μνήματα τῆ τυραννικῶν ἀνέβησαν καὶ
 .. κατέσκαψαν. ἀγρῶς δὲ τῆ τόποι στυγομαχίας, ἐπὶ ἀνέβη-
 .. σε τὰ δικαστήρια, χρῆζόμενος τοῖς πολίταις, καὶ τῆς τυ-
 .. ραννίδος ὑπερτέρων ποιῶν τῆ δημοκρατίας. ἐπεὶ δὲ τῆ
 .. πόλιν ἐλῶν οὐκ εἶχε πολίτας, ἀλλὰ τῆ μὲν ἐν τοῖς πο-
 .. λέμοις καὶ ταῖς ἐσέσει ἀγαθῶν ἐπὶ τῶν, τῆ δὲ τῆ τυραννίδος φυγόντων, ἢ μὲν ἐν Συρακυσίας ἀγρῶς,

A contra quos optandum fit, multae ut essent pro
 Graecia obiectae Siciliae. An vos existimatis exerci-
 tu hos usque a columnis Herculis excitato & a
 mari Atlantico huc pergere, ut pro Ictis depu-
 gnent dominatu? qui si cogitationem suscepisset
 ullam ducis, non expulisset authores originis suae,
 neque in patriam suam inuexisset hostes, verum si
 Corinthiis se & Timoleonti probasset, etiam ho-
 nores & opes esset meritis consequutus. Peruase-
 runt haec voces castra, quarentique iamdiu obten-
 tum Magoni, suspicionem praebuerunt prodi se,
 ita obsecrante ut maneret Ictis, docentque hosti-
 bus quanto praesent, virtute magis & fortuna Ti-
 moleonti ratus se concedere, quam superare eum
 copiarum numero, confestim in Africam vela fa-
 cit, Sicilia nullo humano consilio foede de mani-
 bus proiecta. Postero die aderat cum instructa ac-
 cie Timoleon. Ut fugam didicerunt, & solitudinem
 viderunt portus, non potuerunt non ridere Ma-
 gonis ignauiam, ac praemia per urbem pronuntia-
 uerunt ei qui indicaret quod ipsis se classis Punica
 subduxisset. At verò quum nondum fractus
 Ictes esset, neque amitteret de manibus urbem,
 sed inhaereret partibus quas tenebat, firmis nec
 promptis oppugnata: distributis copiis Timo-
 leon asperrimam partem, qua praeterfluit Ana-
 pus, adoritur, alios iubet Acradinam aggredi,
 quos Corinthius Isias ducebat, tertios ad Epi-
 polas tentandas ducunt Dinarchus & Demare-
 tus, qui nouissima subsidia adduxerant Corin-
 tho. Quum esset undique impressio facta, pro-
 stratus Ictis miles & in fugam est auersus. Haec
 quod vi expugnata urbs fuerit, & citò profu-
 gientibus hostibus in potestatem venerit, id iure
 cum militum virtuti, tum consilio attribuas du-
 cis: at quod nemo ceciderit, nemo vulnus acce-
 perit Corinthiorum, hoc proprium esse suum o-
 pus fortuna Timoleontis, quasi cum virtute eius
 contendens, ostendit, ut qui hoc audiant, ce-
 lebrent felicitatem eius quam virtutem imper-
 fectius. Neque enim confestim per totam solum
 Siciliam & Italiam hic perlatus rumor est, sed
 & paucis diebus victoria hac tota personauit
 Graecia. Itaque ciuitas Corinthiorum, quae non-
 dum crediderat delatam in Siciliam, classem,
 simul & incolumes esse & victores accepit. Us-
 que adeo fuit cursus rerum secundus, tantamque
 rerum gestarum splendori attexuit celeritatem
 fortuna. Quum in manu sua Timoleon arcem
 teneret, non fecit idem ac Dion, neque ob pul-
 chritudinem & operis magnificentiam pepercit
 loco, sed declinans eam, illum quae lacerauerat &
 perdiderat, suspicionem, pronuntiauit per praeco-
 nem ut Syracusani, quibus videretur, cum ferro
 adessent, adiuuarentque ad demolienda praesidia ty-
 rannica. Vbi omnes ascendere, rudimenta liber-
 tatis certissima illud edictum & illum rati diem,
 non arcem modò, sed tecta quoque & monumen-
 ta exciderunt atque diruerunt tyrannorum. Mox
 quo gratificaretur ciuibus, validioremque tyran-
 nide efficeret libertatem popularem, arcem
 complanauit, eique forum iudiciale imposuit.
 Capta iam vrbe quum deficeretur ciuibus, quod
 partim per bella & seditiones occubissent, par-
 tim refugissent tyrannos, vnde forum Syracusis

desertum adeo extulerat copiosam & densam materiam, vt equi ibi pascerentur quiescentibus in herba equisonibus, cætera oppida, præter admodum pauca, ceruorum & aprorum erant iustra: in suburbis & circa mœnia per otium venabantur crebro, nemo in arcibus & præfidiis habitantium sustinebat adire urbem, sed horror omnes & odiū tenebat fori, reipub. suggesti, ex quibus pleriq; extitissent tyranni. Timoleonti & Syracusanis visum est scribere ad Corinthios, vt colonos Syracusas ex Græcia mitterent, alioquin agrum cultoribus relinquendum vacuum esse, & graue se ex Africa bellum expectare, quod allatum esset Carthaginenses Magonis, qui sibi ipse mortem consciuerat, in crucem corpus egisse, ob præturam offensos male gestam, & magnum delectum habere vt æstate proxima in Siciliam traiciant. His à Timoleonte allatis litteris, simulq; præsentibus Syracusanorum legatis, qui orabant fusciperent ciuitatis curam, fierentq; de integro eius conditores, non respexerunt Corinthii res priuatas, neq; sibi eam urbem vendicauerunt, sed primum ad sacra ludicra per Græciam & ad celeberrima concilia missis legatis, pronuntiari per præcones iusserunt, Corinthios prostrata Syracusis tyrannide & eiecto tyranno, vocare Syracusanos Siculoſque alios omnes vt liberi & immunes suis legibus urbem colant, & agrum æquis conditionibus partiantur. Hinc dimissis per Asiam & insulas nuntiis vbi maximam partem acceperant exulum dilapsam confedisſe, inuitauerunt omnes Corinthum vt venirent, præfidium, & naues, & duces, qui secure eos Syracusas vsq; deducant, Corinthios suis impensis præbituros. His pronuntiatis, meritissimam & pulcherrimam retulit illa ciuitas laudem & gloriam, quod à tyrannis liberaret, à barbaris tueretur, ciuibus restitueret prouinciam. Qui Corinthum conuenerunt, quia minor erat eorum numerus, instituerunt vt ex Corintho & reliqua Græcia adscriberent sibi coloni. Quum ad decem millia effecissent, nauigauerunt Syracusas. Iam ex Italia quoq; & ex Sicilia concurrerant ad Timoleonem frequentes. Vt sexaginta millium expleuit numerum, vt est Athanes autor, diuisit iis agrum, ædificia mille talentis diffraxit, simul relinquens veteribus Syracusanis ius sua redimendi & facultatem populo comparans pecuniæ, ita inopi, cum ad alia tum ad bellum, vt statuas etiam venundarent. Ferebatur de vnaquaque suffragium, instituebaturque accusatio, sicut hominum à quibus ratio reposcitur rerum gestarum. Referunt autem nonnulli Gelonis prisca tyranni statuam Syracusanos damnatis aliis conseruasse, victoriæ causa, qua apud Himeram fuderat Pœnos, illum celebrantes atque honorantes. Dum ita recreatur ciuitas, & confluentibus in eam vndique ciuibus frequentatur, cupiens Timoleon cæteras quoque vrbes in libertatem restituere & excindere semel ex Sicilia dominatus, ducto in fines earum exercitu, Iacetem desciscere compulit à Carthaginensibus, ac fœdus secum pacisci, vt arces disturbaret, & in Leontinis ageret priuatus. Leptini Apolloniæ & oppidulorum nonnullorum aliorum tyranno,

A δι' ἐρημίας, οὕτω πολλὰ καὶ βαρῆδ' ἔξέφουσι ὕλιν, ὥστε τοὺς ἵππους ἐν αὐτῇ κατὰ μέεαζ, τῷ ἵπποκόμῳ ἐν τῇ χολῇ κατὰ χειρῶν· αἱ δὲ ἄλλαι πόλεις, πλὴν πρυτανείας ὀλίγων, ἐλάφῳ ἐγίνοντο μετὰ τὴν ἀγρίων· ἐν δὲ τοῖς περὶ τὰς πόλεις καὶ τῶν τείχων πολλάκις οἱ ἀρχαῖοι ἀγρόντες ἐκκωπηγέτων· ἔπειτα δὲ οὐδὲ τῷ ἐν τοῖς ἐρύμασι καὶ φερούσι κατὰ κινήτων, ὥστε κατέβαινον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ φείκη καὶ μῦθος εἶχε πρὸς τὴν ἀγροῦ καὶ πολιτείας καὶ βήματος, ὥστε ὡν αἰέφουσαν αὐτοῖς οἱ πλείστοι τῶν τυραννῶν· ἔδοξε δὲ Τιμολέοντι καὶ τοῖς Συρακυσίοις γράψαι πρὸς τοὺς Κορινθίους ὅπως

B πέμψωσιν οἰκίτορας εἰς τὰς Συρακυσίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος. ἢ τε γὰρ χάραξ ἄξιον ἐμμελεῖν, καὶ πολὺν πόλεμον ἐκ Λιβύης περὶ τὴν πόλιν, πρυτανείῳ τοῖς Καρχηδονίοις, τὸ μὲν Μάγῳνος ἐαυτὸν ἀειλόγῳ ἀρεσάτωρ κέναι τὸ σῶμα, ὥστε τὴν στρατηγίαν ὀργαζέμενος αὐτοῖς ἢ συνάγειν μεγάλῳ δυνάμει, ὥς ἔστιν ὅρα ἀγαθῶν ἀνδρῶν εἰς Σικελίαν· τὸ δὲ γραμμάτων πύτων τῶν Τιμολέοντος χρημασθέντων, καὶ περὶ τῶν ἀμαπαρόντων Συρακυσίων, καὶ δεομένων ὅτι μελεθῶσι τῆς πόλεως, καὶ γράψαι πάλιν ὥστε τῶν ἀρχῆς οἰκιστῶν, ἔχῃ ἥρπασαν οἱ Κορινθιοὶ τὴν πλεονεξίαν, ὥστε περὶ τὴν πόλιν, ἀλλὰ περὶ τὸν μὲν, ὅτι τὸν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶνας Ἑλλάδι, καὶ τὰς μεγίστας τῶν πρὸς τὴν ἀγροῦ ἀντιλήψεις, ὅτι Κορινθιοὶ καταλελυκότες τὴν ἐν Συρακυσίας τυραννίδα, καὶ τὴν τυραννῶν ἐξελθασκότες, καλοῦσι Συρακυσίους καὶ τῶν ἄλλων Σικελιωτῶν τὸν βαρῆδ' οἰκίαν τὴν πόλιν, ἐλθόντες καὶ ἀνδρόμοις ὅτι ἴσους καὶ δικαίους τῶν χάραξ ἀγαθῶν· ἔπειτα ἀγαπέμοιτες ἀγῶνας εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὰς ἡύσεις, ὅπως πλείστοις ἐπιωθάνοιτο τῶν φυλάδων διασπαρμένους κατὰ κέναι, παρεκάλειν ἵεναι πρὸς εἰς Κόρινθον, ὥς Κορινθίων ἀσφαλῆ πομπὴν καὶ πλοῖα καὶ στρατηγῶν παρεζόντων ἰδίους τέλεσιν εἰς Συρακυσίας, κηρυσσόμενων ἢ τούτων, ἢ μὲν πόλις τῶν δικαιοτάτων καὶ καλλίστων ἀπελαβόμενοι ἔπαμνον καὶ ζήλον, ἐλθόντες ὥστε μὲν τῶν τυραννῶν, ὥστε τῶν βαρῶν, ἀποδοῦσα δὲ τοῖς πολιταῖς τὴν χάραξ οἱ ἢ σκελεθῶντες εἰς Κόρινθον, ὥστε ὄντες ἰσχυροὶ τὸ πλῆθος, ἐδεήθησαν ἐκ Κορινθοῦ καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ὥστε λαβεῖν σκελεθῶν καὶ γρόμοις μυσίων ὥστε ἐλάττους, κατέπλευσαν εἰς Συρακυσίας. ἦδη δὲ καὶ τῶν ὅσων Ἰταλίας καὶ Σικελίας πολλοὶ τῶν Τιμολέοντι σκελεθῶντες, καὶ

E γρομῶν αὐτοῖς ἐξασκισμένοις τὸ πλῆθος (ὥς Ἀθῆναις εἰρήναι) τὴν μὲν χάραξ διένειμαν, τὰς δὲ οἰκίας ἀπέδοτο χιλίων ταλάτων ἅμα μὲν, ἔσπολοιπόμοις τοῖς στρατοῖς Συρακυσίοις ἔξωνεῖσθαι τὰς αὐτῶν, ἅμα δὲ, χερμῶν ἀποκείναι τῶν δῆμων μηχρῶν, οὕτω πενομῶν καὶ περὶ τὰλλα καὶ περὶ τὸν πόλεμον, ὥστε καὶ τοῖς ἀνδραῖς ἀποδοῦσα, ψήφῳ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἕκαστου, καὶ γρομῶν κατηρησίας ὥστε ἀνδρῶν ἀγῶνας δίδοντων. ὅτε δὲ φασὶ τὸν Γέλωνος ἀνδραῖα τῶν παλαμῶν τυραννῶν ἀγαθῶν τοῖς Συρακυσίοις, κατὰ χειρῶν μὲν τῶν ἄλλων, ἀγαθῶν καὶ τιμῶν τῶν τῶν ἀνδρῶν τῶν νίκης ἕκαστου ἱμέρα Καρχηδονίοις οἰκίησεν ὥστε τὸ πόλεως ἀναζωπυροῦσης ἢ πληρομῶν ὅτι πρὸς τῶν πρῶτα χῆναι εἰς αὐτὴν τὴν πολιτῶν, βουλόμοις ὁ Τιμολέων

ως εκινδύωθε κτλ κερτος αλωναι, παρδοντος αυτον, φει- A
 σαμνος εις Κορινθον απεφειλεν, κελον ηγυμνος εν τη
 μητροπολει της της Σικελιας τυραννος απο τ' Ελληων
 αποθεωρεϊαζ φυγαδικως και παπειως ζωντας. της ομοιο-
 φους βελομνος εκ της πολεμιας ωφελειαζ και μη ορ-
 λαζειν, αυτος μη εις τας Συρακυσας επδηληθεν τη κλα-
 ραπει της πολιτειας προσεζων, κη τοις ηκασιν εκ Κορινθου
 νομοθετας Κεφαλα και Διονισια τα κυριωτατα και κελι-
 σα σιυ διαθησαν, τοις ο παρι Δειναρχον και Δημητρον, εις
 τιω τ' Καρχηδονιων δεεπεμψεν επικροφειαι, οι πολεις B
 πολλα αφισαντες τ' βαρβαρων, ου μονον αυτι διηγον εν
 αφθονοις, αλλα και χρηματα παρεσκαδαζον εις τον πολεμον
 απο τ' αλισκομνων. εν τούτω ο Καρχηδονιοι καταπλεσαν
 εις ο Λιλυθαμον, αργντες επη μυριαδας στρατη, και τειρη-
 ρεις Διακροσιας, κη πλοια χιλια, κημιζοντα μηχματα και τε-
 ρριππα και οϊτον αφθονον και τιω αλλιω παρσκαδω, ως
 οκ επι ποιησομνοι κτλ μερος τον πολεμον, αλλ' ομοδ πασης
 Σικελιας δεελασοντες τοις Ελληωας. ιω γδ η δυαμις δε-
 αρχουσα κη μη νοσοιωτας μηδε διεφταρμνοις απο αλ-
 ληλων συλλαβουσα Σικελιωτας πυτομνοι δε πορτειουσα C
 τιω επικροφειαι αυτη, οδους οργη προς τοις Κορινθιοις ε-
 χρωσω, Ασδρβου και Αμιλλα στρατηγωντων. της δε αγ-
 ριας δεεως εις Συρακυσας αφικομνης, ουτω κητεπλα-
 γησαν οι Συρακυσιοι προς ο μεγαθος της δυαμειως,
 ωσε μολις τα Τιμολεονκι τειραλιοις απο ποσουτων μυ-
 ριαδων, οπλα λαβουτας, πολμησαι σιυελθειν. οι δε μοιο-
 φουρι, τετρακισχilioι ο πληθος ησαν και τουτων αυτι οσον
 χilioι, κηθ οδον αποδειλιασαιτες αιεχωρησαν, ως ουχ υ-
 γαινοντες τε Τιμολεοντος, αλλα μεγαμωκ παρ ηλικιας, και
 προς επη μυριαδας πολεπιων μετα πεντακισχilioν πε-
 ζων και χilioν ιππειων βαδιζοντες, και Διαρτωντος οδον η D
 μεραν οκτω τιω δυαμιν απο τ' Συρακυσων. οθεν ουτε
 σωθειωα τοις φβουριςιν, ουτε ταφλωα τοις πεσοδιν αυτη
 υααρξει. πυτις μη ου Τιμολεων κερδος ηγειτο προς
 της μαχης φανερη γερνοτας, τοις δε αλλοις επιρρωσας,
 κηα ταχος ηγη προς τον Κειμησον ποταμων, οπου και
 τοις Καρχηδονιοις ηκρυσε σιυαφειν. διαβαινοντι δε αυτη
 προς λοφον, ον υαφβαλλοντες εμελλον κητοφουσα ο
 φρατρωμα και τιω δυαμιν τ' πολεμίων, εμβαλλουσι
 ημιοι σελινα κημιζοντες και τοις φραπιωταις εισηλη, E
 ποιηρον ειναι ο σημειον, οτι τα μνηματα τ' νεκρων ειωθα-
 μη επικειως φεφαιουω σελινοις και παρσιμια της εκ του-
 του γερθεν, τον επισφαλω νοσοιωτα, δειωτα τουτον τε σελ-
 λινε. βελομνος ου αυτις απαλλαζαι της δεισιδαμονιας
 και τιω δυσελπισια αφελειν ο Τιμολεων, βησιησας τιω
 πορεια, αλλα τε φρεποντα τα χερω διελιζη, και τον
 φεφανον αυτις εφη προς της νικης κημιζομνον, αυτω φ-
 τως εις τας χειρας ηκειν. οι γαρ Κορινθιοι φεφαιουσι τοις
 Ιομια νικωντας, ιερων και πατειον φεμμα τ' σελινου νο-
 μιζοντες. επι γδ τοτε τ' Ιομίων, ωσπερ νω τ' Νεμειων,
 ο σελινον ιω φεφαιος, ου παλαει δε η πιτις γερθεν. εντυχων F
 ουω ο Τιμολεων (ωσπερ ειρηται) τοις φραπιωταις, κη λαβων
 τ' σελιων, κητεφεφατο φεφτος αυτος, ειτα οι παρι αυ-
 τον ηγεμονες και ο πληθος. οι δε μαιντες κηπιδοντες αιτοις δυο φεφουφουμνοις, ων ο μη δραχοντα τοις
 ουζιν εφερεν Διαπεπαρμνον, ο δε ιωτατο κηκλαγως μεγα και φαρραλεον, επεδεικνον τοις φραπιωταις,

quum in discrimine esset, ne vi veniret in pote-
 statem, dediti se pepercit, misitque cum Corin-
 thum: visendum ratur conspici a Græcis in au-
 tore originis vrbe exules Sicilia tyrannos & ab-
 iectam vitam degentes. Inde Syracusas regressus
 est, constituendæ reipublicæ operam daturus, &
 vna cum legislatoribus qui Corintho veniebant,
 Cephalo & Dionysio, præcipua & præstantissima
 capita digesturus. Interim, quia mercede condu-
 ctum militem locupletari ex hostico, nec marce-
 scere volebat otio, Dinarchum & Demaretum
 in prouinciam Carthaginensium dimisit, qui
 oppida complura receperunt a barbaris: vnde
 non ipsis modo omnia suppetebant abunde, sed
 & pecuniam ad bellum ex præda conficiebant.
 Pæni interea cum exercitu lxx. millium mili-
 tum, ducentis triremibus, mille nauibus, quibus
 tormenta bellica, currus, magnam vim commea-
 tus, & alium apparatus portabant, Lilybæum ap-
 plicuere: non vt minutatim iam bellum gererent,
 verum vt tota Sicilia summouerent Græcos. Adeo
 erant enim vires eorum validæ, vt vel non lan-
 guentes valerent neque attritos inuicem conuel-
 lere Siculos. Qui accepto prouinciam suam eua-
 stari, confestim ducibus Annibale & Amilcare in-
 festi contenderunt in Corinthios. Eo nuntio pro-
 pere Syracusas perlato, vsque eo Syracusani ma-
 gnitudine illius exercitus trepidauerunt, vt ex tot
 millibus vix tria millia capere arma & Timoleonem
 ausi fuerint sequi. Qui mercenaria stipendia
 facerent, quatuor millia numero erant: horum i-
 tem ad mille in itinere per ignauiam recessere. Vi-
 debatur iis non sapere Timoleon, sed præter æta-
 tem insanire, qui aduersus lxx. hostium millia,
 quinque millibus peditum & mille equitum mo-
 ueret, exercitumque a Syracusis octo dierum via
 diuelleret: vnde nec receptus fugientibus, nec
 copia sepulturæ superesset cæsis. Cæterum depu-
 tauit in lucro Timoleon, quod hi semetipsos pro-
 didissent ante certamen, reliquos a se confirmatos
 raptim duxit ad Crimesum amnem, vbi acce-
 perat inuenturum se hostes. Subeunti collem,
 quo superato exercitum & copias hostium erant
 subiectos oculis habituri, occurrunt muli apium
 ferentes. Id visum militibus fœdum omen est,
 quia defunctorū sepulcris fere coronas ex apio im-
 ponere solemus. Vnde natum prouerbium, quum
 quis ancipite morbo decumbit, vt apio dicatur o-
 pus habere. Hos Timoleon vt religione solueret
 & liberaret consternatione, agmen sustinuit, dif-
 feruitque cum alia temporu conuenientia, tum
 coronam demonstrauit ante victoriam ipsis dela-
 tam vltro in manus venire. Corinthii enim,
 qui sacram arbitrantur & patriam apii coro-
 nam, ea victores Isthmiorum ludicro coronant.
 Nam Isthmiorum ea etiam tum ætate, vt nunc
 Nemeorum, apium corona erat, non ita dudum
 successit pinus. Ita vt diximus affatus Timo-
 leon milites, sumpsit apium, ac princeps ipse co-
 ronam ex eo accepit, inde duces qui circa eum e-
 rant & vulgus. At vates vt aquilas duas aduer-
 terunt aduolantes, quarum vna confixum fere-
 bat vnguibus draconē, altera cum magno & alacri
 clangore volabat, monsttrauerunt eas militibus,

qui ad opem imploradum deorum conuersi cuncti sunt. Tempeftas tunc in euntis ætatis erat, & precipite mense Thargelione, vergebat iam annus ad folstitium. Quum nebulam ingentem annis edidit, ea primum textit caligine campos, & omhem conspectum amouit hostium, tantum sonus sursum in collem perferebatur incertus & confusus, qui procul excitabatur à tanto exercitu. Vt euaserunt in collem & constitent Corinthii, positiq; clypeis respirabant, circulante sole & vapores atollente, turbidus aer ad edita glomeratus & conglobatus offuscavit cacumen montium, apertis autem campis subiectis & Crimesus apparuit: & qui eum transmeabant, subiecti oculis hostes fuerunt. Primæ erant quadrigæ horribili specie ad pugnam paratæ, has sequebantur decem millia peditum armatorum clypeis candidis, quos armorum splendore tarditateque atque ordine agminis coniecerunt Carthaginenses esse. Pone eos reliquis nationibus affluentibus, inconditeque ac promiscue transeuntibus, cernens fluuium Timoleon ipsis dispensare ut de hostium numero fumerent quanta cum manu dimicare liberet, ubi militibus iussit aciem eorum contemplari flumine disiectam, & partim transgressos iam, partim nondum, imperauit Demarato equitatum ut in Pœnos immitteret conturbaretque eos, ne confusos digerere possent in aciem. Simul in planitiem descendit, aliosque Siculos, in cornibus admittis utrobique non multis peregrinis militibus, locauit. Mediam aciem cum Syracusanis & mercenariorum delectissimis obtinens, paulisper, dum contemplatur equestrem pugnam, sustinuit. Vt vidit equites per currus ante signa discurrentes conserere cum Pœnis manus non posse, sed ne dissiparentur assidue voluere turmas, & crebras conuersis signis impressiones dare, arrepto clypeo in clamauit peditibus, sequerentur & forti essent animo. Hic voce uti quam humana & solita maiore est visus, siue instantis ardore discriminis & mentis motu eam intendit, siue Deus aliquis (ut tunc visum multis est) vna intonuit. Mox clamorem reddentibus, ut duceret nec cunctaretur orantibus militibus, signum equitibus dedit ut à latere præteruecti aciem curruum in transuersos hostes admitterent equos, ipse signis canere iussis cum antesignorum testudine in Pœnos incurrit. Illi primum insultum exceperunt strenue, & quod testiloricis ferreis essent æreisq; galeis, atq; gradibus muniti clypeis, impetum lancearum depellebant. Enimvero ut gladiis geri res cœpta est, ubi haud secus ars quam vires valebant, ecce subito horrenda tonitrua proruperunt ex montibus, simul cum flamma fulgura emicuerunt. Inde caligo illa ex collibus & montium cacuminibus in prælium delapsa, imbregq; cum vento & grandine mista, retro Græcis & à tergo circumfundebatur, barbarorum feriebat ora, ac cum procella nimbofa & continua coruscatione è nubibus excussa perstringebat oculos: ex quibus multa fatigabant maxime tyrones. Præcipue infesta erant tonitrua, & crepitus armorum procellosa pluuia & grandine pulsatorum, ζόφος ὅτι τὴν μάχην καπιῶν, ὄμβρος καὶ πνέματα καὶ χαλαρὴν συμμιγμένον, τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἐξόπτιον καὶ κατὰ ἰώτου παρρηχέτω, τῷ βαρβάρων ἐτυπτε τὰ προσωπα, καὶ κατήσραπτε τὰς ὄψεις, ἀμα λαίλαπος ὕψους καὶ φλογὸς σιωχοῦς ἐκ τῶν νεφῶν φερομένης. ἐν οἷς πολλὰ μὲν ἰὼ τὰ λυποῦντα, καὶ μέγιστα τοῖς ἀπίεσις οὐχ ἤκιστα δὲ βλαβήν δακρύσιν αἱ βρογαί, καὶ τῶν ὀπλων ὁ πάταγος κροτομένων ὕδατι ραγδαῖα καὶ χαλαρῆ,

A καὶ εἰς προσωπὰς τῶν καὶ ἀακλήσις ἐσρέφοιτο πύρτες. ὁ μὲν οὖν ἐπὶ ἰσαμύρου θέσις εἶχεν ὄραν, καὶ λήρητι μὲν Ἰθακῆσιν, πρὸς τὰς Ἰσπὰς ἠδὲ σιωπῆσαι τὸν κροτοῦ. ὁμίχλιον ὃ τὸ ποταμὸν πολλὴν ἀναδιδόντος, πρὸς τὴν μὲν ἀπεκρύπτετο ζόφος ὁ πεδίου, καὶ σιωπῆσιν ὁ δὲ τὸ τῶν πολεμίων· πλὴν ἠχὴ πῆς ἀκριτος καὶ συμμιγῆς ἀπὸ πρὸς τὸ λόφον ἐγέρει, πρὸς τὴν αἰσαμύρης γραπίας ποσάτης. ὡς ὃ ἀαβαίτες ὅτι τὸ λόφον ἐσπασαν οἱ Κορίνθιοι, καὶ θέλῃσι τὰς ἀαπίδας ἀφανεπαύοντο τὴν ἠλίε παρρηχέτω καὶ μετεωρίζοντος τὴν ἀαθυμίασιν, ὁ μὲν θολερὸς ἀπὸ ἀφροζομένης πρὸς τὰ ὕψηλα καὶ σιωπῆσιν κατεῖθεσε τὰς ἀακρωρείας· τῷ ὅτι ἰσπὸς πόδας τῶν ἀακαθαιρομένων, ὁ, τε Κείμησος ἐξεφαίη, καὶ ἀαβαίοντες αὐτὸν ὠφθησαν οἱ πολεμιοί, πρὸς τοῖς μὲν, τοῖς τε θρίπτοις ἐκ πλῆκτικῶς πρὸς ἀγῶνα κατεσκευασμένοις, κατὸ πιν ὃ τῶν μύρισις ὀπλίταις λευκάσπισι. τῶν τοῖς ἐτεκμήρισι τοῦ Καρχηδονίου εἶ) τῆ λαμωρότητι τὸ σκιδῆς, καὶ τῆ βραδυτῆτι καὶ τῆσσι τῆσ πορείας. μὲν καὶ τῶν τοῖς τῶν λοιπῶν ἐθῶν ὅτι πρὸς τῶν, καὶ τὸ ἀαβασιν μετ' ὠπτιμῆ καὶ ταραχῆς ποικιλιῶν, σιωπῆσιν ὁ Τιμολέων τὸ ποταμὸν αὐτοῖς ταμύοντα, τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων ἀπολαβῆσιν ὅσις ἐθέλειεν αὐτοῖς μάχεσθαι, καὶ τοῖς γραπῶσιν κατὰ τὴν κελύσας τὴν φάλαγγα τῶν ῥείθρων ἀαλελυμένην, καὶ πρὸς τὴν ἠδὲ ἀαβαθῆσ καὶ τοῖς ὃ μέλλοι τὰς, πρὸς τὰς ἐ Δημόστρω λαβῶν τοῖς ἰππέσις ἐραβαλεῖν εἰς τοῖς Καρχηδονίσις, καὶ σιωπαρῆσιν τὸν ἀακροσμον αὐτῶν τῆσ πρὸς τὰς ἐπὶ κροτοῦσσι. αὐτοῖς δὲ κατὰ τὰς εἰς τὸ πεδίου, τὰ μὲν κέρετα τοῖς ἀλλοῖσι Σικελιώταις ἀπέδωκεν, ἀαμίζας ἐκαστέρω. ἐκ τῶν ἐθῶν οὐ πολλοῖς· ἐν μέσῳ δὲ πρὸς αὐτὸν λαβῶν τοῖς Συρακυσίοσις ὃ μαχημῶτα τὸν τῶν μισοφόρων, βραχυῶ μὲν κροτον ἐπέσιν, ὃ τῶν ἰππέων ἀποθεωρῶν ἔργον· ὡς ὃ ἐκείσις εἶδεν, ἰσπὸς τῶν ὀρμάτων πρὸς τῆσ πρὸς ἀακροσμων, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς Καρχηδονίοσις ἐδωαμῶσις, ἀλλ' ὅπως μὴ σιωπαρῆσιν ἀαγκασομένησι, ἐξελίτησιν σιωπῆσ, καὶ πυκνάσ δὲ ὅτι σροφῆσ ποικιλῆσ καὶ ἐπελασισ, ἀαλαβῶν τὸ ἀαπίδα, καὶ βοήσας ἐπέσιν καὶ ἰσπῆσιν τοῖς πεζοῖσι, ἐδύξεν ἰσπρῶν εἰς φωνῆ καὶ μείζονι κροτοῦ τῶν σιωπῆσιν· εἶτε τὰς πάσιν πρὸς τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ὀπτισισασιμὸν οὕτω ἀακροσμῶν, εἶτε δαμονίσις πρὸς (ὡς τοῖς πολλοῖς τότε παρέσιν) σιωπῆσιν πρὸς ἀαμῶσ. ταχὺ δὲ τὴν κροτοῦ αὐτὰ ποδοπιτων, καὶ E παρρηχῶσιν τῶν ἀγῶν καὶ μὴ μέλλειν, τοῖς μὲν ἰππέσισ ἐσπῆσιν εἰ ἐξω πρὸς τὴν τῶν ὀρμάτων παρελασσι, καὶ τῶν κέρεσ πρὸς πρὸς ἀακροσμων τοῖς πολεμίοσις· αὐτοῖς δὲ, τοῖς πρὸς ἀαμῶσ πυκνώσας ὃ σιωπασιμῶ, καὶ τὴν σάλπιγγα κελύσας ὅτι πρὸς ἀακροσμων, πρὸς ἀακροσμων τοῖς Καρχηδονίοσις οἱ δὲ τὴν μὲν πρὸς τὴν ὀπτισισασιμὸν ἰσπῆσιν ἐραμῶσ, καὶ τὰς κατὰ πρὸς ἀακροσμων τὰ σώματα σιδηρῆσ θάραξι καὶ χαλαρῆσ κροτοῦσιν, ἀαπίδας δὲ μέγασ πρὸς ἀακροσμων, διεκροτοῦσ τὸν ἀακροσμὸν· ἐπεὶ ὃ εἰς ἐξοπτισισ ἠλθεν ὁ ἀγῶν, καὶ τέχνης οὐχ ἠπὸν ἠρώμης ἐγέρει ὃ ἔργον, δὲ ἀφῆσ τὸ τῶν F ὀρῶν βρογαί τε φοβεραί κατῆρῆσιν, καὶ πυρῶσιν ἀακροσμων πρὸς πρὸς ἀακροσμων. εἶτα ὃ πρὸς τοῖς λόφοσις καὶ τὰς ἀακρωρείας

κωλύων ἀκρύεσθαι τὰ πωροτάγματα τῶν ἡγεμόνων. τοῖς δὲ Καρχηδονίοις οὐκ οὖσιν ἄζώνοις τὸν ὀπλισμὸν, ἀλλ' ὡς-
 περ εἴρηται, καταπεφραγμένοι, ὃ, τε πηλὸς ἐμπίδιος ἔω,
 οἱ τε χεῖλοι πληροῦντο τῶν χιτῶνων ὑδάτος, ἀβίς μὲν
 εἰς τὸν ἀγῶνα χρῆσθαι, βαρεῖς ἦσαν καὶ δύσπεροι, ῥά-
 δει δὲ τοῖς Ἕλλησι περὶ τρέπεσθαι, καὶ πεσόντες, ἀμύχμοι
 πάλιν ἐκ πηλοῦ μετὰ τῶν ὀπλῶν ἀναστῆναι. καὶ γὰρ ὁ
 Κεῖμησος ὑπὸ τῶν Δαβαμόντων ἐκλύσθη. μέγας ἦδ ἡ
 τοῖς ὄμβροισιν ὑψηλὸς, καὶ ὁ πεδῖον ὁ περὶ αὐτὸν ὑπὸ
 πολλὰς στυγαγκείας καὶ φάραγας ὑποκείμενον, ὅτι μ-
 πλατο ῥόματων οὐκ ἔστι πόρον φερεμένων, οἷς οἱ Καρχη-
 δῖοι καλινδύμιοι, χαλεπῶς ἀπήλλαττον. τέλος δὲ τῶ
 χιμῶνος ὅτι κειμήριον, καὶ τῶν Ἑλλήνων τὴν περὶ τὴν
 ταξιν αὐτῶν ἀνδράσιν τετρακισίοις καταβαλόντων, ἐτραπῆ
 ὁ πηλὸς εἰς φυγὴν καὶ πολλοὶ μὲν ἐν τῷ πεδίῳ κα-
 ταλαμβατόμοιοι διεφθίοντο, πολλοὶ δὲ ὁ ποταμὸς τοῖς
 ἐπὶ φραουμῶν συμπίπτουσας ἐμβάλλων καὶ περὶ φέ-
 ρων ἀπολλυμένῃ πλείστοις δὲ τῶν λόφων ἐφειμένους ὅτι πη-
 ροῖς οἱ ψηλοὶ κατεργάζοντο. λέγονται γ' οὖν ἐν μυθίοις
 νεκροῖς τετρακισίοις Καρχηδονίων ἡμέσθαι, μέγα τῆ πόλει
 πένθος. οὔτε γὰρ ἡγεῖται, οὔτε πλούτοις, οὔτε δόξαις ἕτε-
 ροῖς βελτίονες ἦσαν ἐκείνων· οὔτε ἀποθανόντας ποτε μῆ-
 μάχη περὶ τὴν αὐτῶν Καρχηδονίων ποσούτοις μνη-
 μονόουσι· ἀλλὰ Λίβισι τὰ πολλὰ καὶ Ἴβηροι καὶ Νο-
 μάσι χεῖμοι περὶ τὰς μάχας, ἀλλοτρίαις βλάβαις
 αἰεδέοντο τὰς ἡμέρας. ἐγνώσθη δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἡ δόξα τῶν
 πεσόντων ἀπὸ τῶν λαφύρων. ἐλάχιςτος γὰρ ἔω χαλκῶν
 καὶ σιδηρῶν τοῖς σκυλῶσι λόγοι· οὕτως ἀφθονοῦ μὲν ἔω
 ἀργυροῦ, ἀφθονοῦ δὲ χρυσῶ. καὶ γὰρ ὁ φρατόπεδον μὲν
 τῶν ὑποζυγίων Δαβαίτες ἔλαβον. τῶν δὲ ἀιχμαλώ-
 των οἱ μὲν πολλοὶ διεκλάπησαν ὑπὸ τῶν φραπῶν,
 εἰς δὲ χρινὸν ἀπεδείχθησαν πεντακισίοις ὁ πηλὸς. ἦλω
 δὲ καὶ Δακίσι τῶν τεθρίπων. καλλίστῳ δὲ καὶ με-
 γαλοπρεπέστατῳ ἔστιν ἡ Τιμολέοντος ἐπεδείκνυτο σκῆψις,
 περὶ σαρδάνισσα πλωτοδαποῖς λαφύροις, ἐν οἷς χίλιοι μὲν
 θώρακες ἐργασία καὶ κάλλι Δαφύροντες, μύρια δὲ
 ἀσπίδες παρετέθησαν· ὀλίγοι δὲ πολλοὶ σκυλῶντες, καὶ
 μεγάλας ἐντυγχάνοντες ὠφελείας, τρίτη μάλιστα ἡμέρα
 μετὰ τὴν μάχην ἐσησαν ἔπαυον. ἄμα δὲ τῆ φήμῃ τῆς
 νίκης ὁ Τιμολέων εἰς Κορίνθον ἐπέμψεν τὰ κάλλιστα τῶν
 ἀιχμαλώτων ὀπλῶν, βουλόμηνος αὐτῶν τὴν πατρίδα πᾶ-
 σιν ἀποφάσις ζηλωτῶν εἶναι, θεωμένοις ἐν ἐκείνῃ μόνῃ
 τῶν Ἑλλήνων πόλεων τῶν ὅτι φανερὰ τοῖς ναοῖς, οὐχ
 Ἑλλήνων καὶ κακοσημῶν λαφύροις, οὐδὲ ἀπὸ συνηρῶν
 φόνου καὶ ὁμοφύλων αἰαθημάτων μνήμας ἀτερπεῖς ἐρη-
 τας, ἀλλὰ βαρβαρικὰ σκῆψα, καλλίσταις ὅτι φραφῶν
 δολοῦντα μετὰ τῆς ἀσπίδος τῶν νεοκλήτων τὴν διανο-
 σῶν ὅτι Κορίνθιοι καὶ Τιμολέων ὁ φραπῶν ἐλάτρω-
 σαντες τοῖς Σικελίαι οἰκιστῶν Ἑλλήνων ἀπὸ Καρχηδο-
 νίων, χρεῖσθαι τοῖς αἰεθῆσθαι. ἐκ τούτου καταλιπὼν ἐν
 τῇ πολεμῇ τοῖς μισοφόροις ἀγόντας καὶ φέροντας τὴν
 Καρχηδονίων ὅτι φραφῶν, αὐτὸς ἦκεν εἰς Συρακῶνας
 κατελείφθη περὶ τῆς μάχης, ἔξεκέρυξε τῆς Σικελίας, καὶ τὸν ἡ
 ἀπέλθειν. οὗτοι μὲν οὖν Δαβαίτες εἰς Ἰταλίαν, ἀπώλοντο
 περὶ τὴν ἀσπίδα τῶν Βρετῶν, καὶ δίκην
 τῶν τῶν δαμόντων ἀβίς τῆς περὶ τῆς ἐπέσθη. τῶν δὲ περὶ τὸν
 Μάμερνον τὸν Κατῶν τῶν τῶν καὶ Ἰκέτιον,

quæ exaudire ducum imperia prohibebant. Inlu-
 per Pœnos quibus non expedita arma sed grauia
 (vt est ante dictum) erant, & limus impediēbat, si-
 nusque sagorum aqua impletorum onerosi & in-
 habiles ad pugnam erant: contra ad eos proster-
 nendos Græcis idonei, nec quum lapsi essent vale-
 bant sese ex luto attollere, namque Crimæsus cum
 imbribus iam auctus, tum transeuntium causa ex-
 undauit, circumiectusq; campus multis subiectus
 vallibus & lacunis complebatur fluentis non riuo
 suo decurrentibus, quibus Pœni impediti afflicta-
 bantur. Tandem tempestate premente, & pri-
 ma acie eorum, quæ erat quadringentorum mi-
 litum, à Græcis concisa, reliqua multitu-
 do in fugam consternitur. Magna vis in cam-
 po occupati interficiuntur, multos amnis, qui in
 transeuntibus adhuc incurrebant, impellens & trans-
 uersos rapiens haurit, plurimos, qui colles pete-
 bant, insequuti leuis armaturæ milites obtrun-
 cant. Perhibentur ex decem millibus qui cecide-
 runt, tria millia fuisse Carthaginensium, magno il-
 lius ciuitatis luctu. Neque enim vllis erant nobili-
 tate vel diuitiis vel claritate secundi, neque tot v-
 no vnquam prælio antea cecidisse ex ipsis memo-
 rant Carthaginensibus, verum Afris vere Hispani-
 sique & Numidis quia ad certamina vtebantur,
 alieno vincebantur detrimento. Cæforum depre-
 henderunt Græci ex manubiis dignitatem. Nihil
 enim æs vel ferrum qui spoliabant cadauera, mo-
 rabantur, tanta affluentia argenti, tanta auri erat.
 Etenim superato flumine castra cum impedimen-
 tis ceperunt. Captiuorum ingens numerus fuit à
 militibus interuersus, quinque millia producta,
 capti etiam ducenti currus. Pulcherrimum & ma-
 gnificentissimum præbuit spectaculum Timole-
 ontis tentorium, omni genere vndique accumu-
 latum spoliatorum, in quibus mille thoraces exi-
 mio opere & splendore, decem millia clypeorum
 exposita fuere. Quum multos pauci spoliarent,
 magnamque prædam caperent, tandem tertio se-
 cundum prælium die excitauerunt trophæum.
 Corinthum cum victoriæ nuntio Timoleon
 splendidissima quæque ex armis captis misit,
 quo patriam suam redderet apud omnes morta-
 les conspicuam, contemplantes in vna illa Græ-
 ciæ vrbe amplissima templa non Græcorum
 decorata spoliis, neque ex propinquorum san-
 guine & detractorum popularibus donorum in-
 grata monumenta repræsentantia, sed manubiis
 barbaricis, quæ præclarissima inscriptione signifi-
 cabant victorum cum virtute iustitiâ, Corinthios
 & Timoleonem imperatorem ea Græcis qui Si-
 ciliam incolunt, à Pœnorum iugo liberatis, grati-
 tudinis ergo diis sacrasse. Inde relicto ad vastan-
 dam Carthaginensium prouinciam mercenario
 milite, Timoleon Syracusas profectus, mille illos
 mercede militantes, qui ipsum ante pugnam de-
 feruerant, Sicilia expulit, atque ante solis occasum
 excedere coegit Syracusis. Qui quum in Ita-
 liam transmisissent, perfide à Brutiis violati, occu-
 buerunt, atq; has pœnas ab iis exegit Deus prodi-
 tionis. At Mamercus Catanæ tyrannus & Icetes,
 καὶ τοῖς χίλοις μισοφόροις ἐκείνοις, ὑφ' ὧν ἐγ-
 γῆσθαι τὸν ἡγεμόνα ἦλθον, ὑδάτῃσιν ἐκ Συρακῶν
 ἀπέλθειν. οὗτοι μὲν οὖν Δαβαίτες εἰς Ἰταλίαν, ἀπώλοντο
 περὶ τὴν ἀσπίδα τῶν Βρετῶν, καὶ δίκην
 τῶν τῶν δαμόντων ἀβίς τῆς περὶ τῆς ἐπέσθη.

vel Timoleontis inuidia rerum gestarum, vel ut infidum & implacabilem tyrannis timentes, societatem iunxerunt cum Pœnis, quibus mandauerunt, nisi semel extrudi Sicilia vellent, copias mitterent & ducem. Navigauit eo LXX. nauibus Gisco, conduxitq; nonnullos Græcos. Ante eam diem non fuerant Græcis vsi Pœni, tunc autem magni fecerunt eos, vt inuictos & omnium mortalium fortissimos. Vbi in agro Mamertino coierunt omnes, quadringentos milites mercenarios, quos Timoleon auxilio miserat, occiderunt, & in Carthaginensium prouincia iuxta Hieras, quas vocant, mercede militantes, quibus præerat Leucadius Euthymus, oppresserunt. Vnde præcipue illustrata Timoleontis felicitas fuit. Siquidem hi fuerant inter illos qui cum Philodemo Phocensi & Onomarcho Delphos occupauerant sacrilegii cōfortes. quos quum odissent & deuotos refugerent omnes, palantes per Peloponnesum à Timoleonte fuerant aliorum militum penuria conscripti. Vt applicuerunt in Siciliam, in omnibus conflictibus, quibus interfuerat ille, palmam tulerant: quum vero essent plurima iam & maxima certamina explicata, aliis ab eo suppetias missi perierunt & absumti sunt, non semel omnes, sed carptim. Atq; ipsa causetur vltio felicitate se Timoleontis inflatam illis fuisse, ne qua ex vindicta sceleratorū attingeret noxa bonos. Itaq; fauorem erga Timoleontem cœlestium liceat non secus ex aduersis rebus quam secundis admirari. Porro populus Syracusanus procacitate tyrannorum vrebatur. Mamercus enim in poematibus scribendis & tragœdiis sibi placens, iactabat se in eo quod milites mercenarios fudisset, clypeisq; quos diis dicauit, probrosum e-legium inscripsit,

*Auro, ebore, electropictos, ostrog, nitentes
Vilibus hos clypeis cepimus in clypeos.*

His actis dum in Calauria Timoleon castra mouit, Ictetes fines Syracusanos incurans, ingenti præda potitus est. Quumq; multa fœdasset & afflisset contentu Timoleontis qui exiguas copias secum habebat, regressus est præter ipsam Calauriã. Ille Ictetem anteuertere permittens, cum equitatu & leui armatura confectatus est eum. De eo factus certior Ictetes transmissio Damyria, substitit in ripa, Timoleontem prohibiturus transitu. Quippe animum ei cum vadi difficultas tum abrupta vtrinq; ripa dabat. Ibi decuriones Timoleontis mirificum incessit certamen & contentio quæ moram pugne fecit. Nemo enim post alterum transire in hostem sustinebat, sed postulabat quisque priores pugne partes, eratq; confusionis plenus transitus impellentium se mutuo & præcurrentium. Ergo Timoleon iussis fortiri præfectis, accepit annulum à singulis: quos cum in lacernam suam coniecisset & confudisset, primum forte eduxit qui sigillo trophæum habebat insculptum. Quod vbi iuuenes viderunt, læto clamore sublato, non vltra vllam expectauerunt sortionem, verum pro se quisq; ocyssime superato fluuio, conferuerunt cum hoste manus. At illi non substiterunt horum impetum, sed in fugam effusi, omnes pariter armis exuti, mille interfecti desideratique.

ωσ δὲ τὸ τοῦ εἶδον οἱ νεανίσκοι, μετὰ χάρ᾽ ἀνακαραντες, οὐκ ἐπὶ τὸν ἄλλων ὑπέμειναι κληρον, ἀλλ' ὡς ἕκαστος τὰ χεῖρας εἶχεν, τὸν ποταμὸν διεξέλασαντες, οἱ χερσὶν ἦσαν τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ οὐκ ἐδέξαντο τὴν βίαι αὐτῶν, ἀλλὰ φύγοντες, τῶν μὲν ὀπλῶν ἀπόρτες ὁμαλῶς ἐφερήθησαν, χιλίας δὲ ἀπέβαλον πεσόντας.

A εἴτε φρόνῳ τῶν κατὰ τὸν νόμον ὑπὸ Τιμολέοντος, εἴτε φροσύνης αὐτὸν ὡς ἀπίστον καὶ ἀσπονδὸν πρὸς τοὺς τυραννοὺς, συμμαχίαν ποιήσαντων πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, καὶ κελύσαντων πέμπειν δυνάμιν καὶ στρατηγὸν, εἰ μὴ πῶτα πασι βούλονται Σικελίας ἐκπεσεῖν, ἐπλάσσει Γέσκων, αὐτὸν μὲν ἔχον ἐβδμήκοντα, μισθοφόρους δὲ πρὸς λαβῶν Ἑλλήνων. οὐ πῶτα πρὸς τὴν Ἑλλησι χρησάμενων Καρχηδονίων, ἀλλὰ τότε θαυμασάντων ὡς αὐτοσάπεις καὶ μαχησάπεις ἀνδραγαθῶν ἀπόρτων. συσάπτες ὁ χρηστὸς μετ' ἁλλήλων ἀπύρτες ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, τετρακισίοις τ' ὄντι Τιμολέοντος ἐξόντων ἑπικύρους πεμψέντας ἀπέκτειναν. οἱ δὲ τῇ Καρχηδονίων ἑπικρατεῖα πρὸς τὴν καλουμένην ἱεράς ἐκεδρόσαντες τὸς μετ' Εὐθύμου τῶν Λακεδαιμονίων μισθοφόρους διέφθειραν. ἔξω δὲ καὶ μάλιστ' αὐτῶν Τιμολέοντος εὐτυχίαν σιμῶν ἡμέραν διώνυμον. ἦσαν μὲν γὰρ οὗτοι τ' ἄλλοι Φιλοδήμους τῶν Φωκείων καὶ Ὀνομάχου Δελφῶν καταλαβόντων, καὶ μεταχρότων ἐκείνοις τῆς ἱερωσύνης μισθῶν δὲ πόντων αὐτοῖς, καὶ φυλακτομένων ἐπὶ τῶν γεροντότων, πλανώμενοι πρὸς τὴν Πελοπόννησον, ὑπὸ Τιμολέοντος ἐλήφθησαν, ἑτέρων στρατιωτῶν οὐκ ἀπορωτός. ἀφικόμενοι δὲ εἰς Σικελίαν, ὅσας μὲν ἐκείνη συνηγάσαντο μάχας, πᾶσας ἐνέκων. τ' ὁ πλείων καὶ μεγίστων ἀγώνων τέλος ἐχόντων, ἐκπεμποίμενοι πρὸς ἑτέρας ὑπὸ αὐτῶν βοηθείας, ἀπώλοντο, καὶ κελύσαντο, ἔχοντες ὁμοῦ πόδες ἀλλὰ καὶ μέγας, τῆς δίκης αὐτοῖς ἀπολογισμένης τῇ Τιμολέοντος εὐτυχίᾳ ἑπικρατεῖας, ὅπως μηδεμίαν τοῖς ἀγαθοῖς ἀπὸ τῆς τ' κακῶν κηρασίας βλάβη γήνηται. τὴν μὲν οὖν πρὸς Τιμολέοντα τ' ἑαὶν δὲ μὲν ἔχοντες, ἔχοντες οἱ αἰς πρὸς ἑτέρας πρὸς ἑσέων, ἢ πρὸς ἀσκατῶν, θαυμάζουσαν συνέβαινον. οἱ δὲ πολλοὶ τ' Συρακυσίων ἐχαλέπαμον ὑπὸ τ' τυραννῶν πρὸς τὴν ἀκρίβειαν καὶ γὰρ ὁ Μάμερκος ἐπὶ τῶν ποιήματα γράφει καὶ τραγῳδίας μέγα φρονῶν, ἐκόμπαζεν κήσας τὸς μισθοφόρους καὶ τῶν ἀσπίδας ἀναλαίς τοῖς θεοῖς, ἐλεγεῖον ὕβρις τὸν ἐπέγραψεν,

Τὰς δὲ ὀσφρογραφεὶς καὶ χρυσελεφατεπὶ λέξους
Ἀσπίδας ἀσπίδοις εἰδόμεν ὄτε λέσει.

Ἐπιγράμματα τῶν Τιμολέοντος εἰς Καλαυρίαν στρατιωτῶν, ὁ Ἰκέτης ἐμβαλὼν εἰς τὴν Συρακυσίαν, λείδουτε συχρῶν ἔλαβεν, καὶ πολλὰ λυμηνάμενος καὶ κατὰ βίαιας, ἀπηλλάγητο παρ' αὐτῶν τῆς Καλαυρίας, κατὰ φρονῶν τῆς Τιμολέοντος ὀλίγους στρατιώτας ἔχοντος. ἐκείνος δὲ πρὸς λαβῶν ἐάσας ἐδίωκεν ἰππεῖς ἔχοντες καὶ ψιλῆς. ἀσπίδος δὲ ὁ Ἰκέτης, τῆς Δαμυρίας ἀφελθεῖν καὶ ὑπέστη πρὸς τὸν ποταμὸν, ὡς ἀμυνόμενος, καὶ γὰρ αὐτῶν τῶν ἡρώων ἢ τῶν πόρῶν χαλεποῦτος, καὶ ὁ χρηματῶν τ' ἐκατέρωθεν ὄρῃς παρήχεν. τοῖς δὲ τῶν Τιμολέοντος εἰ ἀφελθεῖς ἕως ἐμπροσθα θαυμαστῆ καὶ φιλοεικίας, ἀφελθεῖν ἐπὶ τῆς μάχης. ὁ δὲ γὰρ ὁ βασιλέως ἐτέρῳ ἀφελθεῖν ὕστερος ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἀλλ' αὐτὸς ἕκαστος ἢ εἰς πρὸς τῶν ἡρώων καὶ ὄρῃς ἀφελθεῖν καὶ ὄρῃς ἀφελθεῖν ἀλλήλοισ. βασιλέως οὖν ὁ Τιμολέων κληρώσας τοῖς ἡγεμόνας, ἔλαβεν παρ' ἑκάστου δακτύλιον ἐμβαλὼν τῶν πόντων εἰς τὴν αὐτῶν χαμύδα καὶ μίξας, ἐδείξε τὸν πρὸς τῶν τῶν γλυφῶν ἔχοντα τῆς σφραγίδος ἔχοντα.

E τῆς Δαμυρίας ἀφελθεῖν καὶ ὑπέστη πρὸς τὸν ποταμὸν, ὡς ἀμυνόμενος, καὶ γὰρ αὐτῶν τῶν ἡρώων ἢ τῶν πόρῶν χαλεποῦτος, καὶ ὁ χρηματῶν τ' ἐκατέρωθεν ὄρῃς παρήχεν. τοῖς δὲ τῶν Τιμολέοντος εἰ ἀφελθεῖς ἕως ἐμπροσθα θαυμαστῆ καὶ φιλοεικίας, ἀφελθεῖν ἐπὶ τῆς μάχης. ὁ δὲ γὰρ ὁ βασιλέως ἐτέρῳ ἀφελθεῖν ὕστερος ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἀλλ' αὐτὸς ἕκαστος ἢ εἰς πρὸς τῶν ἡρώων καὶ ὄρῃς ἀφελθεῖν καὶ ὄρῃς ἀφελθεῖν ἀλλήλοισ. βασιλέως οὖν ὁ Τιμολέων κληρώσας τοῖς ἡγεμόνας, ἔλαβεν παρ' ἑκάστου δακτύλιον ἐμβαλὼν τῶν πόντων εἰς τὴν αὐτῶν χαμύδα καὶ μίξας, ἐδείξε τὸν πρὸς τῶν τῶν γλυφῶν ἔχοντα τῆς σφραγίδος ἔχοντα.

F κληρώσας τοῖς ἡγεμόνας, ἔλαβεν παρ' ἑκάστου δακτύλιον ἐμβαλὼν τῶν πόντων εἰς τὴν αὐτῶν χαμύδα καὶ μίξας, ἐδείξε τὸν πρὸς τῶν τῶν γλυφῶν ἔχοντα τῆς σφραγίδος ἔχοντα.

οὐ πολλῶ δὲ ὕστερον εἰς τὴν Λεοντίνων στρατίαν οὐκ ἔτι Τιμολέων, λαμβάνει τὸν Ἰκέτιον ζῶντα, καὶ τὸν υἱὸν Εὐπόλεμον, καὶ τὸν ἱππάρχην Εὐθυμόν· ἔπειτα τὴν στρατιωτικὴν σκευὴν καὶ χρομίσματα παρὰ αὐτὸν· ὁ μὲν οὖν Ἰκέτις καὶ ὁ μισομάχων, ὡς τύραννοι καὶ παροδῶτα χρομίσματα ἀπέδησκον· ὁ δὲ Εὐθυμός, αἷψα ἀγαθὸς ὢν παρὰ τοῖς ἀγῶνας καὶ πόλμῳ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτε ἐτύχεν οἴκου, εἶχε βλασφημίαν πρὸς τοὺς Κορινθίους κατηρηθεῖσαν αὐτῷ. λίγεται γὰρ ὅτι τὴν Κορινθίων στρατιωτικῶν ἐπὶ αὐτοῖς, δημογῶν ἐν τοῖς Λεοντίνοις, εὐδὲν ἔφη γερνέειν φοβερὸν ὅσο δὲ δεινὸν εἰ Κορινθίαι γυναικας ἐξήλθον δόμῳ. οὕτως ἔπειτα λόγων μάλλον ἢ παρὰ τῶν παλαιῶν αἰσῶν πεφύκεσιν οἱ πολλοὶ χαλεπώτερον γὰρ ὕβριν ἢ βλάβην φέροισιν. καὶ ὁ μὲν ἀμυνέσθαι δι' ἔργων, ὡς αἰαγχεῖον, δέδοται τοῖς πολεμοῦσιν· αἱ δὲ βλασφημίαι παρὰ τῶν μισοῦσιν ἢ κακίας γίνεσθαι δοκῶσιν. ἐπὶ δὲ τῷ Τιμολέοντι, οἱ Συρακούσιοι παρὰ γυναικας τῶν ἐπὶ τὸν Ἰκέτιον καὶ τῶν θυγατέρας ἐν ἐκκλησίᾳ καταστήσαντες εἰς κρίσιν, ἀπέκτειναν. καὶ δοκεῖ τῷ Τιμολέοντι ἔργων ἀρετῶν ὅσοι γένεσθαι μὴ γὰρ αἱ ἐκείνῃ κωλύοντες, ἔτι καὶ ἀνδραγαθῶν ἀποδεικνύειν. δοκεῖ δὲ αὐτῷ ὑποδιδόντων, καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν, δίκην λαμβάνοντων ὑπὸ Δίωνος τῷ Διονύσιον ἐκβαλόντος. Ἰκέτις γὰρ ὅστις ὁ γυναικας τῷ Δίωνος Ἀρετίῳ, καὶ τῷ ἀδελφῷ Ἀριστομάχῳ, καὶ τὸν υἱὸν ἐπιπαιδα καταποιήσας ζῶντας, παρὰ τῶν Δίωνος γέγραπται βίβλῳ. μετὰ δὲ τῶν στρατιωτικῶν Μάμερκον εἰς Κατάρμιον, καὶ παρὰ τῶν ῥόμιον τῶν Ἀβόλων ἐκ παλαιότητος ὑποστάντα νικήσας καὶ τρεφάμενος, ὑπὸ διαχίλους ἀείλεν ὢν μέγας ἐκ ὀλίγων ἦσαν οἱ πεμφθέντες ὑπὸ Γέσκωνος ὅτι κερὶ Φοίνικας. ἐκ δὲ τούτου, Καρχηδόνιοι μὲν εἰρήνῃ ἐποίησαντο παρὰ αὐτὸν δεηθέντες, ὡς τῶν ἐν τῷ Λύχῳ χρομίσματα ἔχειν, καὶ τοὺς βουλομένους εἰς αὐτῆς μετοικεῖν παρὰ Συρακούσιοις, καὶ ζήματα καὶ χρομίσματα ἀποδιδόντες, καὶ τοὺς τυράννοις ἀπειπάμενοι τῶν συμμαχίας. Μάμερκος δὲ δυσθυμῶς τῆς ἐλπίσιν, ἐπλεῖ μὲν εἰς Ἰταλίαν, ὡς Λαχάρους ἐπαύσαν Τιμολέοντι καὶ Συρακούσιοις· ἐπεὶ δὲ ἀποστρέφοντες οἰσὺν αὐτῶν παρὰ τῶν τεύχεων, καὶ πλοῦσαντες εἰς Σικελίαν τῶν Τιμολέοντι τῶν Κατάρμιον παρέδωκαν, αἰαγχεῖς καὶ αὐτὸς εἰς Μεσσήνην κατέφυγε παρὰ Ἰππωνά τὸν τυραννοῦντα τῆς πόλεως. ἐπελθόντος δὲ τῷ Τιμολέοντι αὐτοῖς καὶ πολιορκουμένου ἐκ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ὁ μὲν Ἰππων, ἀποδιδράσκων ὅτι νεῶς, ἤλω· καὶ παρὰ λαβόντες αὐτὸν οἱ Μεσσηνιοὶ, καὶ τοὺς παῖδας ἐκ τῶν διδασκαλείων, ὡς ὅτι ἡμέα κέλλισον, τῶν τῶν τυράννου τιμωρίας, ἀγαθόντες εἰς θεῶν, ἠκίσαντο καὶ διέφθειραν· ὁ δὲ Μάμερκος εἰς τὸν Τιμολέοντι παρέδωκεν ὅτι τῶν δίκην ὑποστάντων ἐν Συρακούσιοις, μὴ κατηρηθῶντος Τιμολέοντος. ἀρξάντες δὲ εἰς τῶν Συρακούσας, παρελθὼν εἰς τὸν δῆμον, ἐπεχείρει μὲν πρὸς συγκείμενον ἐκ παλαιῶν λόγων ὑπὸ αὐτῶν διεξιέναι. ἰσοῦσι δὲ παρὰ τῶν, καὶ τῶν ἐκκλησίᾳ ὁρᾶν ἀπαρεσίτητον, εἶπε ῥίψας τὸ ἱμάτιον ἀπὸ μέσου τῶν θεῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρῶν δρόμῳ φερόμενος, σπεύρῃξεν τῶν κεφαλῶν ὡς ἀποθανέμενος. οὐ μὲν ἐτύχεν γε τῶν τῆς τελευτῆς, ἀλλ' ἐπὶ ζῶν ἀπαρξάντες ὑπὸ οἱ λησαι δίκην ἔδωκεν. παρὰ μὲν οὖν τυραννίδας ὁ Τιμολέων τῶν τῶν ἔπειτα ἐξέχευεν, καὶ τοὺς πολεμίοις ἔλυσεν· τῶν δὲ ὀλίγων ἦσαν ἐξηγερομένῳ ὑπὸ κακῶν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν οἰκητόρων παρὰ λαβόντων, οὕτως ἐξημέρασε καὶ ποσειδῶν ἐποίησε πᾶσιν.

Alaβον Cuneus Palmer.

A Post aliquanto induxit in fines Leontinos Timoleon exercitum. Ibi Ictem viuum & filium eius Eupolemum, equitumq; praefectum Euthymum a militibus victos & ad ipsum attractos capit. Ictes cum adolescente ut proditores puniti necatiq; Euthymus, etsi vir strenuus in praeliis & virtute esset praeclens, ob quoddam tamen in Corinthios conuitium quod ei obiecerunt, non est veniam consequutus. Ferunt eum quum Corinthii in eos mouerent, dixisse concionantem Leontinis, nihil terribile vel graue accidisse.

Corinthia exissent domo si famina.

B Ita multos lingua solet magis quam terra facta pungere: grauius enim contumeliam ferunt homines quam detrimentum. Quippe offensio per manum hostibus ut necessaria concessa est, virulentia vero linguae ex effuso odio videtur vel improbitate prodire. Regresso Timoleonte, Syracusani vxores & filias Ictetis eiusque filii in concione damnatas necauerunt, quod omnium apparet fuisse Timoleontis factorum ingratiissimum. Neque enim ille si intercessisset, ita eas foeminas fuisse existimant perituras, verum nullam arbitror eum illarum rationem habuisse, sed condonasse eas ciuium ira, Dionis, qui Dionysium exegit, parentantium. Ictes est enim ille qui vxorem Dionis Areten, Aristomachen sororem, & filium puerum admodum, viuos in pelagus misit, ut in Dionis vita retulimus. Secundum haec arma in Mamercum Catanam ferens, iuxta tiuulum Abolum cum aciem ausum fudit fugauitque, ac supra duo millia opprefit, quorum erant magna pars auxiliares Poeni a Giscone missi. Inde Poeni pacem ab eo precibus impetrauerunt hisce legibus, ut tractum qui intra Lycum est, tenerent, & liberum cui libet esset cum pecunia & familia commigrare inde Syracusas, utque tyrannorum societati renuntiarēt. At Mamercus diffidens rebus suis, nauigauit in Italiam ad concitandos in Timoleontem & Syracusanos Lucanos, sed quum comites eius, qui reducebant naues, reuecti in Siciliam Timoleonti tradidissent Catanam, coactus ipse quoque fuit Messanam ad Hipponem eius oppidi tyrannum confugere. Hos Timoleonte persequente & terra marique obsidente, Hippo fugam naue moliens captus est. Eum Mamertini sibi traditum, liberis ex ludo in theatrum ad tyranni supplicium velut pulcherrimum spectaculum ductis, flagro caesum necauerunt. Mamercus ultro se in fidem Timoleontis permisit hac lege, ut Timoleonte non accusante causam diceret Syracusis. Ductus Syracusas & in concionem progressus, orationem quam iam pridem commentatus fuerat, exorsus est dicere: verum obstrepente sibi populo, concionem cernens implacabilem, abiecto pallio medio se proripit theatro, adque impetu in vnum ex cuneis ad necem sibi consciscendam illisit caput. Atqui non obtigit ei hic exitus, sed spirans adhuc abstractus & more latronum est plexus. Ad eum modum excidit Timoleon tyrannides, & bella sustulit.

F Totam autem insulam, quam calamitibus deformatam & inuisam incolis accepit, ita pacatam & omnibus reddidit exoptatam, ὡς πλῆν

ut ad incolendū alii aduolarent eo, vnde profugerant ante ciues. Namq; Agrigentum & Gelā, ingētes vrbes, sub bellum Atticū à Pœnis excisas frequētauerunt tunc cultoribus: hāc Gorgus ex Cea, illā Megellus & Pheristus ex Elea profecti coactis veteribus ciuib. Quib. quum nō modo prætstitisset à tāto bello ad sedes ponēdas securitatē & trāquil-
 litatem, sed cætera quoq; præparasset atq; enixē iuuisset, colebāt eum pro cōditore. Quū verò idē esset aliorum iuxta omnium erga eum animus, non fœdus vllum, non legumlatio, non loci habitatio, non reipub. constitutio recte videbatur comparata, quam non attigisset ille, composuissetque, tanquam operi consummato architectus extremam faustamque atque diis hominibusque grātam manum addens. Nam quum multi illius ætate Græci floruerint insignes viri, & præclaras res gesserint, inter quos Timotheus, Agesilaus, Pelopidas fuerunt, &, quem est præcipue Timoleon æmulatus, Epaminondas, facta illorum extulerunt vi & labore dilutum splendorem, vnde nonnulla eorum sequuta reprehensio & pœnitentia est. At Timoleontis operum, si à fratris fato discesseris, nullum est cui non Sophoclis illud (vt Timæus ait) merito acclames,

*O dij, quenam Venus vel quis Cupido
 Hisce manum admouit?*

Vt enim Colophoniorum Antimachi versus & Dionysii picturæ neruis præditi & vigore imaginem referunt expressorum & elaboratorum, Nicomachi verò picturis & carminibus Homeri extra reliquas dotes & gratias etiam hoc inest, expedita vt facta & facile appareat: ita si cum Epaminondæ imperio & Agesilai laborum pleno atque ætū-
 noso, Timoleontis contendas ducatum, qui cum splendore magnam habet facilitatem, videbitur is bene & recte reputantibus, non fortunæ sed virtutis esse fortunatæ opus. Et quidem victorias suas ille fortunæ retulit omnes acceptas. Siquidē scribens domum ad amicos, & in concionibus ad Syracusanos, sæpe numero gratias ait se deo habere, quod quum seruare vellet Siciliam, ei rei titulū inscripserit suum. Domi extructo sacello Casus, sacrificabat ei: ædes ipsas sacræ fortunæ dedicauit. Domum habitabat, quam ei Syracusani eximiam imperii præmio donauerunt, præterea amœnissimum & pulcherrimum omnium prædium, vbi plerunque in quiete cum vxore & liberis, quos acciuerat ex patria, agebat. Neque enim Corinthum repetiit, neque se tumultibus Græciæ implicauit, vel ciuili obiecit odio, in quod plerique infatiabili honorum & potentix cupiditate impingunt imperatores, sed illic subsedit, bonis quorum ipse autor fuerat, fruens. Eorū erat summum, quod tam multas ciuitates, tam immensam multitudinē videret mortalium sua opera vitam agentem beatam. Cæterum, quia nimirum non modo omnibus innasceri galericis cristam oportet, vt ait Simonides, verum omni etiam reipub. quadruplatorem: Timoleontem quoque duo concionatores adorti sunt, Laphystius & Demenerus. Quorum Laphystio sponsores ab eo in causa quadam exigente, non permisit tumultum ciues mouere vel illum interpellare: ideo enim se tantos labores & pericula docuit vltro suscepisse, vt quiuis ciuis Syracusanus vti valeret legibus. Quum verò Demenerus multis di-

ωστε πλὴν οἰκήσοντας, ἐτέρευε ὅθεν οἱ πολῖται πρότερον ἀπεδίδρασκον. καὶ γὰρ Ἀκράγαντα, καὶ Γέλα, πόλεις μεγάλας, μετ' τὸν Ἀθηκὸν πόλεμον ὑπὸ Καρχηδονίων αἰσάσθησαν γεραιότερας, τότε κατέκρησαν· τὴν μὲν, οἱ αὖτε Μέγιστον καὶ Φέειστον, ἔξ' Ἐλέας, τὴν δ', οἱ αὖτε Γόργον, ἐκ Κέας ἐκπέλασαιτες, καὶ στυαζαζόντες τοὺς στρατῶν πολέτας. οἷς ἔμνον ἀσφάλειαι ἐκ πολέμου Ἰσάτου καὶ γαλήναι ἰδρυομένοις ποταμῶν, ἀλλὰ καὶ τὰλλα παρεσκόλασας καὶ συμπεσθῆναι μῆτις, ὡς αὖ οἰκιστὴς ἠγαπάτο, καὶ τ' ἄλλων δ' ἀγαθῶν ὁμοίως ἀπὸ τῶν ποταμῶν αἰτῶν, οὐ πολέμου τῆς λύσις, ἔγνομον θεοῖς, ἔχοντας καὶ οἰκισμὸς, ἔ πολιτείας ἀγαθῶν ἐδόκει καλῶς ἔχῃν, ἥς ἐκείνος μὴ ποροσάψατο, μηδὲ κατὰ κράτος ἔφην, ὡς αὖ ἔργου στυτελεμένου δημιοργῶν, ὅτι τίς ἵνα χάριν θεοφιλήν καὶ παρέπεσαν. πολλῶν γὰρ κατ' αὐτὸν Ἑλλήνων, μεγάλων ἡρωμένων καὶ μεγάλα κατεργασαμένων, ὧν καὶ Τιμόθεος μὲν, καὶ Ἀγησίλαος, καὶ Πελοπίδας, καὶ ὁ μάλιστα Ζηλωτής ὑπὸ Τιμολέοντος Ἐπαμινώνδας· αἱ μὲν ἐκείνων ποταμῶν βία ἵνι καὶ πόνῳ δ' λαμπρῶν ἐξενωχῶσαν μεμιγμένον ὡς καὶ μέμψιν οἰκιστῶν, ὅτι γίνεσθαι καὶ μεταδοίαν τ' ὅ Τιμολέοντος ἔργων (ἔξω λόγῳ θεμένοις τὴν αὖτε τὸν ἀδελφὸν ἀνάκλιον) ὅσῳ ἔστιν ὃ μὴ τὰ τῷ Σοφοκλέους (ὡς φησι Τίμαιος) ὅτι φωνῆν ἔφραπεν, ὅτι θεοῖ, τῆς ἀρεῆς Κύριος, ἢ τῆς ἰμερῆς τῆς δεξιῆς ἡλίου; κατὰ αὖ γὰρ ἡ μὲν Ἀντιμάχου ποίησις, καὶ τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα, τ' Κολλοφώνων, ἰσχυρῶν ἔχοντα καὶ τόνον, ἐκβεβιασμένοι καὶ κατὰ πόνοις ἔοικε, τῆς δ' Νικημάχου γραφῆς, καὶ τοῖς Ὀμήρου στίχοις, μετ' τῆς ἄλλης διωάμεως καὶ χάριτος, ποροσῆν δ' δοκεῖν ὅτι χερῶν καὶ ῥαδ' ὡς ἀπὸ ῥαδῶν· οὕτως αὖτε Ἐπαμινώνδου στρατηγίας, καὶ τῆς Ἀγησίλαου, πολυπόνοις ἡρωμένων καὶ διασῶν, ἢ Τιμολέοντος ἀντιζεταζομένη, καὶ μετ' ὅτι καλοῦ πολὺ ὁ ῥαδ' ὡς ἔχουσα φαίνεται τοῖς δὲ καὶ δικαίως λογιζομένοις, ἔ τυχῆς ἔργον, ἀλλ' ὅτι τῆς δὲ τυχεύσεως, καὶ τοῖς πῶν τὰ γ' ἐκείνος εἰς τὴν τύχην ἀπῆλθεν τὰ καλοῦ ῥαδ' ὡς καὶ γὰρ ῥαδ' ὡς τοῖς οἰκιστῶν φίλοις, καὶ δημηγορῶν ποροσῆν τῆς Συρακυσίους, πολλὰ κίς ἔφην τὰ καὶ χάριν ἔχῃν, ὅτι βουλόμηνος οἰκιστῶν Σικελίας, ἐπεγράφατο τὴν αὐτὸν ποροσῆν ἰδρυομένην. ὅτι τῆς οἰκίας ἰερῶν ἰδρυομένης ἀδελφείας ἔδυσσε, αὐτῶν δὲ τὴν οἰκίαν ἰερῶν δαίμωνι κατέπεσον· ὅτι τῆς οἰκίας ἡ δὲ ἐξελθὼν αὐτὰ στρατηγίας ὄρισεῖν οἱ Συρακυσίους, καὶ τῶν ἀγῶν τῶν ἡδίστων καὶ κέλαιον· ὅτι καὶ ὁ πλείστον τ' ἡρώου κατεργάσθη, μετὰ πεμψάμενος οἰκιστῶν τὴν γυναικα καὶ τοῖς παῖδας. οὐ γὰρ ἐπέμψθη εἰς Κόρινθον, ὅσῳ κατέμψθη τοῖς Ἑλλήνικαῖς πόλεσι ἑαυτὸν, ὅσῳ τὰ πολικῶν φθῶν παρῆδωκεν, (εἰς ὃν οἱ πλείστοι τ' στρατηγῶν, ἀπληστία ἡμῶν καὶ διωάμεως, ἐξοκίλλοισιν) ἀλλ' ἐκεῖ κατέμψθη, τοῖς ἐφ' ἑαυτοῦ μεμηχανημένοις ἀγαθῶν χερῶν ὡν μέγιστον ἡ δὲ πόλις Ἰσάτου καὶ μυριάδας ἀνδρῶν δι' ἑαυτὸν ἐφορᾶν διδάμοιούσας. ἐπεὶ δὲ χερῶν (ὡς ἔοικεν) ἔμνον πᾶσι χερῶν τοῖς λόφον ἐγίνεσθαι, καὶ Σιμφιδίῳ, ἀλλὰ καὶ πᾶσι δημιοκράταισιν ὅτι τῶν, ἐπεχείρησαν καὶ Τιμολέοντι δύο τῶν δημαγωγῶν, Λαφύστιος καὶ Δημάμετος. ὧν Λαφύστιος μὲν αὐτὸν ποροσῆν πᾶσι δίκην κατέργαστος, ὅτι εἰς ἀπορῶν, ὅσῳ καλῶν τοῖς πολέταις· ἐκῶν γὰρ αὐτὸς ὑπομείναι Ἰσάτου πόνοις καὶ κινδύνοις ὑπὸ τῶν τοῖς νόμοις χερῶν τ' βουλόμηνος Συρακυσίων, τῶν δὲ Δημάμετου πολλὰ

Υ

κατηγορήσας ἐν ἐκκλησίᾳ τῆς στρατηγίας, πρὸς ἐκεῖνον
 μὲν ὁδὸν αὐτεῖπεν, τοῖς δὲ θεοῖς ἔφη χάριν ὀφείλῃν, ἧς ἔξῃ
 ὁ Συρακυσίοις ἐπιθεῖν τῆς παρρησίας κρείους ἡγομένους.
 μέγιστα δὲ οὐνοὶ καλλίστα τῶν καὶ αὐτὸν Ἑλλήνων ὁμολο-
 γουμένους Διὸς παρὰ τὸν ἄριστον ἔργα καὶ μόνος, ἐφ' ἃς οἱ σοφί-
 ται Διὸς τῶν λόγων τῶν περὶ ἡμετέρας ἀετιρεχάστω παρὰ
 ἑξῆς τοῖς Ἑλλήνας, ἐν αὐταῖς ἄριστος ὄσας· καὶ τὸ μὲν αὐτῷ
 κακῶν, ἀ τὴν δὲ ἄριστον Ἑλλάδα κατέχεν, ὑπὸ τῆς τύ-
 χης ποροεχρημάσας ἀγαμέμνωνος καὶ καθαρός· ἐπιθεῖν ἄμε-
 νος δὲ δεινότητά μὲν καὶ ἀνδρείαν τοῖς βαρβαροῖς καὶ τοῖς τυράν-
 νοις, δικαιοσύνην δὲ καὶ παρρησίαν τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς φί-
 λοις· τὰ δὲ πλείστα ἔπραγμα τῶν ἀγώνων ἀδ' ἀκρῶτα καὶ ἀπειρῆ
 τοῖς πολίταις κατὰ τὴν ἴσασ, καθαρόν δὲ τὴν Σικελίαν ἐν οὐδ' ὀ-
 λοῖς ἔτεσιν ὀκτὼ ἀπιδίων καὶ σιωοίκων κακῶν καὶ ἰοσημάτων
 παρὰ τοῖς τοῖς καὶ τοῖς ἰσῶσιν ἢ δὴ παρὰ τοῖς ἰσῶσιν ὡν ἀπὸ ἡμετέρας
 τῆς ὄψιν, εἶτα τελέως ἐπηράσῃ μετ' ὀλίγον, οὐτε αὐτὸς ἐ-
 αὐτὰ παρὰ τῶν παρὰ τῶν, οὐτε παρὰ τῶν ὑπὸ τῆς τύ-
 χης, ἀλλὰ συγνενικῆς ἴσος (ὡς ἔοικεν) ἀπὸ τῆς καὶ καθαρότης
 ἀμα τῶν χροῖων σιωεπιθεμένης. λέγονται γὰρ ὅτι ὀλίγοι τῆς
 ἡμῶν αὐτὰ ποροεχρήτων, ὁμοίως ἀποβαλῆν τὸ ὄψιν, ὑπὸ
 γήρωσ ἀπομύθασαν. ὁ δὲ ἄριστος, ἐπὶ σιωεπὶ τῶν τῶν
 Ἰππώνα πολέμου καὶ Μάμερκον, ἐν Μυλλαῖς ἐπὶ τῆς ἑτα-
 πέδου φησὶν ἀπογλαυκωθῆναι τὴν ὄψιν αὐτῆς, καὶ πᾶσι φα-
 νεράν ἡμέρας τὴν πῆρωσιν. οὐ μὲν ἀποστῆναι Διὸς τοῦτο
 πολιορκίας, ἀλλ' ἐμμεῖναι τὰ πολέμου λαβῆν τοῖς τυράν-
 νοις· ὡς δὲ ἐπὶ τῆς ἰσῶσιν εἰς Συρακυσίας, ἀπὸ τῆς ἀποστῆναι
 μοναρχίαν καὶ παρατεῖσθαι τοῖς πολίταις, τὴν παρὰ τῶν εἰς
 ὁ καλλίστον ἡγήσαντες τέλος. ἐκεῖνον μὲν οὐνοὶ αὐτὸν ὑπομεί-
 ναντα τὴν συμφορὴν ἀλύτως ἤπῳ αὐτῶν ἡμῶν ἀσφέν· τῆς δὲ
 Συρακυσίων ἀξίον ἀγαθὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδρα ἡμῶν καὶ
 χάριν, ἡ ἐπεδείξασθαι πεπρωμένον, φοιτῶντες ἐπὶ τῆς
 αὐτῆς, καὶ τὴν ξένων τοῖς παρὰ τῶν ἡμῶν ἀγῶντες εἰς τὴν
 οἰκίαν καὶ ὁ χωρεῖον, ὅπως θεάσασθαι τὸν θεῖον αὐτῶν,
 ἀγαλλόμενοι καὶ μέγα φρονιῶντες ὅτι παρ' αὐτοῖς εἶλετο
 κατὰ τῆς τῆς βίον, οὕτω λαμπερῶς ἐπὶ τῶν εἰς τὴν Ἑ-
 λάδα παρεσκευασμένης αὐτῆς, Διὸς τῆς ἄτυχη μὲν, κατὰ
 φροῖσας. πολλὰν δὲ καὶ μεγάλων εἰς τὴν ἐκείνου ἡμῶν ἡμε-
 φομένων καὶ παρὰ τῶν ἡμῶν, ὁδὸν ἡμῶν ἡμῶν τῆς φησὶν αὐτῶν
 τῆς Συρακυσίων δῆμον, ὅσας συμπεσοῖ πόλεμος αὐτοῖς
 πρὸς ἀλλοφύλοις, Κορινθίω καὶ τῆς στρατηγῶν. καλὴν δὲ καὶ
 ὁ παρὰ τῆς ἐκκλησίας γινόμενον ὄψιν εἰς ἡμῶν αὐτῶν παρὰ
 χε. τὰ γὰρ ἄλλα δι' αὐτῶν κρίνοτες, ἐπὶ τῆς μετῴνας Διὸς
 σπέφας ἐκεῖνον ἐκάλου. ὁ δὲ χρημίζομενος δι' ἀρῶσιν ἐπὶ
 ζῶσιν πρὸς τὸ θεῖον ἐπορεύετο· καὶ τὴν ἀπῆσιν, ὡς παρ' ἐτύγ-
 χουεν κατὰ τῆς ἡμῶν, εἰσαγόμενης, ὁ μὲν δῆμος ἡσπάζετο, μιᾶ
 φωνῇ ποροεχρήτων αὐτῶν· ὁ δὲ αὐτὰ ἀπαστάμενος, καὶ χροῖον
 ἡμῶν αὐτῶν τῆς ἀπῆσιν καὶ τοῖς ἐπαίνοις, εἶτα ἀρῶσιν ὁ δὲ
 τῆς ἡμῶν, ἀπεφαίνετο γινόμενον. ἐπὶ τῆς ἡμῶν τῆς τῶν
 οἱ μὲν ὑποπρέτα, πάλιν ἀπῆσιν Διὸς τῆς θεῖου ὁ δὲ ζῶσιν,
 οἱ δὲ πολίται, βοῆ καὶ κρότω παρὰ τῶν ἡμῶν ἐκεῖνον, ἢ δὴ τὰ
 λοιπὰ τῶν δημοσίων καὶ αὐτοῖς ἐχρημάτιζον. ἐν τῶν αὐτῶν γῆ-
 ρεσφουόμενος ἡμῶν μετ' ἡμῶν, ὡς παρὰ τῶν ἡμῶν, ἐκ μι-
 κρῶσ παρὰ τῶν τῶν χροῖων σιωεπὶ τῶν ἡμῶν, ἐτελεθῆσιν.
 οὐκ ἀσπῶ τὰ παρὰ τῶν φησὶν, τοῖς δὲ παρὰ τῶν καὶ ξένοις, εἰς ὁ σιωεπῶν, τὰ τε ἄλλα λαμπερῶς χορηγίας ἐτύχεν, καὶ ὁ
 λέχος οἱ φησὶ τῆς νεαρίων παρὰ τῶν ἡμῶν ἐφῆρον κεκοσμημένον Διὸς τῆς Διονυσίων τυράντειων τὸ τε καὶ τεσκαμμένον.

A ctis acta eius lacerasset in cōcionē, nihil respondit
 ei, tantū ait gratias se debere diis, quos precatus es-
 set ut Syraculanos videre posset libere loquēdi ius
 assequutos. Ergo postquam præstantissima & pul-
 cherrima omnium citra controuersiam suæ æta-
 tis Græcorum facta edidit: & ad quas actiones o-
 rationib semper in cōuentibus Græcos cohorta-
 bantur sophistæ, in his solus excelluit, atq; ex malis
 quæ ipsius æuo veterem Græciam agitabant, ante
 exportatus à fortuna fuit incruentus & mundus:
 consiliū verò & virtutē suam barbaris tyranniq;
 probauit: iustitiam atq; mansuetudinem Græcis
 B & amicis, trophæa præliorum maxima ex parte si-
 ne lacrymis & luctu ciuiū suorum erexit, Siciliam
 annis nondū circumactis octo à miseris intestinif
 que malis ac morbis purā tradidit incolis: ætate
 iā grauior oculorū caligine captus est, breuiq; post
 amisit visum, nō quod in culpa ipse fuerit, vella-
 sciuiua sit fortunæ suggillatus, sed ex hereditaria cau-
 fa & morbo, meo iudicio, cum ætate impetente.
 Siquidem non pauci ex illius familia referuntur,
 qui emarcescente ex senio lumine orbatī fuere. A-
 thanis bello etiamnū cum Hippone & Mamercō
 flagrāte Mylis ait aciem eius vitiatam glaucomate
 fuisse omnibusq; patuisse imminere ei cæcitatem:
 C nec ideo tamen obsidionē eum soluisse, sed in bel-
 lo perseuerantē tyrannos cepisse. Vt tamē regres-
 sus est Syracusas, deposuisse eū protinus imperiū,
 & se apud ciues excusasse, quū res ad optimum ter-
 minum perduxisset. Atq; illum quidē molliter ca-
 lamitatem suā minus mirum sit tulisse. At Syracu-
 sanorum in illum operæ pretium est cōmendare
 honores & gratitudinē, quibus prosequuti cæcū
 sunt, ianuam eius celebrādo, hospites, qui Syracu-
 sis forte transirent, domū eius & ad villā deducē-
 do, quo virū contemplarentur ita de ipsis meritū:
 exultantes gloriātesq; quod reditu in Græciam ad-
 D eo celebri, qui victoriarum nomine manebat eū,
 contēpto, vitam ei exigere apud se libuisset. Quū
 autē multæ rogationes ferrentur, multa in laudem
 illius agerentur, tum eximium hoc sciuit populus
 Syracusanus, ut quotiescunq; gesturi bellum es-
 sent cum nationibus exteris, duce vterentur. Co-
 rinthio. Magnificā etiam mos cōcionem habendi-
 darum ad laudem eius præbebat speciem. nam
 disceptabant ipsi per se cætera: ad maiores verò
 deliberationes illum adhibebant, qui medio foro
 vehabatur curru ad theatrum, vehiculo in quo
 E sedebat illato, populus vna voce appellabat salu-
 tabatque illum. Ille reddita salute, quum aliquid
 festis vocibus & laudationibus dedisset spatii, au-
 diebat qua de re deliberarent, inde sententiā suam
 dicebat. Qua comprobata, reducebant currum
 par theatrum ministri eius, ciues autem voce, ac-
 clamazione, plausu eū prosequuti, cætera dispen-
 sabant per se. Quum tanto honore & beneuolētia
 esset senectus eius sicut parentis ciuitatis culta, ex
 leui inuæletudine cum senio coniuncta decessit.
 Spatio certo, quo Syracusani ea quæ ad funus
 pertinerent, parabat, & vicini peregriniqu; conue-
 niebant cætera instructa fuerunt magnifice. Le-
 F ctum delecti à populo iuuenes exornatū per Dio-
 nysiorum tunc dirutam regiam portarentur:
 ἡμερῶν δὲ δόξασιν τοῖς μὲν Συρακυσίοις εἰς τὸ παρὰ
 τῶν ἡμῶν, ὡς παρὰ τῶν ἡμῶν, ἐκ μι-
 κρῶσ παρὰ τῶν τῶν χροῖων σιωεπὶ τῶν ἡμῶν, ἐτελεθῆσιν.

Prosequuta est virorum & mulierum infinita caterua, quorum species omnium coronatorum & candidis vestibus amictorum festum diem representavit. Iam voces & lacrymae cum mortui confusae laudibus, non honoris defunctionem, nec munus publice iniunctum, sed verum desiderium praetulerunt, & synceri gratiam amoris. Lecto denique in rogam illato, Demetrius, praekonum illius memoriae omnium vocalissimus, scriptum decretum recitavit huiusmodi, P O P V L V S Syracusanus sciuit Timoleontem hunc Timodemi filium Corinthium, quod tyrannis obtritis, barbaris superatis, & amplissimis vrbibus quae eversa fuerant incolarum multitudine frequentatis, leges suas Siculis reddiderit, ducentarum minarum impensarum funerandum, honorandum insuper in perpetuum ludis musicis, equestribus, & gymnasticis. Ad haec corpori monumentum in foro fecerunt, quod porticibus postea cinxerunt, ibique palaestris inaedificatis paraverunt iuventuti gymnasium, quod Timoleonteum appellauere. Atque illi, institutis vtentes & legibus quas hic tulerat, per diu in magna egerunt felicitate.

P L V T A R C H I
L. P A V L V S
A E M I L I V S.

VT DESCRIBENDAS vitas susciperem, feci aliorum gratia: in haec autem nunc & immoror mei ipsius causa, enitens, tanquam in speculo, in historia ad illorum virorum virtutes ut cumque vitam meam componere & confirmare. Est enim haec res prorsus contubernio & conuictui affinis, quum vnumquenque eorum, tanquam ad nos diuertat, vicissim lectione excipientes inuitantesque, reputamus animo qualis quisque & quantus fuerit, ac quae praecipua sunt cognituque pulcherrima, ex rebus eorum gestis excerpimus. Quod gaudium, per deos immortales, eo maius cupias & ad mores limandos efficacius? Democritus enim optandum ait ut auspicias imagines adipiscamur & consentientes, atque ut bonae in nos ex aere quam mala & sinistra inrogant potius, doctrinam falsam & ad infinitas euehentem superstitiones coniciens pro fundamento in philosophia. Nos vero commentatione historiae & lectionis consuetudine comparamus nos ipsi, dum praestantissimorum & clarissimorum virorum memoriae assidue animis nostris excipimus ad elidendum & propellendum, siquid labis vel vitii vel inertiae ex contagione nobiscum necessario versantium contraxerimus, conuertentes ad elegantissima exempla sedata & placidam mentem. Ex quibus hic in manibus sumpsimus Timoleontis Corinthii & Pauli Aemilii vitam, qui non modo institutis, sed prospera etiam fortuna pariter usi ad res gerendas fuere, & ambiguum reliquerunt, felicitate an prudentia potius res maximas gesserint.

Aemiliorum gentem Romae patriciam fuisse & vetustam plerique consentiunt scriptores.

Τὸν Αἰμιλίων οἶκον ἐν Ρώμῃ, τῶν διπατείδων γεγενῆσθαι καὶ παλαιῶν, οἱ πλείστοι συγγραφεῖς ὁμολογοῦσιν.

A παρ' ὑπερμποῦν ἢ πολλὰν μυριάδας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὧν ἕστις μὲν ἡ εὐρῆτι ὑπέρουσα, πρῶτων ἐστὶ φρονιμῶν καὶ καθαρῶν ἐσθλῶν φορηῶν. Φωναὶ ἢ καὶ δ' ἀκρυα συσκευασμένα ὡς μακροισμῶν τῶν τεκνηκῶν, οὐ μὴν ἀφοσίωσιν, ὅσοι δὲ λήγουργίαν ἐκ παροουλήματος, ἀλλὰ πόθον δίχρον ἐπεδείκνυτο, καὶ χάριν ἀληθινῆς βουλοίας. τέλος ἢ τὴν κλίην ἐπὶ τῶν πνεύματι τῆσιν, Δημήτριος, ὅς ἐστι μέγαλοφρονότατος τῶν τότε κηρύκων, γεγραμμένοι αἰεὶ πε κήρυγμα τοῦτον, Ὁ ΔΗΜΟΣ τῶν Συρακυσίων, Τιμολέοντα Τιμοδμήμου, Κοεῖνιον τόνδε, θάπτει μὲν Δι' ἀχρῶν μνηῶν, ἐτίμησε ἢ

B εἰς τὸν ἀπόδρα χρόνον ἀγῶσι μοισκῶν, ἰππικῶν, γυμνασίων ὅτι ποῖς τυράννοις καὶ αὐτοῖς, καὶ τῶν βαρβάρων καὶ ἀπολεμήσας, καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀσάτων πόλεων οἰκίσας, ἀπέδωκε τοῖς νόμοις τοῖς Σικελιώταις. ἐποίησε ἢ τῶν παλαιῶν τῶν σώματος ἐν ἀγορᾷ, καὶ τοῖς ὑπερῶν παρὰ τὰς ἀγῶνας, καὶ παλαιῶν ἐνοικοδομήσαστες, γυμνασίων τοῖς νέοις ἀνήκον, καὶ Τιμολέοντος παροουρήσασθαι. αὐτοῖς ἢ χρόνιοι πολιτεία καὶ νόμοις οἷς ἐκείνος κατέστησεν, ὅτι πολὺν χρόνον διδάσκοντες διετέλεσαν.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΑΥΛΟΣ.

EΜΟΙ τῆς τῶν βίων ἀψαδα μὲν γραφῆς συνέβη δι' ἑτέροις, ὅτι μὲν ἢ καὶ φιλοχρησῆν ἠδὲν, καὶ δι' ἑμαυτὸν, ὡς ὅτι ἐστὶ πρῶτη τῆς ἐλευθερίας παρὰ τὸν ἀμωσγάπτως κοσμήν καὶ ἀφομοιοῦν παρὰ τὰς ἐκείων ὁρεῖται τὴν βίον. ὅσοι γὰρ ἀλλήλων διακρίσθαι καὶ συμβιωσθαι ὁ γινόμενον εἰσικεν, ὅταν ὡς ὅτι ὅτι ξενουμένον ἕκαστον αὐτῶν ἐν μέρει Δι' ἀχρῶν τῆς ἐλευθερίας ὑποδεχόμενοι καὶ παρὰ λαμβάνοντες, ἀναπαύσασθαι ὅσοις ἐῖν, οἷός τε, τὰ κυριώτατα καὶ κάλλιστα παρὰ νόστον ἀπὸ τῶν παρὰ ξέων λαμβάνοντες. Φεῦ, Φεῦ· τί πύτου χάριμα μείζονα ἢ λάβοις, παρὰ ἐπιμόρθωσιν ἠδὲν ἐνεργότερον; Δημόκριτος μὲν γὰρ δι' ἕνα φησὶ δεῖν ὅπως βίολογῶν εἰδῶλων τυχερῶν καὶ τὰ συμφύλα καὶ τὰ χρηστὰ μᾶλλον ἢ μὴν ἐκ τῶν παρὰ ξέων ἔσθαι, ἢ τὰ φαύλα καὶ τὰ σκαμὰ συμφύλαται, λόγον οὗτ' ἀληθῆ, καὶ παρὰ ἀπερῶντοις ἐκ φέροντα δι' ἀσυνμονίας εἰς φιλοφροσύνην καὶ ἀγαθῶν ἠμῶν ἢ τῆς παρὰ τῶν ἰσοεῖαν Δι' ἀχρῶν ἢ, καὶ τῆς γραφῆς τῆς σωτηρίας, παρὰ ἀσυνμονίας εἰς αὐτοῖς τὰς τῶν δεισιφροσύνης καὶ δοκιμωτάτων μνημάτων ὑποδεχομένοις αἰεὶ τῶν ψυχῶν, εἴτι φαῦλον ἢ κακῶδες ἢ ἀχρῶν αἰετὶ συνόντων ἐξ ἀσυνμονίας οἰκίαι παρὰ ἀλλοιοῦν, ἐκκρεῖν καὶ διωκῆσθαι παρὰ τὰ κάλλιστα τῶν παρὰ ἀχρῶν, ἢ ἔλεω καὶ παρὰ εἰαν ἀποσρέφοντες τῶν δεισιφροσύνης. ὧν ἐν τῶν παρὰ τῶν παρὰ ἀσυνμονίας τοῦ Τιμολέοντος τῶν Κοεῖνίου καὶ τῶν Αἰμιλίου Γαύλου βίον, ἀνδρῶν οὐ μόνον τῶν ἀρέσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἀγαθῶν ὁμοίως κεχρημένων ὅτι τὰ παρὰ ἀχρῶν, καὶ ἀσυνμονίας ἐπισημασθῆναι παρὰ ξέων, πότερον δι' ἀποτμία μᾶλλον ἢ φρονισθῆναι τὰ μέγιστα τῶν παρὰ ἀχρῶν κατάρθωσαι.